

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΙΣΤΑΝΟΥΛΟΥ

ΑΡ. 3

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4 ΔΡΧ.

Ὁ πραγματικὸς
ΙΟΥΔΑΣ

Μία επίκαιρος μελέτη

ΤΟΥ Κ. Γ. ΦΤΕΡΗ

[illegible]

ὀστερα ἀπὸ τῆ νύχτα τοῦ χειμάρρου τῶν
Κέδρων, μετὰ τὴν προσευχὴ τῆς ἰεσοφμα-
νῆ καὶ τοῦ ἀπαιτῶνται φύλμα, ἕνας Ρῶσ-
σος ποιητὴς δὲν αἰσθάνεται καμμία βελή-
λῳσι ἀφῆνοντας νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη
τοῦ ἁγίου τοῦ προδοτοῦ: «Μὲ πιστεύ-
εις τώρα Ραββί; Ἐρχομαὶ μαζί σου. Κα-
νέ μου τὴ γλυκεῖα χάρι νὰ μὲ δεχτῇς.
Εἶμαι κατάκοπος, κατάκοπος ἀπὸ ἐκείνη
τὴ νύχτα!»

Ἡ ἀλλὰ τί ἐγένινεν ἐκεῖνη τῇ ψυχᾷ; Ἡ καλλιτέρα γιὰτί ἐγένινεν; Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Βίου τοῦ Ἰησοῦ», μὲ τὸν εὐεχέτη γῆ-
τον οἶκτον ποῦ προκαλεῖ εἰς τὴν εὐπαθεῖ
ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἡ περιπέτεια τοῦ Ἰου-
δα, μὲ τὴν στάσιν ποῦ λαμβάνει ὡς κριτι-
κὸς τῆς ἀριστερᾶς καὶ μὲ τὴν φυσικὴν τοῦ
προκατάληπτον ἐναντίον τῆς παραδόσεως,
βεβαιώνει ὅτι τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξη-
γήσῃ τὴν προδοσίαν διὰ τῶν στοιχείων
ποῦ ἔχομεν ὑπὲρ αὐτῆς. Τὸ ὅτι ἡ φι-
λαργυρία, δὲν φαίνεται νὰ τὸν πείθῃ, ὅ-
σο καὶ ἂν παραδέχεται ὅτι ὁ ἀπόστολος
ἐπηρεάζετο ἀπὸ τὸν διαχειριστὴν. Δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ ἐνοήσῃ ὡστόσο, πῶς ἕνας ἀν-
θρώπος ἔχων τὴν διαχείρισιν τοῦ ταμείου
καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ὀρισμένα ὠφελήμα-
τα, ἐδέχθη νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα ἀντὶ ἐ-
νὸς τόσο ἀσημάντου ποσοῦ. Ψυχολογι-
κὸς δὲν νομίζομεν ὅτι στέκεται τὸ ἐπιχει-
ρημα, δεδομένου ὅτι τὸ μικρὸ ποσὸν ἀπο-
τελεῖ κυριώτατα τὴν μεγάλην ἡδονὴν τῆς
φιλαργυρίας, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πάθος
τῆς σπατάλης τὸ ὁποῖον ἱκανοποιεῖται
πρὸ πάντων ὑπὸ τὴν ποσότητα. Ὅπως καὶ
ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὰ τρίακοντα ἀργύ-
ρια θεωροῦνται καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀκόμη
συγχρόνους μελετητὰς τοῦ δράματος ὡς
ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προδοσίαν.
Τὸ ὁποῖον σημαίνει εἰς ἀναζητοῦνται
καὶ ἕτεροι λόγοι πρὸς διαλεύκανσιν τοῦ
μυστηρίου ποῦ καλύπτει αὐτὴν τὴν τερα-
τώδη μορφήν. Ἡ ἑλλειψὶς ἱστορικῶν πλη-
ροφοριῶν καθιστᾷ δυσχερεστάτην τὴν ἐ-
ρευναν. Ἐξ ἄλλου ἡ κατὰ δύο χιλιά-
δων χριστιανικῶν χρόνων ἔχει βυθίσει τό-
σο βαθεῖα τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰσκα-
ριώτου μέσα εἰς τὸν ἀποτροπισασμὸν τῆς
ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, ὥστε νὰ μὴ
εἶνε πλέον δυνατόν νὰ ἀνασυνθέσωμεν τὰ
χαρακτηριστικά της. Ὑπεστηρίχθη ἡ γνώ-
μη ὅτι δὲν ἦτο ὁ κρινότερος τῶν μαθη-
τῶν, προσετέθη μάλιστα ὅτι ἕνα μέρος
τῆς ἀντιπαθείας ποῦ ἐνέπνεεν εἰς τὴν ὁμη-
γυριν ὠφέλιτο εἰς τὴν σιωπηλὴν ὑπερο-
χὴν του. Ὁ Ρενάν νομίζει ὅτι καθ' ὅλην
τὴν προηγηθεῖσαν περιόδον, ὁ Ἰούδας ἦ-
το καὶ ἐκεῖνος, ὅπως οἱ ἄλλοι, ἕνας κα-
νονικὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶ-
χε μάλιστα καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἀποστόλου.
Ἐκάμε θαύματα, ἐξώδεξε δαιμόνια. Φαν-
τάζεται δὲ ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὸ πα-
θος τοῦ φιλαργύρου, κάποιον συναίσθημα
ἐντόνου ζηλοτυπίας ἐναντὶ τῶν ἄλλων μα-
θητῶν τὸν ὥθησε πρὸς τὴν πράξιν, τῆς ὁ-
ποίας ἡ ἀνάμνησις προκαλεῖ ἔκτοτε τὴν
ἐύλογον φρίκην τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς.
Ἐπὶ πλέον τὸ γεγονός ὅτι μετενόησε κα-
τόπιν καὶ ὅτι ἐσκοτώθη μὲ τὰ χέρια του.
Ἀποδεικνύει, κατὰ τὸν ἴδιον συγγραφέα,
ὅτι δὲν εἶχε χάσει ἐντελῶς τὸ ἡθικὸν αἶσθη-
μα. Ἄλλοι συγγραφεῖς τὸν ἐμφανίζουν,
ὑψιστρέως ἐννοεῖται, καὶ διὰ μίαν χρῆ-
σιν ὁλωσθιδίου φιλολογικῆν, ὡς ἀφαι-
κόμενον εἰς τὸν Ναζωραῖον, ἀλλὰ χωρὶς
τὴν πνευματικὴν ἐκείνην ἀπλότητα ποῦ
ἤρειαζοτο διὰ νὰ τὸν ἀισθανθῇ βαθυτε-
τα καὶ διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέχρι τέ-
λους. Εἶνε πιθανόν αἱ διανοητικαὶ καὶ αἱ
ἡθικαὶ του συνθήκαι νὰ μὴ τοῦ ἐδίδαν
τὴν γαλήνην τῆς ἀπολύτου πίστεως, κα-
ὡς συνέβαινε μὲ τους ἄλλους μαθητὰς.
Προστίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ χωρὶς νὰ ὑ-
πάρχουν δοκομέντα, ὅτι ἡ φυσικὴ του
υπομονὴ τὸν ἔκαμε ἀνταπαιθητικόν. Δὲν
ἐξεδηλοῦτο πολὺ, οὔτε ἀνέπτυσσεν οικειό-
τητας. Μὲ λίγα λόγια, μέσα εἰς τὸν ὅμι-
ον τῶν μαθητῶν, παρ' ὅλην τὴν ἀνέκφορα-
τον γοητεῖαν ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ὁ Διδά-
καλος, ἦτο ὁ ὀλιγώτερον προσηρμοσμέ-
νος.

Περὶ τῆς προγενεστέρας ζωῆς του δέν

πάσχουν επίσης πληροφορία ἀποκαλυπτικώτεραι. Οἱ περισσότεροι συγγραφεῖς τὸν παρουσιάζουν περιφρονημένον ἀπὸ ἑλλους, διωγμένον ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἡφιρημένον, παραμορφωμένον καὶ ἀπὸ γενετῆς δυστυχῆ. Μερικοὶ ἐπιμένουν διὰ τὸ κακίστος οἰκογενειάρχης, ὅτι εἶχε παραδώσει τὴν κόρη του εἰς τοὺς ληστές καὶ τὸ παιδί του εἰς τὴν ἀθλιότητα. Ἀναφέρονται ἰδιαιτέρως τὸν Ἀλμπέρ Μαλωρ, τοῦλάχιστον διὰ τὸ παράδοξον τῶν βιογραφικῶν στοιχείων, μὲ τὰ ὅποια ἀνασυνθέτει τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰσκαριώτου εἰς τὸ ἔργον του. Τὸν περιγράφει ὡς ἐνὸς σκληρὸν ἐργάτη πού ἐπέρασεν ὅλη τὴν νεότητά του χωρὶς τὴν παραμικρότερη χαρὰ. Ὁ μητέρα του πέθανε στὸν τοκετό. Ὁ πατέρας του, φτωχὸς ἀγωνιάτης, ἐσκοτώθη μὴ νύχτα ἀπὸ Ἰουδαίους κακοποιούς, ἀφήνοντάς τιν ὀλομόναχον. Ὁ ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος του μετέφερε στὴ Ναζαρέτ, σὲ κάποιο αἰθροφυγ, θεῖο του. Ὁ ἕταν ἀσχημος, τὸ κορίτσι τῆς Ναζαρέτ τὸν ἐκυτάρζανε μὲ φόβον. Ἐκεῖ, στὴ Παζαρέτ, ἐγνώρισε τὸν Ἰησοῦ, ἔγιναν μάλιστα παιδικὸι φίλοι. Κατόπιν, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας ἔφυγεν ἀπὸ τὸ χωριὸ μὲ τὴν μητέρα του. Κι' ἀπὸ τότε ὁ Ἰούδας δὲν ἔμαθε τίποτε πλέον ν' αὐτόν.

“Αργότερα, όταν μεγάλωσε, ἐπαντρεύθηκε τὴν Λεῖα. Ὁ Ναζωραῖος ποὺ ἔρχισεν τὴν κήρυγμα ἐν τῷ μεταῦ, παρευνθῆναι στοὶς γάμους. Ἐκτότε ἔτυχε νὰ συναντηθῶν πολλὰς φορές στὴν Καπερναούμ. Ἡ Λεῖα ἠθάρνετο μιά ἀπειρὴ εὐλάβεια πρὸς τὸν παιδικὸ φίλον τοῦ ἀνδρός της, μολοντὶ τὸν πρακτικὸν πνεῦμα ποὺ τὴν ἐξακarakterizεί, δὲν τὴν ἄφηνε νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν διδασχὴ τοῦ. Τὸν ἐβερωοῦσε μεγάλο προφῆτι, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παρουσίας ζωῆς. Ἐκείνη ἐσκέπτετο μὲ τὸ συμφέρον τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ τὴν λογικὴν τῆς μητέρας. Δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον μὲ τὸν ἀνδρα τῆς. Ἡ ταλαιπωρημένη ψυχὴ τοῦ Ἰούδα εἶχε εὑρεῖ κοντὰ στὸ Ραββὶ μὲ γλυκύτητα θανατοῦσιν. Τὸν ἀκολούθησεν εὐχαρίστας.

— Κύριε, δίδως ἀπὸ τὴν καρδίαν μου τὴν κακίαν καὶ τὸ θλιβερόν μῖσος. Μάθε με, Κύριε, ν’ ἀγαπᾶ...

Ἐλάτρευε τὴ γυναῖκα του, ἔτσι ἐργα-
τὴ καὶ ἱκανή, σάν τις παλὴς Ἰουδαίος
τῆς Βίβλου. Ἐκείνη, ἀπὸ τὴ δική της
μεριά, δὲν τὸν ἐμπόδιζε εἰς τὴν ἀποστολή
καὶ τοῦ κλίσαι, μόνον ποὺ τοῦ ἐθύμιζε πότε-
πότε τὴν ἰδέα τοῦ συμφέροντος. Νὰ τὴν
φέρνῃ ἀπὸ τις πολιτείες ποὺ περνοῦσε ἀ-
γνωστὰ χρήσιμα ἀντικείμενα, γιὰ νὰ τὰ
ἐμπορεύεται κατόπιν στὴν Καπερναοὺμ.
Τὸ κήρυγμα τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν ἐν-
κοσμίων δὲν τὴν εὗρισκε σύμφωνη. Εἶχε
ἀρχίσαι νὰ ἀνησυχῇ. Μὲ τὸν Ἰσαάκ, τὸ
μικρὸ παιδί της, ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ μα-
κρόθεν τὸν Ἰούδα, ὅταν ἐπῆγανε γιὰ τα-
λευταία φορὰ μὲ τὸ Χριστὸ στὰ Ἱεροσό-
λυμα. Ἐκεῖ ἡ γυνὴ ἔβγινε περισσότερον
δύσκολη. Ἔμενε σ' ἓνα ἄθλιο σπιτί. Ἰδὲ
παιδί της ἔπεισεν ἄρρωστο. Τὸ ἐμπόρι-
ον περιστεριῶν, εἰς τὸν ναὸν τῆς Σιών
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤλπιζε, τὸ κατέστρεψεν ἡ
ἐπιθεσις τοῦ Διδασκάλου. Ἐδῶ βλέπει
συγγραφεὺς τὴν ψυχολογικὴν ἀφῆρη-
σιν γεγονότων ποὺ ἐξετυλίχθησαν ἐπειτα.
Αἱ ἀνησυχίαι τῆς συμφεροντολόγου γυναι-
κός, ἐπῆρεάσαν τὸν Ἰούδα. Ἐτέθη εἰς ἐ-
παφὴν μὲ τοὺς ἱερατικούς κύκλους καὶ
ἐπῆρε τὴν ἀρχηγία. Κατόπιν, ὅταν ἐξύψη-
σε πάλι ὁ ἀπόστολος, τὰ ἐπέταξε στὰ
μοῦτρα τῶν ἱερέων. Μετὰ τὴν αὐτοκτονί-
αν, ἡ Λεῖα ἐπῆρε τὸ παιδί της κι' ἐγύρισε
κλαίοντα στὴν Καπερναοὺμ.

ἡγήσεις, ἣ ὁποία δὲν ἐξηγεῖ ἱστορικῶς τὸ μυστήριον τῆς προδοσίας, τὸ «μεγαλίστην ὁ μυστήριον» ποὺ μᾶς ἔχει ἀφήσει τὸ παρελθόν. Αὐτὸ ἔμεινεν ἐκεῖθεν τοῦ Χαιμάρρου τῶν Κέδρων, μαζί με τὴν τελευταία ἀγωνιώδη προσευχή «τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», ὅταν ἐξεκινούσε γιὰ τὸ μαρτύριον.

Г. ОТЕРНЪ.

Γιατί πυροβόλησα;

Ἔνα δράμα κατασκοπείας

ἀπὸ κεῖ. Οὐτε ροχαλητὸ ἀκούεται,
ἀλλὰ οὐτε καὶ ἀναπνοή. Περιεργοί.
Καὶ ἑσπανά μιά ιδέα περὶ ἀπὸ
τὸ μυαλό μου. Μήπως ἡ γυναῖκα μὲ
τὴν πυτζάμα δὲν ζῇ; Μήπως τὴν δο-
λοφόνησαν; Μήπως ἔθεσε τέρμα
στὴ ζώῃ της γιὰ λόγους ποὺ δὲν
θὰ τοὺς μάθαινε κανεὶς; Βλέπω τὴν

πρόκειται ν' άνοιξουν. Καί όχι μακρότε-
ρα άπ' αυτούς από τρία θήματα. Πόσοι
νάνε όμως; Μαζί με την γυναίκα έπι-
τζάμα ύπολογίζω τις σκιές σ'ε τρεις.
Δέν βλέπω καλά. Τό σκοτάδι που άπλώ-
νεται στην μπαράγκα είναι βαθύ. Μετά μά-
τια μου προσπάθω νά έρευνήσω, νά δώ,
νά καταλάβω πόσες είναι οι σκιές. Είναι
τρεις, περισσότερες; Δέν έρω.

Γιατί όμως δέν πυροβολοῦν; Τὸ ξέρω, τὸ μαντεύω. Φοβοῦνται πῶς θὰ καταστρέψουν κάτι ἄλλο ἐκτός ἀπὸ μέσα πολλὸ τιμὸ πού θορίσκεται μέσα στὴν παρά- γκα... Φεύγουν ὁμως. Γιατί; Ἐγὼ ὁμως δέν θὰ ὀθῶ. Ὁ πρῶτος λάκκος πού θὰ θρισκόταν μπροστά μου θὰ γινόταν μνη- μα μου. Γελῶ. Γελῶ δυνατά! Τζών, παι- δί μου, ἔχεις κάτι νεῦρα πού δέν διαφέ- ρουν διόλου ἀπὸ γυναικεῖα. Γελᾷς χωρὶς λόγο... Ὁσάτοιο δέν ξέρω ποιὸν πυροβο- λησα. Ἰσως ἔναν ἀπ' τοὺς κατασκόπους τῆς θάρκας, ἰσως ἐκεῖνην. Ναι, ἐ- κείνην! Τὴν ἀναγνωρίζω τώρα κάτω ἀπ' τὶς χλωμές ἀντίδες τοῦ φεγγαριοῦ.

ΠΟΙΟΝ ΕΣΚΟΤΩΣΕ:

Τὰ μάτια' πού μὲ κύτταζαν ἦσαν τὰ δι-
κά της. Καὶ δὲν ἦσαν ἔξω ἀπ' τὴν παρά-
γκα, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σανίδια. Ὅσον μέ-
σα στὴν παράγκα, τρία μέτρα μακρύτερα
μου. ὦ, ναι, εἶνε ἡ Σόνια, ἡ περιφημὴ
Γερμανίδα κατὰσκοπος, πού καταθέτου-
σαμε ἀπ' τὸ 1914...Μὲ τὴν Εἰρήνη Μπρέστ
Λιττόφσκ τὴν 2αν Μαρτίου 1918 κατώρ-
θως νὰ μᾶς διαφύγῃ. Εἶχεν ἀποκοίσει
ὁμως μαζί τὴν πολυτίμου ἐπιτελικόσε
χάρτες καὶ κώδικες. Νά, αὐτοὺς ἐδώ.
Σκύθες. Ἀναγνωρίζω τὰ πούτιμα ἔγ-
γραφα, γιὰ τὴν ἀνάκτησι τῶν ὁποίων ἡ
Γαλλία θὰ ἄνοιγε τὰ θησαυροφυλάκιά
της... Αἰμάτινες κηλίδες τὸν ἔχουν λερώ-
σει... Κηλίδες ἀπ' τὸ αἷμα τῆς Σόνιας,
πού πιτοίλισε ἀπ' τὴν μεγάλη πληγὴ πού
τῆς ἄνοιξε στὸ καμαρωτὸ, τὸ ὥραϊο στη-
θος τῆς.

Ἐνα σύννεφο σκεπάζει τὴν σελήνην. Ὁ
Θεὸς προστατεύει τοὺς τίμιους ἀνθρώ-
πους ποὺ ἐκτελοῦν τὸ καθήκον τους.
Μὴ θάρκα ἀπομακρύνεται στὸ πέλα-
γος.

ZAN ZISKA

ραβδωτή πυτζάμα της γεμάτη κόκκινο
 πυχτό αίμα και μία φριχτή, χαίνουσα πλη-
 γή στο στήθος.

Μέσα στην πρώτη σπρωδιά μου ή πόρτα
 υποχωρεί. Στέκομαι άβουλος στο κατώ-
 φλι. Η σιωπή θραίνει τώρα πιο πολύ.
 Μιά αμυδρή άχτιδα νυχτερινής άνταύγει-
 ας μπήκε μαζί μου στην καλύβα. Μέσα,
 κανείς. Ψυχή! Άνάθω τον άναπτήρα μου.
 Τίποτα. Δέν θέλω τίποτε. Δέν έρσκομαι
 όσόόσο ούτε σε κατάστασι ύπνου ούτε μέ-
 θης. Όστε ή ώραία μου κυρία ή δεσποί-
 νις πρέπει να έρσκειται έδω. Βρισκό-
 να κερί. Γυαλίζει ή λευκή άνταύγειά του
 μέσα στο σκοτάδι. Τό άνάθω. Διακρίνω
 ένα τραπέζι καθαρό, ένα τραπέζι έπάνω
 στο όποιο ούτε τρών, αλλά ούτε κά πι-
 νουν... Ένα τραπέζι όπου μόνο γράφουν...
 μιά καρέκλα, ένα φωτέγ, κά δυο σειρές
 βιβλία: Φρανσις Καρκό, Πάω Σάκ, τά
 «Έρωτικά ποιήματα» του Σεργές, ένα
 τιθέναι, αλλά — σάς έπαναλαμβάνω —
 ψυχή...

Δὲν βλέπω τίποτα. Ταράζομαι σὸν
κανέναν πρωτόπερος. Γιὰ κτήνος ποὺ εἴ-
μαι! Νά, ἐπῶνα σὸ τραπέζι. Ὁρίσκειται
ἕνας κῶδις, ἕνας κῶδις, τὸ κλειδί τῶν
ἀριθμῶν του (ἐννε ἀρχαῖοι φαίνεται) καὶ
χάρτες... χάρτες, ἡ Τουλώνη, ἡ Τουλούζη,
ὁ γαλλικὸς ναύσταθμος, ἡ Νίκαια. Καί
πολλές γαλάξιες κηλίδες ἐπῶνα στὰ ἐ-
πίκαιρα πολεμικὰ
σημεῖα, εἰς κατασκη-
νώσεις, τὰ ὀχυρώ-
ματα...

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ
ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Γιατί ξεπυροβόλη-
σα; Γιατί ήξερα,
γιατί ήξερα καλά
ότι σέ μερικῶν μέ-
τρων ἀπόστασι με
κύτταζαν πίσω ἀπ’
τά σανίδια δυὸ μά-
τια...

Καὶ πυροβόλησα,
σκοπεύοντας ἀκρι-
βῶς στὸ μέσον
τῶν δυὸ ματιῶν. Τα-
ρα πικὰ δὲν μπορῶ νὰ
εἰπῶ. Θὰ μ' ἔκαναν
λυμὰ στίς σφίγγες
αὐτῆς οἱ μυστη-
ριώδεις σκιές ποὺ κι-
νοῦνται κάτω ἀπ' τὴ
σελήνη, ποὺ πρόβαλε.
Ἐδῶ μέσα ὁμοῦ,
στὸ σκοτάδι, δὲν ξέ-
ρουν ποῦ νὰ πυ-
ροβόλησού.
Ὡστόσο θὰ τοὺς ἦ-
ταν τόσο εὐκολο: Εἴ-
μαι ὁρθὸς ἀντικρυ-
στὴν πόρτα αὐτῆς ποῦ.

ΜΑΡΤΗΣ τοῦ 1918. Οἱ Γερμανοὶ ἐξαπέ-
λυσαν ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις κα-
τωρθώσαντες ναὶ διεισδύσαντες εἰς τὸν θά-
λασσαν τομέα. Ἐφάρσαν ἕως τὸν Μάρνη. Μέ-
σα στὴν παλιὰ ἐξυλινὴ παράγκα μου πλῆτ-
τω καὶ καὶ στεναχωριέμαι φοβερὰ κ' ὅλη τὴν
νύχτα ἀγρυπνῶ.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιά απ' τις πολλές νύχτες, λοιπόν, πού
ξαγρυπνούσα, αντίκρυ, έκάτο μέτρα μα-
κρύτερά μου, στήν άκτή, μία ύποπτη θά-
λα άβραε τις μεταμεσονύκτιες ώρες. "Υ-
ποπτες σιλουέττες ξεμπαρκάρουν και κι-
νούνται στήν άμμο. Είνε δυό, τρεις, τέσ-
σερις; Μάλλον περισσότερες. "Οχι λιγώ-
τερες. Καί ή μία απ' όλες είνε γνώριμη:
μία γυναικεία ραβδωτή πυτζάμα. Μία πυ-
τζάμα πού μου είχε κάνει έντύπωσι κατά
τόν διάστημα τών περιπλανήσεών μου ά-
νάμεσα στόν κόσμο τών γλεντήεδων τής
πλάζ τοϋ Λίντο: Πλάτη σοκολατένια, μω-
ώνες άναγλυφικοί και γυμνός σβέρκος,
κι' ένα στήθος ώραίο, προκλητικό...

«Η γυναίκα αυτή καθόταν, όπως κι' εγώ, σ'ε μιά μικρή παράγκα στην άπέραστη άμμουδιά του Λίντο. Δεν έκανε δηλαδή τίποτε παραπάνω απ' ό,τι κάνουν όλοι οι παραθεριστά. Μ'ε μιά μόνο διαφορά: ό,τι το ταπεινό εκείνο άσυλο δεν ταιριάζε διόλου στην μεγαλόπρεπη εμφάνισή της και την πολυτέλη ζωής της.

Ἡ καὶ μικρὴ, λοιπὸν, αὐτὴ παράγκα ἀνοιξε ἐκεῖνο τὸ θράδου καὶ δέχτηκε τὴν σκίεσιν μερικὸν ὑπερατλαντικῶν σιλουεττῶν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς μυστηριώδους θάρκας μῆκαν καί... δὲν ξαναεβγήκαν. Περὶμενα- τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες πῶς ἀπὸ τὸ παρατηρητήριόν μου. Τίποτε. Ἡ πόρτα τῆς παράγκας εἶχε κλείσει πῶς τους τόσο θάρεαι, πού δὲν ἔννοοσε ν' ἀνοίξῃ. Τρεῖς ὁλόκλη- ρες ὥρες περὶμενα. Ἡ σελήνη ὁλοστρά- γυλῃ κρύβεται σὲ λίγο πῶς ἀπ' τὰ σύννεφα. Πυκνὸ σκοτάδι σκεπάζει ὅλα καὶ μα- ζι καὶ τὴν διαβολικὴν συνεργίαν τῶν ἀν- θρώπων τῆς παράγκας.

Δέν θασάδ περίσσότερο. Έξ άλλου, τὰ καθήκον... Βγαίνω ἀπ' τὸ παρατηρητήριό μου. Γλιστρῶ μέσα στὰ χόρτα πού μέ τὸ ὕψος τους μέ κρύβουν. Δέν κάνω κανέναν θόρυβο. Δέν ἀκούεται οὔτε κρωγμός θασάδ οὔτε τσίριγμα τζιτζικίου. Εἶνε θεσάδ σκοτεινά. Τίποτε ὁμως δέν μέ φοβίζει.

Σε λίγο πλησιάζω στην καλύβα. Ἀπέναντί μου μόλις δύο θήματα. Τόση εἶνε ἡ σιωπή πού επικρατεῖ γύρω, ὥστε ἀκούω καθαρά τὸν θόρυβο πού κάνουν τὰ μυρμηκία καθώς μεταφέρουν τὶς τροφές στὴ φωνήά τους...

Κανένα φως δεν θα γίνει από μέσα.
ΜΙΑ ΠΛΗΓΗ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ Ι
Πλησιάζω και στήνω το αυτί μου στην πόρτα. Τιποτά! Όσο είμαι θέλει οπώς δεν είδα κανέναν να θαίνει μέσα

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΛΙΖΑ ΚΑΙ Η ΝΑΝΑ

ΓΩ κ. ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

Οι φίλοι μου είναι δυστυχώς άνθρωποι με τους οποίους δεν μπορώ να βρω κανένα λογαριασμό. Γι' αυτό ο άναγνώστης μου κι' εγώ κρίνουμε αν έχουν δίκιο οι φίλοι μου ή όχι.

Χίς, λοιπόν, οι φίλοι μου, μόλις έμαθαν τις τελευταίες μου ιστορίες, άναγκα- κήσανε. Μ' άγριοκυττάζανε, με κατασ- διάσανε και με τ' άμτια τους άνθεσαν στ' όν εύλωττότερο της παρέας νά μου ά- παγγελλή το κατηγορητήριο. Έκείνος έ- δέχτηκε πρόθυμα τό εύαγγελικό καθήκον, ξερόδξε κι' άρχινε:

— Άκουσε, φίλε μου: Πρό χρόνων, δέν θυμάμαι πόσων άκριδών, έγνώρισε τη Λίζα. Δέν θά ξεχάσουμε ποτέ την άνα- στασί που σούφερε ή γνώριμά σου αυτή. Απ' τό πρ'ότ' έσ'ότ' έβράδυ μέ καθούρ- ντιζε τό μυαλό για τ' άμτια της, για τη χάρι της, για την καλωσύνη της. Καί, για νά μήν τ' ά πολυλογώ, άγαπηθήκατε. Ω- ραίο κορίτσι εκείνο, καλό παιδί έσύ, ού- δεμία αντίρρηση, καλά έκανε και καλά έκανε. Ζήσατε μαζί πολύν καιρό, χρόνια δλόκληρα κι' έσύ, ο άδιδόρωτος ξενύ- χτης, έγινε ένας ήσυχος νοικοκυράκος, κι' έγκαταλείποντας τις περιέργες και λίγο τρελλές αντίληψεις πούδης για τή ζωή, καταλάβε πολύ καλά, όπως κι' ο ίδιος μάς είπες, πώς ή εύτυχία βρίσκεται εδ'όλ'ότ' ένα άσήμαντο διαμέτιο, παρά σ' άνύπαρκτα λιμάνια της νεανικής φαντασίας και στις μακρινές κι' άνεξε- ρεύητες χώρες. Με λίγα λόγια έγινε ένας έξοιστος μικροστός, πού την άπέραν- τή σου εύτυχία μαρτυρούσε και τό διαρ- κώς γελάστ'ό υφος σου και ή διαρκώς φρεσκοθουρταρισμένη ρεπουμπλικά σου και τ' ά κουμπία τών ρούχων σου πού ή- τανε πάντοτε σωστά. Κι' έμεις, οι φίλοι σου, πού με άληθινή στοργή παρακολο- θήσαμε τό άσθημά σου αυτό, άν και σέ γάσαμε άπό τη συντροφιά μας, όχι μόνο δέν διαμαρτυρηθήκαμε, αλλά και πολύ εύχαριστήκαμε. Και έξέρεις γιατί; Για- τί όλοι είχαμε σχηματίσει τη βεβαιότητα, πώς δέν θά κατάφερνε ποτέ νά γίνη εύ- τυχιμένος. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τη χαρά μας όταν είδαμε πώς τ' ά κατάφε- ρες... Άλλά άς ξεάκολουθήσω: Πρό δύο έτών περίπου και μία νύχτα μάλιστα πού είχαμε την κουβέντα σου, ξεφύτρωσε μπροστά μας σάν μανιτάρι, κι' άπό την έ- ξαιρετική σου χλωμάδα κι' άπό την όλη σου άνησυχία καταλάβαμε πώς κάτι σο- βικό σου συνέβαινε. Σέ ρωτήσαμε μήπως είναι άρρωστη ή Λίζα; μάς είπες «όχι». Σέ ρωτήσαμε μήπως σ' έγκατέλειψε. Πάλι με τό ίδιο δισύλλαβο μάς άπάντησε. Τί συνέβαινε; Μας τώπες μόνος σου: Κάποια έλληνή γυναίκα έμπαινε στη ζωή σου, σ' ά- πομάκρυνε άπό τη Λίζα και σέ τραβούσε κοντά της. Έμεις, οι φίλοι σου, πήραμε

τό μέρος της Λίζας και σοδ όποδείξαμε πόσο παράτολμος θά ήτανε ο χωρισμός σας. Άλλά πού άκουγε έσύ.

«Κι' άπό την άλλη μέρα έγινε πάλι τα- χτικός στη συντροφιά μας, γλυστρώντας με διάφορες δικαιολογίες, άπό τ' ά χάρδια της Λίζας, πού κάτι άρχιζε νά μυρίζεται. Κι' έτσι έμάθαμε πώς ή καινούργια σου ά- γάπη λεγότανε Νανά, πώς είχε την πιο παράδοξη και πιο γοητευτική τρυφερότη- τα, πώς είχε μάτια τόσο μεγάλα, πού πι- σω άπό τη θάλασσα τους έπιφάνεια κρύ- θανε έναν δλόκληρο κόσμο και τέλος πώς ήτανε τόσο δυνατή, πού μπορούσε ν' άναγ- κάσει μία δλόκληρη νύχτα νά περάσει σ' ένα τέταρτο της ώρας... Κι' ύστερα άπό μερικές ήμέρες, έσκασε τό κανόνι: «Η καυμένη ή Λίζα έμεινε σ'ό κρύα του λου- τρού, ή Νανά άρχισε μία καινούργια ζωή κι' έσύ χάθηκες πάλι άπό τη συντρο- φιά μας...»

«Λυπηθήκαμε τη Λίζα, όχι όμως κι' έ- σένα. Γιατί καθώς έτόχαινε νά σέ βλέπω- με καμιά φορά σ'ό δρόμο με τη Νανά, καταλαβαίναμε πώς όση εύτυχία έστέρη- σε άπό τη Λίζα, την ώφελήθηκε έσύ. Κι' έτσι, κυλίσανε δύο δλόκληρα χρόνια, στη διάρκεια τών όποιων ποτέ δέν μάς φάνηκε λιγώτερο εύτυχιμένος... Έσύ και ή Νανά σου, τό χαϊδεμένο σου παιδί, όπως την έλεγες.

«Και τώρα, χωρίς καμιά προειδοποίη- σι, αλλά έτσι, σ'ό καλό καθούμενα, μάς άναγγέλλεις πώς έχώρισε με τη Νανά και πώς ξεαναγυρίζεις στη Λίζα, πού ά- πορούμε πώς σέ δέχεται ύστερα άπό δύο χρόνων έγκατάλειψι. «Ε, λοιπόν, φίλε μου, έξέρεις τί άποδεικνύουν όλα αυτά; Πώς είσαι γελοίος! Τόσο γελοίος, πού νά εγκαταλείπεις την κυβέρνησι του έαυ- τού σου όχι σ'ό μυαλό κι' ούτε καν στην καρδιά, αλλά σ'ό παραμικρότερο μειδια- μα μίας γυναίκας. Έτυχε νά σοδ γελά- σουνε δύο γυναίκες κι' άμέσως έπίστη- κες πώς τις άγάπησες και τις δύο... Άλ- λά άφού, χωρίζοντας με τη Νανά, ξενα- γύρισε στην πρώτη σου φιλένδα, τη Λί- ζα, σημαίνει πώς ποτέ δέν άγάπησε ά- ληθινά τη Νανά. Άλλά κι' άφού με τη Λίζα χώρισε για τό χατήρι της Νανάς, θά π'ή πώς και τη Λίζα δέν την άγάπησε ποτέ... Άρα, είσαι γελοίος άπ' άκρου εις άκρον...»

Στό σημείον αυτό έτελειωσε τό κατη- γορητήριο. Τό δικαστήριο τών φίλων μου παραδόθηκε τις άπόψεις του εισαγ- γελέως και μ' ένα έλαφρό συγκατανευτι- κό κούνημα του κεφαλιού έξέδωσε την έτυμηγορία του: «Είμαι γελοίος! Και μου επέβαλε την ποινή της ειρωνείας.

— Πού είσαι... είπες ένας. Άπό την τσέ- πη τού γυλέκου σου έπεσε μία κυρία...

«Άλλος!

— Είναι δυνατόν, σέ παρακαλώ, ν' άγα-

πήσης μία γυναίκα, πού θά σοδ γνώ- ρισα;... Κι' άλλος:

— Τί γνώμη έχεις; Μπορεί ένας άντρας ν' άγαπήσει μία γυναίκα τό πρ'ότ', άλλη τ' άπόγεμα κι' άλλη τό βράδυ;

★

Αυτά με τους φίλους μου... Κι' όμως έγώ, όχι για νά δικαιολογηθώ, αλλά ο- πως πραγματικά πιστεύω, δίνω άπόλυτο δίκιο σ'ό έαυτό μου. Είμαι βέβαιος πώς και τις δύο αυτές γυναίκες, και τη Λίζα και τη Νανά, τις άγάπησα τη μία ύστερα άπ' την άλλη μ' όλη μου τη δύνα- μι. Άν ή έντύπωσις, πού τους έπρο- ξένησε τό ξεαναγύρισμα μου στη Λίζα ή- ταν λίγο μικρότερη και δέν μου άφαιρού- σαν τό δικαίωμα της άπολογίας, άσφα- λώς κι' εκείνοι θά με δικαιολογούσαν. Άλλά αυτό πού έγινε ήτανε άπό κείνα πού δέν τ' ά περιμένει κανείς, κατά συνέ- πειαν ή έντύπωσις ήτανε ζωηρή κι' έκέν- τρησε τη σατυρική τους διάθεση. Γι' αυτό, λοιπόν, λέω πώς με τους φίλους μου δέ βρίσκω κανένα λογαριασμό και παρακα- λώ τόν άναγνώστη νά γίνη ο άμερόληπτος κριτής μου, άφού όμως άκούση και την άπολογία μου, πού δέν θέλησαν ν' άκού- σουν οι φίλοι μου.

Λοιπόν: «Η άγάπη μου και για τις δύο αυτές γυναίκες ήτανε ίδια. Μεγάλη, ίσως και παράφορη. Οι γυναίκες μόνο ήτανε άλλοιώτικες μεταξύ τους. Για τό χατήρι της Νανάς ξεχάσα πράγματι τη Λίζα και την έγκατέλειψα. Κι' άν την ξεαναθυμήθη- κα, κι' άν ξεαναγύρισα κοντά της, αυτό δέν όφειλται ούτε στην επιπολαιότητα μου, ούτε πούθενά άλλο. Όφειλται ά- ποκλειστικώς σ' αυτή την ίδια τη Νανά. Μή σ'ό φαίνεται παράξενο. Η Νανά, χω- ρίς βέβαια νά τό θέλη, μου θυμίζει στην παραμικρή της κίνησι τη Λίζα και μου ζωτάνεψε σιγά-σιγά την παλιά άγάπη πού της είχα. Γιατί, όπως σ'ας είπα, άλ- λοιώτικη ήτανε ή Λίζα κι' άλλοιώτικη ή Νανά.

«Όσο κι' άν δέν σ'ας ένδιαφέρουν οι λε- πτομέρειες της ιστορίας μου, πρέπει νά τις άκούσετε για νά καταλάβετε. Η Λί- ζα ήτανε ένας πραγματικός σύντροφος της ζωής. Η Νανά ήτανε μία θελκτική έ- ρωμένη. Η πρώτη με γέμιζε γαλήνη, ή- συχία, έμπιστοσύνη, χαρά. Η δεύτερη, ο- ση άγάπη μούδινε, μου την έπαίρνε πίσω, και τό μόνο πράμα πού ήξερε νά μου προ- σφέρη ήτανε ή άπογοήτευσις. Και οι δύο γυναίκες αυτές μ' άγάπησαν με τόν τρό- πο τους. Η Λίζα σάν σύντροφο της ζωής της. Η Νανά σάν έρωμένο της, και δέν μπόρεσε νά μου δώσει καμιάν άλλη συγ- κίνησι εκτός άπ' την άγάπη της... Κι' έχω τη γνώμη πώς ένα ζευγάρι πού ξεκινάει για τη ζωή δέν χρειάζεται μόνο την άγα-

πη. Χρειάζεται κι' ένα μοίρασμα τών ού- θυνών της ζωής, χρειάζεται και στοργή, χρειάζεται και μία ψυχική συνεννόησι.

«Η βιοπάλη φέρνει συχνά πονοκέφαλο κι' άδιαθεσία. Όταν λοιπόν, τσαλακωμέ- νος άπό κανέναν άνισον άγώνα, γυρίζω σ'ό σπίτι, όταν ζούσα με τη Λίζα, με χάρ- δευε και μούλεγε:

— Πώ!... Πώ!... Ζεστός είσαι!... Καίς! Πέσε κοιμήσου... Θά σέ νανουρίσω έγώ...

«Όταν αυτό τό ίδιο συνέβαινε με τη Νανά, άκουγα τ' άξής:

— Καταλαβαίνω... Ό σκοπός σου είναι νά με κλείσης πάλι μέσα... Βαρέθηκα πιά...

Και δέν τώλεγε ψέματα... Βαρυότανε... Κι' άρχιζε τη γκρίνια... Κι' αντί νά με νανουρίσει για νά κοιμηθώ, άρχιζε τό ψάλ- σιμο ως τό πρ'ότ'. Η Λίζα δέ με βαρέθη- κε ποτέ... Άφού δέν βαρέθηκε νά με πα- ριμένη δύο δλόκληρα χρόνια.

«Όταν ήμαστε στις χαρές μας με τη Λίζα κι' ήτανε νά βγοδμε έξω—γιατί πολύ σπανίως έβγαίναμε—μούλεγε:

— Νά πάμε μακριά... Σέ καμιά έξοχη, σέ κανένα άπόμερο καφενεδάκι. Θέλω νά χαροδμε τη φύσι ο ένας κοντά σ'ό άλλ- λο... Νά γαληνέψωμε και νά ξεαναδοδμε π'ός έαυτούς μας...

Στην ίδια περίπτωση ή Νανά μούλεγε:

— Θά πάμε σ'όνο κινηματογράφο!

Νά, λοιπόν, πώς ή Νανά μου θυμίζει κά- θε ώρα και στιγμή τη Λίζα. Νά, πώς μου ξεγυτάνεψε την παλιά μου άγάπη... Φεύ- γοντας άπό τη Λίζα, δέν άναζήτησα και- νούργια άγάπη. Η άγάπη της μ' άρεσε,

Σήπεια μένω την καινούργια γυναίκα, τη Νανά, πού μ' άρεσε και πού την άγα- πησα. Κι' άν στη Νανά έβρισκα την ίδια άγάπη της Λίζας, άσφαλώς δέν θά χωρι- ζόμαστε ποτέ...

Και με τις δύο αυτές γυναίκες έζησα πολύν καιρό, ώστε θά μπορούσα νά πώ πάρα πολλά. Άλλά έπειδή ούτε όσα νά πώ για τη Λίζα πρόκειται νά συγκινήσουν κανένα, ούτε όσα πώ για τη Νανά πρό- κείται ν' άπογοητεύσουν κανένα, θά προ- τιμήσω νά μη γίνω φλύαρος. Έλπίζω πώς μ' αυτά τ' ά λίγα ο άναγνώστης θά κατά- λαθε την ιστορία μου... Δέν μπορώ, βέ- θαια, νά προσεφλήσω την άπόφασί του. Ίσως νά μου δώσει δίκιο... Ίσως νά συμ- φωνήσω με τους φίλους μου...

★

Οι φίλοι μου... Άς λένε δ,τι τους άρέ- σει. Έγώ βρίσκομαι πάλι κοντά στη Λί- ζα. Την κυττάζω ντροπιασμένος... Έκείνη πετάει άπ' τη χαρά της... Έχει βρή πάλι τό σύντροφό της. Και τούχει συγχωρήσει τό σφάλμα του...

Τό γέλιο της, ή φλυαρία της κι' ή κα- λωσύνη της μου γεμίζουν πάλι την ψυχή... Βρίσκω πάλι τη γαλήνη μου... Σχεδιάζω με ένα μακρινό περίπατο... Έλπίζω νά μη μάς τ' ά χαλάσει ο καιρός.

Άς είναι εύλογημένη ή γυναίκα, πού έκ- τος άπ' την άγάπη της, μπορεί νά δώσει και τόν ίδιο τόν έαυτό της...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ενα έρωτικό πλάι κοντά στη Λίζα. Την παλιά ντροπιασμένη...

Για νά κάνετε τόν έξυπνο

Τρία στοιχήματα

Θέλετε νά κερδίσετε έκ του άσφαλούς τούς φίλους σας σέ στοιχήματα; Άν ναι, άκολουθήστε... άφ'όθως και άπα- θώς τις τρεις... συνταγές στοιχημάτων πού δίνωμε παρακάτω. Άπαραίτητη προ- ύπόθεσις είναι νά δηλώσετε, προτού βά- λετε τό στοιχίμα, σ'όδ φίλους σας, ότι καταρθώσατε νά γίνετε μύστης της Σι- θυλλικής Βίβλου, της... Σολωμνικής και γενικώς οιοδδήποτε βιβλίου μαγν- κού της άρεσκείας σας. Μετά τούτο και διαρκούσης της καταπλήξεως τών φίλων σας, τούς προτείνετε τό έξής στοιχίμα:

— Στοιχηματίζω ότι είμαι εις θέσιν νά βρώ έκ τών προτέρων τό άθροισμα τεσσάρων άριθμών οι όποιοι μου είναι έν- τελώς άγνωστοι και τούς όποιους θά μου δώσει όποιοδδήποτε άπό σ'ας θέλει.

★

Μετά την δήλωσι αυτή, βυθίζεσθε δι- θεν σέ σκέψεις και άκολουθως βγάζετε τό μολύδι σας και σημειώνετε σέ ένα χαρτί τόν άριθμό «3.870». Μετά τούτο καλείτε ένα άπό τ' ά μέλη της παρέας σας νά γράψη σέ ένα χαρτί άριθμητι- κώς τ' άξής: τό έτος κατά τό όποιον πανδρεύθηκε, την ήλικία του, τό έτος της γεννήσεώς του και τέλος πόσα χρό- νια είναι παντρεμένος. Τού λέτε άκοού- θως νά προσθέση τούς άριθμούς αυτούς και έκείνος έκπληκτος βλέπει ότι τό ά- θροισμα είναι πράγματι «3.870». Άς πα- ραθέσωμεν ένα παράδειγμα, με την ο- π'όθεσιν ότι ο φίλος σας θά σ'ας δώσει τούς έξής άριθμούς:

Έτος πού πανδρεύθηκε.....1910
Ηλικία 54
Έτος γεννήσεως 1881
Έτη άγν'όμου βίου 25

«Αθροισμα..... 3870

«Η έξήγησις τού... φαινομένου είναι ο- πλουστάτη δεδομένου ότι με τούς τέσσα- ρις αυτούς άριθμούς σχηματίζεται δύο φορές ο άριθμός 1935. Άν κάνετε τό πείραμα τό 1936, τότε τό... μυστηριώδες άθροισμα θά είναι «3.872», τό 1937 θά είναι «3.874» κ.ο.κ.

★

Τό δεύτερο στοιχίμα είναι τό έξής:

— Μπορώ, λέτε σ'όδ φίλους σας, νά βγάλω έναν άνθρωπο άπό εκεί πού δέν έχει μ'ή. Και μάλιστα στοιχηματίζω γι' αυτό.

Την δήλωσί σας άκολουθεί κατ' άρχην μία κατάλληλις. Τέλος όμως κάποιος ά- πό τούς φίλους σας δέχεται τό στοιχίμα, σχεδόν βέβαιος ότι θά τό κερδίση. Τότε έσεις πηγαίνετε κοντά στην καρέκλαν πού κάθεται ο φίλος σας, ο όποιος έδω- χθηκε τό στοιχίμα, και χαράζετε γύρω της έναν κύκλο. Ύστερα άπό αυτό πη- γαίνετε σέ μία πολυθρόνα και κάθεσθε.

Όσον άφορ'ό τόν φίλον σας αυτός θά είναι ύποχρεωμένος νά φύγη κάποτε, ο- πότε «θά βγ'ή άπό τόν κύκλο», τό μέρος δηλαδή όπου δέν είχε μ'ή... χάνοντας έτσι τό στοιχίμά σας!...

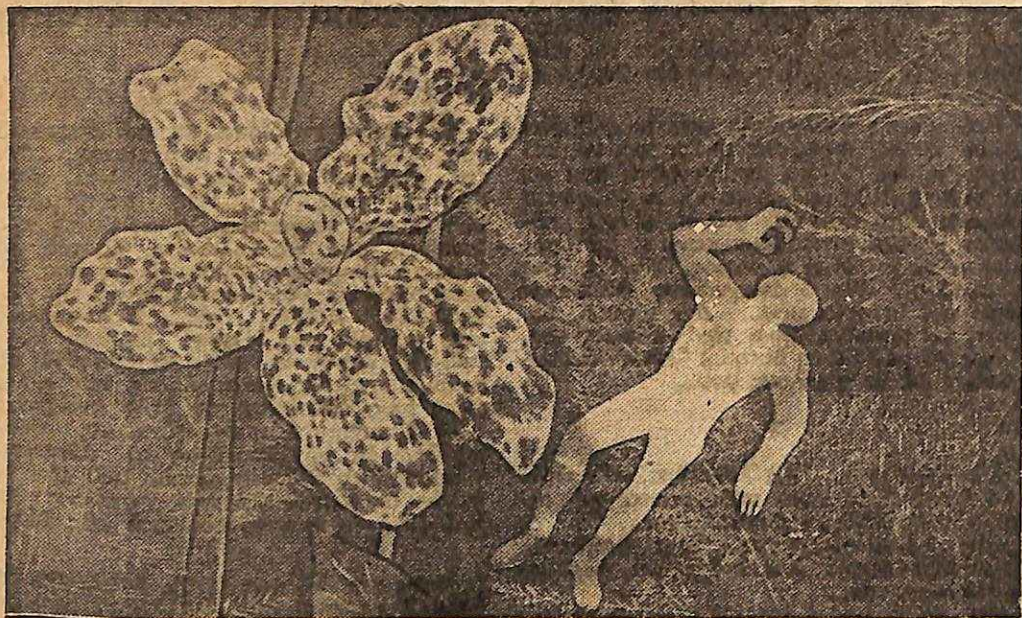
★

Τό τρίτο σίγουρο για σ'ας στοιχίμα είναι άκόμη άπλουστερο. Δηλώνετε:

— Στοιχηματίζω δέκα δραχμές ότι κανείς άπό σ'ας δέν μπορεί νά φ'ή νη- στικός τό πρ'ότ' δέκα μπισκότα της σο- κολάτας.

Τό στοιχίμά σας γίνετα δεκτόν και καλείτε άμέσως έκείνον πού έστοιχημά- τισε μαζί σας νά πληρώση, έξηγώντας του ότι είναι άδύνατον νά κερδίση τό στοιχίμα. Και τούτο, γιατί μπορεί μ'έν νά φ'ή τ' ά δέκα μπισκότα, αλλά άφού φ'ή τό πρ'ότ' πάει πλέον νά είναι... νηστικός και έτσι χάνει τό στοι- χίμα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Ένα φυτό άνθρωποφάγο!

Πρωτοφανής περιπέτεια στη Μαδαγασκάρη

(Είπε γνωστόν ότι οι Γάλλοι έπορεύσαν έχοντας στους 'Ιταλούς τη Μαδαγασκάρη, αντί 75.000.000 λιρών! 'Επικαιρόν είνε λοιπόν να δημοσιεύσωμεν τό καταπύον φοβερό έπεισόδιον, πού συνέβη πρό τριμήνου σ' αυτή τη μυστηριώδη άποικία του 'τροπικού...).

Η ΤΑΝ ένα σκοτεινό βράδυ χωρίς φεγγάρι. 'Οσόσο το πυκνό δάσος της Μαλαϊκής χερσονήσου φαίνονταν πυρακτωμένο. Μιά κόκκινη άνταύγεια πού ξεπηδούσε σχεδόν απ' τό κέντρο του και άπλωνόταν πέρα για πέρα, του έδινε μία φαντασμαγορική όψη.

Είμαστε τρεις ναυτικοί, τρεις φίλοι, πού αφήσαμε τό καράβι μας για να ζητήσωμε, μέσα στον λαβύρινθο εκείνο των δέντρων και την όργιωδη βλάστησι, τον τέταρτο... 'Αναζητούσαμε τον συνάδελφό μας Ρενέ Βεϊσιέ, πού είχε εξαφανισθή τρία χρόνια πριν, εγκαταλείποντας την παλιά έρωμένη του τη θάλασσα για να έπιδοθή σε κάποιον παράλογον νέο έρωτα, τον έρωτα με τά σπάνια φυτά... Γιατί ό φίλος μας ήταν μανιωδής συλλέκτης σπανίων φυτών.

Είχαμε άνάψει μία τεράστια φωτιά μέσα στο δάσος και περιμέναμε... Μέσα από τον κουρασμένο έγκέφαλό μου περνούσε όλη η περιπέτεια του παράλογου αυτού ανθρώπου, πού μας είχε βάλει σε τόσην άνησυχία. 'Η άρχη έγινε από την Μπόρνεο. Μας εγκατέλειψε εκεί για να πάη να βρής τό παράξενο φυτό, πού τρώει σάρκες. Οι Ιθαγενείς της Μαλαϊκής χερσονήσου τον είχαν πληροφορήσει ότι βρισκόταν μέσα στο έλν του έσω-τερικού. Τους πίστεψε. Καί χρόνια τώρα έτρεχε εις αναζήτησίν του. Στην Βραζιλία βρήκε κάτι άλλόκοτα φυτά πού... σκότωναν πουλιά! Στη Μαδαγασκάρη, νόμισε πως τέλειωσαν τά βάσανά του. Οι κάτοικοι του νησιού τον πληροφορήσαν ότι θά τό εύρισκε εκεί. Τό φυτό αυτό είχε ένα τρομερά δυνατό άρωμα πού κεραυνοβολούσε έξ άποστάσεως τά ζώα κι' αυτούς άκόμη τούς ανθρώπους. 'Ο Βεϊσιέ μας εγκατέλειψε τρεις δλόκληρους μήνες, τρέχοντας μέσα στα δάση νησιωτικά και ύποφέροντας απ' την άνυπόφορη ζέση, μόνο και μόνο για να βρής τό 'ιδανικό φυτό! 'Υστερα από τρεις μήνες ξαναγύρισε στη γολέττα μας 'Εκαπταίν. Στόν δειλιό όμο του είχε μία βαθεία πληγή. Οι Ιθαγενείς μάγοι είχαν τιμωρήσει τον θέσληλο πού θέλησε να κλέψι τό θείο φυτό!

'Η γολέττα μας τράβηξε για τά νησιά του 'Ινδικού άκεανού, με την έλπίδα ότι ό Βεϊσιέ θα έρχονταν τό πάλιν του. 'Αλλά κι' εκεί αυτός συνέχισε τις έρευνές

του. Μιά μέρα μας εγκατέλειψε και δεν ξαναγύρισε. 'Ηταν στην Σουμάτρα. Μάταια ψάξαμε να τον βρούμε μέσα στα γεμάτα από επικίνδυνα θηρία και έρπετα δάση. 'Ετσι, άπελπισμένοι, αποφασίσαμε να τον ξεχάσουμε άφού τόν κλάψαμε προηγούμενος πικρά. 'Οσόσο δεν παύαμε σε κάθε άραγμα μας στη Σουμάτρα να τον αναζητούμε. 'Η έλπίδα δεν μας είχε φύγει. Πέρασαν έτσι δυό δλόκληρα χρόνια, όταν ξαφνικά μας ήρθε μία μέρα η έμμενη έπιθυμία να τον ξαναδούμε. Ξεκινήσαμε, λοιπόν, για τη Σουμάτρα έγώ, ό Φράνκ και ό Μασσάρ, άφού έφωδιαστήκαμε με όλα τά χρειώδη για την άποστολή μας.

Στό νησί φτάσαμε νύχτα. 'Ανάψαμε μία μεγάλη φωτιά και κατασκηνώσαμε τριγύρω. 'Ο άέρας ήταν τόσο βαρύς και υγρός πού με δυσκολία άναβαν τά ξύλα.

Περιμέναμε ώρες πολλές, ώρες άγωνίας. 'Αν ό Βεϊσιέ ζούσε, μόλις έθλεπε τη φωτιά μας θα μας πλησίαζε. 'Αν όχι, αυτό θα σήμαινε πως δεν ύπήρχε πιά στη ζωή. Περιμέναμε ως την αύγή με την έλπίδα πάντα στην ψυχή. 'Εμένα ό νους μου έτρεχε διαρκώς κοντά του.

'Η αύγή πιά πλησίαζε και είχαμε άπελπιστη να τον περιμένωμε, όταν άκούσαμε να τρίζουν πίσω μας τά χαμόδεντρα και άνάμεσα από την πυκνή βλάστησι της κατασκηνώσεώς μας να προβάλλη η δστεώδης μορφή του φίλου μας. Μείναμε μαρμαρωμένοι από την κατάντη. Τό φάντασμα αυτό πού είχαμε μπροστά μας ήταν ό Βεϊσιέ, ό άτρόμητος κουράρος των νοτίων θαλασσών. 'Ο Μασσάρ τόλμησε να τρέξη πρώτος εις προϋπάντησίν του. Τόν άγκάλιασε τρυφερά και ύστερα από τις πρώτες συγκινήσεις τον ρώτησε:

— 'Ε, λοιπόν, φιλαράκο, σε κατέκτησε, βλέπω, τό φυτό σου! Κοντεύει να σε ρουφήξει έλν.

'Εκείνος δεν άποκρίθηκε. Είπε μόνο όσφραίνόμενος:

— Δεν σάς φαίνεται πως μυρίζει σάρκα;...

Πραγματικά. Μιά τρομερή μυρωδιά σάρκας έρχόταν ως τη μύτη μας και μας γαργάλιζε την όσφρησι.

— Είπε τό άρωμα του φυτού πού ζητώ, έξήγησε ό Βεϊσιέ.

— Καί είναι μακριά; ρώτησε ό Μασσάρ.

— Περύ τά χίλια μέτρα...

'Αναγνώσαμε άμέσως. Πίσω μας ή

φωτιά έρριχνε άκόμη τις κόκκινες άνταύγειές της. 'Ο Βεϊσιέ προχωρούσε πρδ-τος με κανονικό και σταθερό βήμα, άνοίγοντάς μας δρόμο. 'Η μυρωδιά γινόταν όσο πλησιάζαμε δυνατότερη, μάς άπονάρκωνε, έμπαινε στους πνεύμονάς μας σαν καπνός όπιου...

'Ο Βεϊσιέ μιλούσε διαρκώς και μάς έξηγούσε τα θαυμάσια των παρθένων δασών. Μας έξηγούσε πως πέφτουν σε λήθαργο τά δέντρα πού τά περιβάλλει λίγο-λίγο η άποπνικτική βλάστησις, πού τούς στερεί κάθε φώς και πού μόνο ένας δυνατός κυκλώνας ή μία καταιγίδα μπορούν να καθάρίσουν. 'Οταν συμψή αυτό, τά δέντρα ξυπνούν από τόν λήθαργό τους, άπλώνουν τά κλαδιά τους, βγάζουν φύλλα και ξαναζούν.

Για μία στιγμή, βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα άδενδρο μέρος του δάσους. 'Ο Βεϊσιέ μας έκαμε νόημα να σταματήσωμε. 'Υπακούσαμε μισομεθυσμένοι από τό άρωμα πού ξεχνούσαν γύρω μας.

Τό σαρκοβόρο φυτό, στο μέσον του άδενδρου μέρους έφάνταζε θαυμάσιο με τις ποικίλες έναλλαγές των χρωμάτων του. Γύρω του, μία ζώνη θανάτου άπλωνόταν. Δεν ύπήρχε ίχνος βλαστήσεως. 'Η γή ήταν γυμνή και κατάξερη — πράμα περίεργο, πού δεν συνέβαινε με κανένα άλλο φυτό. Γιατί κάθε φυτό των τροπικών δασών σκορπά γύρω του έναν κόσμο φυτικών παρασίτων, πού βγαίνουν απ' τη ρίζα του και τρέφει πλήθος ζώων, τραυτικών συνήθως, και έντόμων, πού έρχουν στις ρίζες του, και πουλιών, τέλος, πού ζούν μέσα στα φύλλα του.

'Εδώ τίποτε. Μηδέν. Τό σαρκοβόρο φυτό δεν άνεχόταν γύρω του την παραμικρή ζωή. Πλησίασε με φόβο. 'Επί τρία λεπτά έμεινε θαυμάζοντάς το. Είχε περίπου ύψος δύο μέτρων. Τά μακριά, πλατειά φύλλα του, όμοια με φύλλα άλλης, σχημάτιζαν ένός είδους στεφάνη τριγύρω του, του όποιου τά πέταλα είχαν καταπληκτική όμοιότητα με δόντια!...

Δεν μπόρεσα να μείνω περισσότερο. 'Η μυρωδιά του φυτικού αυτού όστερου-λακίου με ζάλιζε... 'Ηταν μία μυρωδιά σάπιου κρέατος πού μ' έκανε να όπισθοχωρήσω. 'Ο Βεϊσιέ έλεγε:

— Αυτό πού έπιχειρήσατε την νύχτα δεν θα τό τολμούσατε ποτέ την αύγή....

Περιμέναμε να δημερώση. 'Οταν τό πυκνό σκοτάδι διαλύθηκε, είδαμε τό σαρκοβόρο φυτό να ζή πραγματικά καλά! Σιγά-σιγά τό στεφάνι πού τό περιέβαλλε πήρε σχήμα χωνιού και άνάμεσα από τά φύλλα του πού έμοιαζαν με δόντια τεραστίου θηρίου, τά πέταλα του γλύστρησαν ως τό χρώμα σέλτα και άνιχνευτικά. Κάπου-κάπου κανένα από αυτά συμμαζεούταν, διπλωνόταν άπότομα και... τραγάνιζε κανένα έντομο μεθυμένο από τό άρωμά του. Για μία στιγμή πέρασε ένα κοπάδι από άγριορνίθια, πετώντας πολύ χαμηλά. 'Ενα απ' αυτά, κεραυνοβολημένο απ' τό άρωμα, έπεσε μέσα στα δόντια του φυτού....

'Οταν αποφασίσαμε να αναχωρήσωμε, ό ήλιος βρισκόταν πολύ ψηλά. 'Ο Μασσάρ έπιασε τόν Βεϊσιέ απ' τούς ώμους και τον κίνησε:

— Θα έπιστρέψης στο καράβι, ναί ή όχι; — Ναί, άφού όμως πιστοποιήσω πρδ-τα αυτό πού μούπαν οι Ιθαγενείς μάγοι: ότι δεν μπορεί άνθρωπος να κοιμηθή δυό βήματα κοντά του, χωρίς να καταθροχθισθή απ' αυτό.

— 'Αφού τό θέλεις..., μουμούρισε ό Μασσάρ, κυττάζοντάς τον περίλυπα, μείνε.

... ..

'Οταν ύστερα από μέρες, μετανιωμένοι για την άδυναμία μας, έπιστρέψαμε να πάρωμε όριστικά πιά μαζί μας τόν Βεϊσιέ, δεν τον βρήκαμε. Μόνο άνάμεσα στα πέταλα του σαρκοβόρου φυτού είδαμε να άσπρίζουν άπαίσια κάτι ανθρώπινα κόκκαλα.

ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ

Η Μεγάλη Έβδομάς στα Ίεροσόλυμα

Μόλις πλησιάζουν οι γιορτές του Πάσχα, ή Ίερουσαλήμ αλλάζει έντελως την συνηθισμένη της όψη. Χρισματικοί, όρθόδοξοι, καθολικοί, διαμαρτυρόμενοι, κόπται, άθουσσοι μαζεύονται από τά πέ-ρατα της οικουμένης.

Καθημερινός ό σιδηρόδρομος της Παλαιστίνης άποβιάζει χιλιάδες προσκυνητών και περιηγητών, ένφ άλλοι, μέσα από τά βάθη της Μικράς 'Ασίας, φτάνουν καθάλλα σ' άλλους τους.

«ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝΙ...»

Πολλές φορές φτάνουν και μερικά περιέργα καραβάνια: μία σειρά γκαμήλες πάνω στις όποιες μελαχρινές γυναίκες ψάλλουν τό «Κύριε έλέησον» Την συνοδεία κλείνουν μία σειρά γαϊδουράκια φορτωμένα πλούσια άρώματα και δώρα. Εί-νε ή άκολουθία μιας Αίθιοπιδος πριγκιπίσσης, πού φτάνει από την χώρα των Μενελίκ για ν' άποθήση στα πόδια του 'Εσταυρωμένου τά δώρα της τά πλούσια, και να του ζητήσει να γιατρέψη αυτήν ή κάποιον άρρώστον συγγενή της. 'Υπολογίζεται ότι κατά τις γιορτές του Πάσχα φθάνουν στην Ίερουσαλήμ περί τις πενήντα χιλιάδες προσκυνητών, κι' έπειδή δεν χωρούν όλοι στα ύπάρχοντα ξενοδοχεία, πολλοί απ' αυτούς μένουν στις πρόχειρες σκηνές, πού στήνουν μόνοι τους στους δρόμους και στις πλατείες.

«ΩΣΑΝΝΑΙ...»

'Ολα τά καραβάνια των προσκυνητών φτάνουν στην Ίερουσαλήμ πάντοτε πρό τη: Κυριακή των Βαίων. Ένα μόνο καραβάνι δεν είναι άκόμη φτασμένο: τό καραβάνι των Φοινίκων. Αυτό φτάνει την παραμονή των Βαίων προερχόμενο από την έρημο της Ίεριχούς και από τις όχθες του Ίορδάνου ποταμού. Είπε ένα καραβάνι από γκαμήλες φορτωμένες με φοίνικες: ένα κινούμενο δάσος φοινίκων. Την άλλη μέρα όλος ό κόσμος κρατάει στα χέρια του ένα κλαδάκι φοίνικος. 'Αλλοι πηγαίνουν στο χωριό Βετφάγια, όπου ό Ίησους θρήκε τό γαϊδουράκι με τό όποιο μπήκε στα Ίεροσόλυμα. 'Αλλοι δέ πρδς τό παρεκκλήσιο «Πάτερ 'Ημών», τό όποιον θρίσκειται στην κορυφή του όρους των 'Ελαιών. 'Εκεί ψάλλεται ή λειτουργία σε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Μετά την λειτουργία ό κόσμος έπιστρέφει στα Ίεροσόλυμα κουνώντας τούς φοίνικες και ψάλλοντας «Ωσαννά». Κατόπιν πηγαίνουν όλοι στον Πανάγιο Τάφο, όπου παρακολουθούν κι' εκεί την λειτουργία των Βαίων. Τις άλλες μέρες ή κίνησις ζωηρεύει περισσότερο: διάφοροι όμιλοι διαστανώνονται στους δρόμους και διάφορες λειτουργίες γίνονται μέσα στις εκκλησίες. Κάθε άίρεσις κάνει και την ίδιατερη λειτουργία της, ή όποια προσπαθεί να ξεχωρήσει σε λαμπρότητα τις λειτουργίες των άλλων αίρέσεων. Βλέπει κανείς εκεί όλα τά είδη των άμφιεσεων, από την κελεμπία του Κόππου ως τό καλορραμμένο κοστούμι του 'Αγγλου. 'Από την Δευτέρα της Μεγάλης Έβδομάδος μέχρι της Τετάρτης ή Ίερουσαλήμ ήσυχάζει: 'Ολοι πηγαίνουν να έπισκεφθούν τά έξω από την Ίερουσαλήμ Ιστορικά χωριά και πόλεις, απ' όπου πέρασαν ό Ίησους. 'Η κίνησις ξαναρχίζει πάλι την Μεγάλη Πέμπτη. 'Ολος ό κόσμος θγαίνει τότε έξω από τά τείχη της Ίερουσαλήμ: προχωρεί πρδς τό όρος Σιών σ' ένα παλιό σπίτι, στο όποιο ό Ίησους συγκέντρωσε τούς μαθητάς του κατά τό Δείπνο του Πάσχα.

Την Μεγάλη Παρασκευή όλα τά μαγαζιά κλείνουν, οι λαϊκοί δρόμοι άδειάζουν και οι καμπάνες χτυπούν πένθιμα. 'Ολοι συγκεντρώνονται στην εκκλησία του Πα-

Πώς έορτάζεται

ναγίου Τάφου. 'Η λειτουργία αρχίζει πάνω στον Γολγοθά, όπου άναπαριστάνται οι τελευταίες σκηνές του θείου δράματος. Συνεχίζεται κατόπιν στο παρεκκλήσιο της 'Αγωνίας και των 'Επτά Παθών μπροστά στην πλατεία του Εύχελαίου και τελειώνει στην εκκλησία του Παναγίου Τάφου, με μία μεγαλοπρεπέστατη και λαμπρότατη πομπή.

Σε κάθε στάσι ένας παπάς, κάτοχος πολλών γλωσσών, άνεβαίνει πάνω σ' ένα δάθρο και εύλογεί τόν κόσμο σε έπτά γλώσσες: ελληνικά, γαλλικά, Ιταλικά, γερμανικά, άγγλικά, Ισπανικά και άραβικά. 'Ολοι οι πιστοί κρατούν στα χέρια τους κεριά, τό φώς των όποιων φωτίζει τις ποικίλες και διαφορετικές μορφές τους.

'Ολα αυτά άποτελούν την Ιεροτελεστία του 'Επιταφίου.

ΤΟ ΑΝΕΣΠΕΡΟΝ ΘΩΣΙ

Τό μεγάλο Σάββατο γίνεται στην Ίερουσαλήμ μία έορτή στην όποια δεν συμμετέχουν τ'όχι μόνο οι όρθόδοξοι χριστιανοί: ή έορτή του φωτός. 'Ανομάστηκε έτσι, γιατί τό φώς από τό όποιο άνάβονται όλα τά κεριά, τό φέρνει — κατά την παράδοσι — ένας άόρατος άγγελος από τόν ούρανό, ό όποιος μπαίνοντας μέσα

στον Πανάγιο Τάφο με δυό κεριά σβυστά τά παρουσιάζει σε λίνο άναμμένο στον όμοο μέσα από δυό τρύπες έπίτηδες κατασκευασμένες στα τοιχώματα του τάφου, κωναζοντας: «Δεύτε λάβετε φώς εκ του άνεσπέρου φωτός».

'Η τελετή αυτή, ή όποια γίνεται από τά πρώτα χρόνια του χριστιανισμού, έχει διατηρήσει διά μέσου των αίωνων όλη την βυζαντινή μεγαλοπρεπεία τ: πιστεύεται ότι συγχωρούνται όλα τά άμαρτήματα εκείνου που κατορθώνει 'ανάψη τό κεριό του από τις λαμπάδες του πατριάρχου. Για τον λόγον αυτόν, πριν άκόμη ήμερώση τό Μεγάλο Σάββατο, χιλιάδες προσκυνητών συνωθούνται γύρω από τό παρεκκλήσιο τοί Παναγίου Τάφου κρατώντας μίαν μεγάλη λαμπάδα με τριάντα τρία φυτίλια, πού αντιπροσωπεύουν τά χρόνια της ηλικίας του Ίησού. Τέλος, όταν, κατά τό μεσημέρι, ό πατριάρχης βγής με τις άναί μέρες του λαμπάδες, τό πλήθος όρμάει άκάθεκτο σε λίγο όλες οι λαμπάδες έχουν άνάψει και ή εκκλησία φωτίζεται φαντασμαγορικά από τό ζώς τους.

'Ο Πατριάρχης μετά, με τούς χρυσοστόλιστους έπισκόπους και ιερείς, κάνει τρεις φορές τόν γύρο του Παναγίου Τάφου. Κατόπιν όλοι χάνονται πίσω από τις χρυσές πόρτες του Ίερού.

ΚΑΙ ΤΑ... ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ!

Την Κυριακή του Πάσχα όλες οι καμπάνες χτυπούν χαρούμενα και τά λάβαρα κυματίζουν. Νέφη δλόκληρα από καπνόν γεμίζουν την άτμόσφαιρα. Οι προσκυνητά ψάλλουν όλοι μαζί τό «Χριστός 'Ανέστη». 'Η Ίερουσαλήμ είναι χαρούμενη, γιατί τό Πάσχα είναι μία έορτή για όλους, έπίσης δέ και για τούς 'Αραβες, οι όποιοι επί πλέον τό έχουν και ως πρωτοχρονιά. 'Από τό πρωί οι δρόμοι γεμίζουν από ένα χαρούμενο πλήθος. Φοινίκες στολίζουν τά διάφορα ύπαίθρια καταστήματάκια, όπου υπάρχουν κατά χιλιάδες και πουλιούνται τά κόκκινα αυγά. Πλανόδιοι ζαχαροπλάστες περιφέρουν παντού τά πασχαλινά γλυκίσματά τους, ακολουθούμενοι από άλλους πλανόδιους πού πουλούν νερό. 'Από τά ψηλά σπίτια οι όμορφες γυναίκες ραίνουν όποιον περνάει με άνθονερο.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Στό μεταξύ οι πιστοί εξακολουθούν ν' άνεβαίνουν στον Γολγοθά, όπου οι λειτουργίες διαδέχονται ή μία την άλλη.

Την άλλη μέρα όλοι θα φύγουν, όλα θα έχουν τελειώσει: γι' αυτό διάζονται να προσκυνήσουν για μία τελευταία φορά άκόμη. Θέλουν να γεμίσουν τά μάτια τους, την ψυχή τους, την ύπαρξί τους δλόκληρη με τις θρησκευτικές εικόνες και με τις άσυγκριτες άναμνήσεις της 'Αγίας Πόλεως.

ΜΥΡΙΑΜ ΚΑΡΡΥ

—ο—

Πρότασις γάμου

'Ο νεαρός ποιητής πηγαίνει με μία άνθοδέσμη στο σπίτι μιας ήθοποιού. Την βρίσκει ξαπλωμένη στο ντιβάνι της. Τόν υποδέχεται με ένα χαμόγελο.

'Εκείνος παίρνει θάρρος. Γονατίζει. Συγκινημένος της προσφέρει τό άνθη και την ζητεί εις γάμον.

— Θα είθεε τό όνειρον της ζωής μου! Θα σάς έξασφαλίσω ό,τι μου ζητήσετε για να γίνετε εύτυχισμένη.

Και εκείνη άπαντά: — Να σάς πώ... Τό μόνο πού θέλω είναι να μού έξασφαλίσετε μετά τό διαζύγιο μία γενναία διατροφή!...

Τρωτότυπον ἑλληνικὸν μυθιστόρημα τοῦ κ. Μ. Καιελλῆ-Σιούφου

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ Νίκος Ἀστέρης, ἕνας νέος καὶ πλούσιος ἀρ χιτέκτων τῆς Ἀθήνας, τρεῖς μῆνες τώρα ἀρραβώ νιασμένος μετὰ τὴν Κάκια Ρανίδου — τοῦ γνωστοῦ ἐμπόρου τῆς ὁδοῦ Αἰόλου — νοιώθει μὲ τρόμου τοῦ ὅτι ἡ ἀραία μνηστὴ τοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Ἰσως γιὰ τὴν ἀγάπην ἄλλον.

Ὁ Νίκος, τρελλὰ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Κάκια, λυσσᾷ, τὸ πάθος τὸν τυφλώνει. Καὶ ὅτε ἀπὸ μιᾶς θύρας σκηνῇ μετὰ τὴν ἀρραβωνιαστικὴν τοῦ, ὅπου τὴν ὄρεϊ, φεύγει καὶ ἀναγγέλλει στὸν πατέρα τῆς ὅτι διαλύει τοὺς ἀρραβῶνας. Ὁ κ. Ρανίδης νοιώθει ὅτι εἶναι χαμένος. Αὐτὸς ὁ γάμος, ἦταν ἡ μόνη τοῦ ἐλπίδα νὰ ἀποφύγῃ τὴν πτώχευσιν, διότι ὁ πατέρας τοῦ Νίκου τοῦ κατέχει γραμμάτια καὶ τώρα, πού διαλύεται ὁ ἀρραβὼν τοῦ παιδιοῦ τοῦ, θὰ τὰ διαμαρτυρήσῃ. Ὁ πατέρας τῆς Κάκιας τῆς ἐκβέλει τὴν τραγικὴν τοῦ κατὰσταιν, τὴν ἱκετεύει νὰ θυσιάσῃ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, ἀπὸ τὴν χρεοκοπίαν, ἀπὸ τὴν ἀτίμωσιν. Ἡ Κάκια — ἡρωικὴ καὶ γενναία κορίτσι! — θυσιάζεται καὶ δέχεται νὰ παντρευτῇ τὸ Νικό.

Ὁ πατέρας τῆς συγκινημένος γονατίζει ἐμπρὸς τῆς, τραυλίζει:

— Σὺ χάρισέ με! Παιδί μου! Σὲ πούλησα!.

2. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ὡρα πολλὴ τὸ δύστυχο κορίτσι ἔμεινε ξερό καὶ ἄδειο, μὲ τὴ σκέψιν κενή, ἔτσι σὰν νὰ ἔρρεε τώρα ὅλο τῆς τὸ αἷμα ἀπὸ τὴς φλέβες...

Ἐξαφνα τὸ μεγάλο ἔκκρεμας τοῦ τοῦ-χοῦ ἐχτύπησε μεσημέρι. Δώδεκα χτύποι θαραίς καὶ νεκροῦρτοι, σὰν νὰ ἐκί-δευαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ μελάνγχολο σπῆτι τὸ χρόνον.

Ἡ Κάκια ἀνατρίχιασε.

Ὁ κρύος ἦχος τοῦ ρολογιοῦ τὴν ἐξέ-πλησε.

Μὲ θῆμα σιγανὸ καὶ ἄψυχο — ὅπως δι-ολισθαίνει φάντασμα μέσα στὰ παγωμένα φεγγάρια τοῦ δάσους! — ἐσύρθηκε πλάι στὸ κομψὸ τῆς γραφειάκι.

Ἐκάθησε, ἐπῆρε τὴν πέννα.

Μόλις ἐπῆγε νὰ χαράξῃ τὴν πρώτην λέξιν:

«Γιῶργο μου...»

Ἐνοίωσε ὅτι δὲ θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ δλόκληρο αὐτὸ τὸ ἀποχαιρετιστήριον γράμμα, πού θὰ καταδίκαιζε τὴν ἀγάπην τῆς γιὰ πάντα, πού θὰ τῆς ἐσπάραιε αἰώ-νια μέσα στὰ παρθενικά τῆς στηθὴ τὴν καρδιά...

Ὁχι!

Πῶς θάταν δυνατό νὰ υπογράψῃ ἡ ἴδια τὴν καταδίκη τῆς;

Ὁμως ἔπρεπε! Ἦταν ἡ πρώτη ὑπο-χρέωσις τῆς θυσίας αὐτῆς νὰ διακόψῃ κά-θε δεσμὸν μὲ τὸν ἄλλον, νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τελεωτικά καὶ τὴν τελευταία τοῦ ἐλπίδα.

Ἀλλοιῶς τὴν ἐπερίμενε ἡ ἀτίμωσις τῆς οἰκογενείας τῆς, ἡ ἀναπόφευκτη κατα-στροφή.

Συνάθροισε ἀπὸ ὅλες τὴς μουσικῆς τῆς κυψέλες ὅλη τῆς τὴν θέλησιν.

Ἐσφίξε τὰ δόντια τόσο, πού ἔτριζαν, ὅπως ὁ ἄρρωστος, ὁ ἐκπληγμένος ἐπάνω στὸ κλινάρι τοῦ χειρουργείου, ὅταν πλη-σιάζῃ νὰ τοῦ σχίσῃ τὴ σάρκα τὸ νυστέρι τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐγράψα, ἐνῶ τὴν ἐσφάδαζαν οἱ λυγ-

ποι!

«Γιῶργο μου,

Ἄλλοι μὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀ-ποκαλύψω ποτὲ, γιὰτὶ θὰ προτιμοῦσα καλ-λίτερα νὰ πεθάνω, μὲ ἀναγκάζουν σή-μερα νὰ παραβῶ τοὺς ὁρκούς μου καὶ νὰ σὲ λευτερώσω ἀπὸ τὴς δικῆς σου ὑποσχέ-σεως.

«Γιῶργο, ξέχασέ με.

Δὲν ἀνῆκω πιά σὲ σένα. Ἀλλοίμονο, δὲν ἀνῆκω τὰ ὅτε καὶ στὸν ἑαυτὸ μου, εἰμαι τὸ ἄθωο θῦμα μιᾶς φρικτῆς εἰμαρ-μένης. Καὶ ὅμως, πιστέψέ με, σ' ἀγαπῶ. Ναί, σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμην ὥρα, πού χάνο-μαι, πού σὲ χάνω γιὰ πάντα, γλυκὸ μου ἀγόρι, μοναδικὸ μου ἔρωτα στὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ ὀρκίζομαι:

«Σ' ἀγαπῶ!

«Ὁ, τί κι' ἂν γίνῃ, ὅ,τι κι' ἂν ἀκούσῃς γιὰ μένα — ἀκόμην καὶ πῶς παντρεύομαι ἄλλον! — ἐσὺ μὴ θυμώσῃς, ἐσὺ μὴ μὲ μι-σῇσῃς, ὅχι, αὐτὸ θάταν φρικτὸ.

«Λυπήσου με!

«Καὶ νὰ μὲ θυμᾷσαι, ὅπως θυμᾷται κα-νεὶς μιὰν πεθαμένην, πού κάποτε ἐλάτρεψε, πού τὸν εἶχε λατρεύει κι' ἐκείνη καὶ πού τώρα κοιτάται μέσα στὰ σκοτάδια τοῦ τάφου.

«Κλάψε με, ὅπως σὲ κλαίω, κλάψε με, ὅπως κλαίω, νοιώθω τέτοιο ἀφάνταστο πόνο, πού τρελλαίνομαι...

«Ἀντίο γιὰ πάντα, ὦ τραγικὸ μου ἀγα-πημένο, ἀντίο, ἀντίο, ὦ γλυκύτατέ μου νεκρέ...

Κάκιας.

Τὸ δάκρυ τῆς ἔσταξε, μισόσβυνε τὰ γράμματα.

Κι' αὐτὴ ἄφρονόταν νὰ κλαίῃ, μὲ μιὰν ἄ-γρια καὶ θανατηφόρα χαρὰ, ἤθελε ἔτσι νὰ τοῦ στείλῃ μαζί μὲ τὰ στερνὰ τῆς λόγια καὶ τὰ μάτια, πού τὸν ἐθρηνοῦσαν...

Καὶ τυφλὴ ἀπὸ τὴν ὀδύνη, ἐτραυλίζε:

«— Ἐπρεπε...»

Ποῦ βρῆκε τὴ δύναμιν νὰ στεγνώσῃ γιὰ λίγο τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ νὰ σημάνῃ στὴν καμαριέρα:

Αὐτὸ δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ.

Ὅταν ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό τῆς ἡ ὑπη-ρέτρια, τὴν εἶδε ὀρθὴ καὶ ἀλύγιστη νᾶνε στηριγμένη στὸ γραφεῖο.

Φαινόταν ἀπαθὴς, μόνο τὰ χαρακτηρι-στικά τῆς εἶχαν πάρει τὴν ἀπολιθωμένη ἀκαμψία τοῦ πτώματος καὶ εἶχε πάρει τὸ χροῖμα τῆς τὴν τεφρὴ σκοτεινάδα τῆς ἀρ-γύλου.

Τῆς εἶπε βραγχνά:

— Ἐλένη...

— Κυρία;

— Ρίξε στὸ κουτὶ αὐτὸ τὸ γράμμα γλῆ-γορα...

— Ἀμέσως. Κάτω σὰς περιμένουν στὸ τραπέζι. Κοντεύει μία...

— Δὲ θάρρω.

— Ἡ κυρία εἶναι ἀδιάθετη μήπως;

— Ναί... Ὁχι!

(Τρόμαξε μήπως φωνάξουν τὸ γιαιτρό).

— Λίγο κουρασμένη μόνο. Ἀς μοῦ σερ-βίρουν ἐδῶ. Καὶ ὅπως σοῦ εἶπα. Ρίξε ἀ-μέσως τὸ γράμμα...

Ὅταν ἔφυγε ἡ Ἐλένη, ὅταν ἔμεινε καὶ πάλι παντέρημη μέσα στὴν ἀδειὰ τῆς κά-μαρας, ἡ Κάκια ἐνοίωσε ὅτι τὴν ἐγκατέλει-παν οἱ δυνάμεις τῆς, ὅτι ἐγλυστοροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ τσακισμένα τῆς πόδια ἡ γῆ...

Τότε ἡ αἰμορρῆ, κλονισμένη, τραδήθη-κε στὸ βάθος τοῦ δωματίου, ὅπου εὐώ-διαζε τὸ ἀρωματικὸ λάδι τοῦ καντηλιοῦ, ἐμπρὸς στὰ εἰκονίσματα.

Ἐγονάτισε.

Τὰ δύο γόνατά τῆς ἐχτύπησαν ξερά στὸ πάτωμα, σὰν νὰ τῆς τάχε θερμαίνει δρε-πάνιν.

Ἐνῶσε ἱκετευτικά τα χέρια τῆς στὴ Θεοτόκῳ, πού τὴν ἀτένιζε περιλυσπ, κρα-τῶντας τὸ Θεῖο Βρέφος στὴν ἀγκάλῃ.

Ἐψέλλισε:

«— Ἀχ, Παναγία μου, γιατί νᾶμαι τό-

σο δυστυχισμένη; Γιατί, γλυκεῖά μου Πα-ναγία! Γιατί!...

III

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ μο-ραίαν ἡμέρα, πού ἡ Κάκια Ρανίδου ἐγνώ-ρισε τὸ Γιῶργο Μαρά.

Ἡ μητέρα τῆς μόλις εἶχε πεθάνει.

Καὶ ὁ τρομερὸς καῦμός γιὰ τὸ θάνατον τῆς τρισυγαπημένης τῆς μητερούλας — τὴ κορίτσι ἀγαπᾷ τὴν μητέρα τοῦ πιότερο ἀ-πὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμον! — ἔρριψε τὴν Κάκια σ' ἕνα ἐπικίνδυνον μαρμαρὸν, αὶ μιὰ σοβαρὴ καχεξία.

Οἱ γιαιτροὶ φοβήθηκαν γιὰ τὸ στήθος τῆς, καθὼς μάλιστα ἡ Κάκια περνοῦσε ἀ-κόμην τὴν ἡλικία τῆς μεταβολῆς, ὅπότε τόσο εὐκόλῳ μπορεῖ νὰ μαραθῇ τὸ ἀνθος τοῦ κορασιοῦ.

Εἶπαν στὸν κ. Ρανίδην:

— Τὸ παιδί σας χρειάζεται ἀλλαγὴ... Ἡ Ἀθήνα τὸ βλάπτει μὲ τὴς τραγικῆς τῆς ἀ-νομιῆς. Θέλει ἀπόλυτη ἀνάπαυσιν, κα-θαρὸ ἀέρα, γιὰ νὰ ξεχάσῃ λίγο, νὰ συ-νέλθῃ...

Καὶ συνεβούλευσαν βουνό.

Ὁ κ. Πέτρος Ρανίδης, πού ἔτρεμε, μῆ-πως ἔτσι χάσῃ τὴν κόρη, ὅπως καὶ τὴ μά-να, ἐτακτοποίησε ὅπως-ὅπως τὴς ἐμπορι-κῆς τοῦ υποθέσεις στὴν Ἀθήνα, ἐπῆρε τὴν κόρη του καὶ τράβηξαν μαζί γιὰ τὸν Παρνασσό.

Ἐνα ἀγρότικὸ σπιτάκι τοὺς φιλοξένη-σε στοργικά — μαζί μὲ τὴ θεὰ τῆς, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ρανίδου, πού ἐκπληροῦσε τῶ-ρα χρέη μητέρας — ἕνα σπιτάκι ἀγνὸ καὶ τίμιον, βυθισμένον μέσα στὰ ἔλατα, σὰν μέ-σα σὲ εἰδύλλιον...

Καὶ ἡ ζωὴ ξανάρχισε ἐκεῖ γιὰ τὴν Κά-κια, ἀπὸ τῆς ἀποκαλύπτῃ ὁμορφίης.

Ὁχι ὅτι ἐξεχνόυσε τὴ λατρευτὴ μορφή τῆς μάνας. Ποτέ! Ἡ Κάκια ἦταν ἀπὸ τοὺς χαρακτήρες, πού προτιμοῦν νὰ πα-θάνουν, παρὰ νὰ ξεχάσουν.

Ὁμως ὁ πόνος τῆς, μέσα στὸ γραφικὸ πλαίσιο τοῦ ἀθάνατου βουνοῦ εἶχε πάρει νέο σχῆμα, πιὸ ἥρεμον, γεμάτον ἀπὸ μιὰν εὐγενικὴ νοσταλγία καὶ ἀπὸ μιὰν ἐγκαρ-τέρησιν γιὰ τὸ ἀνεπανόρθωτον τοῦ θανά-του.

Τὸ πένθος τῆς γινόταν πιὸ γλυκὺ.

Ὀλημερίς ἐσκαρφάλωνε στὰ κοροβοῦ-νια, δρασκέλιζε σὰν χαριτωμένο ἀγρίμι τὰ διάσελα, οἱ ἀρτηρίες τῆς ἀντλοῦσαν νέον αἷμα ἀπὸ τὴς δεξαμενῆς τοῦ ὄρειοῦ ἀ-ξυγόνου, ἀρχισαν πάλιν νὰ ροδίζουν πᾶ μάγουλά τῆς τὰ χρώματα τῆς υγείας.

Ἦταν σὰν νὰ τῆς ἐπιθύριζε ἀπὸ τὰ βά-θη τοῦ τάφου τῆς ἡ πεθαμένη μαννούλα, μὲ τὴ σοφὴ πείρα τοῦ νεκροῦ:

«— Παιδί μου, ζῆσε! Ἐχεις ὑποχρέωσιν νὰ ζήσῃς γιὰ τὸν πατέρα σου τώρα, αὔριο γιὰ τὸν ἄντρα πού θ' ἀγαπήσῃς. Ἐτσι, τὸ ἴδιο κι' ἐγώ, πρὶν πεθάνω, εἶχα χάσει τὴ δική μου μητερούλα, ἐκείνη τὴ δική τῆς, ἔτσι, τὸ ἴδιο θὰ σὲ χάσῃ καὶ σένα, ἀλλοίμονο, κάποτε τὸ παιδί σου, ἔτσι δι-κονίζονται ἀπὸ μνήμα σὲ μνήμα, οἱ ἐφή-μερες γενεὲς τῶν θνητῶν...»

Καὶ ἄκουε ἀκόμα, στὰ σύσκια τῆς φαν-τασίας τῆς βάθῃ ἡ μικρούλα, τὴν ἴδια ἀπόκοσμη φωνὴ τῆς νεκρᾶς νὰ τὴν ἱκα-τεύῃ:

«— Ὁρκίσου μου ὅτι θὰ ζήσῃς!»

Τότε, ὑπάκουη στὸ στεπτὸ ἦσκιο, ἡ Κά-κια ἄρθρωνε:

«— Τὸ ὀρκίζομαι!»

Γι' αὐτὸ, μὲ ἄλματα ἐξαναγύριζε στὴ ζωὴ.

Ὁ κ. Ρανίδης, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, μέρα μὲ τὴ μέρα διαπίστωνε αὐτὴ τὴν ἀ-προσδόκητη νεκρανάστασιν τοῦ παιδιοῦ τοῦ κι' εὐγνωμονοῦσε τὸ βουνό.

Ἦσυχος πιά, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πρωτεύουσάν, ὅπου τὸν ἐκαλοῦσαν δουλειᾶς τοῦ καταστήματός τοῦ ἐπείγου-σες, πού τὸ ἐκλόγιζε ἡ οἰκονομικὴ κρίσις.

Ἀφῆσε τὴν Κάκια στὴ φύλαξιν τῆς ἀ-δελφῆς τοῦ, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐνοδεύουν δλόκληρον τὸ καλοκαίρι στὸ βουνό, ὅς

βτοῦ τὸ σκιάσουν τὰ πρῶτα ρίγη τοῦ φθι-νοπώρου.

Ἡ Κάκια, λοιπόν, ἔμεινε μόνη.

Μόνη;

Ὁχι ἀκριβῶς.

Στὴς ἐκδρομῆς τῆς ἀνὰ τὰ περὶχωρα, τὴ συντρόφευαν κάποιοι γείτονες, ἐπίσης παραθεριστά, τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ καθηγητοῦ κ. Μαρά, ὁ Γιῶργος κι' ἡ Νότα.

Ὁ καθηγητὴς ἦταν φτωχὸς — δημόσιος δπάλληλος! — ζοῦσε μὲ τὸ μισθὸ τοῦ καὶ μὲ παραδόσεις, σὰν ἀπὸ θαῦμα καταφερ-νε νὰ ζῇ ἀξιοπρεπῶς, χωρὶς χρέη. (Τὰ μισοῦσε!)

Ἡ ἐξοχὴ καταργεῖ τὴς διατυπώσεις τῶν πόλεων, ἡ ἐξοχὴ φέρνει ἀμέσως τοὺς ἀν-θρώπους τῆς ἰαίας κοινωνικῆς τάξεως ἀπὸ τὴν ἀπλὴ γυνωμιρία στὴν ἐξοικείωσιν, στὴ συμπάθεια, στὴ στενὴ φιλία.

Μέσα σὲ δέκα πέντε μέρες, ἡ Κάκια Ρανίδου εἶχε γίνῃ ἀχώριστη φίλη τῆς Νότας Μαρά — τὰ δύο κορίτσια ἀγκαλια-σμένα ἀντάλλαζαν μαζί μὲ τὰ μυστικά τους καὶ φιλήματα, ἐπλεκαν κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τὰ πρῶτα παρθενικά ὄνειρα γιὰ τὴ μέλλουσα εὐτυχία τους...

Ἡ Νότα — ἂ, ἡ κατεργαρούλα! — κα-τι ἐνοιωθε γιὰ κάποιον. Καὶ παραδινόταν μ' ἐμπιστοσύνην στὸ μέλλον, ἐλπίζοντας στὸν καιρὸ νὰ τῆς ἐξομαλύνῃ τὰ ἐμπό-δια.

— Ἐσὺ, Κάκια;

— Κανένα!

— Ψεῦτα!

— Νότα, πιστέψε με! Κανένα!

— Καὶ δὲ σ' ἀγαπᾷ κανεὶς;

Ἡ Κάκια ἐσφισμένη τὴν ἐκύτταξε.

— Ὑστερα ἐμπῆξε τὰ γέλια.

— Φυσικά καὶ δὲν μ' ἀγαπᾷ κανεὶς!

Ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ κανένα, ποῖος θὰ μ' ἀγαπήσῃ;

— Τί κουτὴ πού εἶσαι, καὶ μὲν Κάκια!

Ἰσως κάποιος νὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρῃς...

Καὶ ἡ Νότα ἔρριχνε πονηρὲς ματιὰς στὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸ Γιῶργο, πού ἀπὸ μα-κρὰ ἐκρυφοκύτταζε τὴν Κάκια, σὰν νὰ-θελε μ' αὐτὸ νὰ τῆς πῇ:

«— Νά, τὸ θῦμα σου!»

Ἐνα βράδυ, ἐθάδιζαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ χεῖλος μιᾶς χαράδρας. Ἐξαφνα ἡ Κάκια ἔδειξε ἐκεῖ, ἔπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον, μιὰ τοῦφα ἀπὸ ἀγριεὶς βιολέττες τοῦ βου-νοῦ, πού ἦταν ἀνεξήγητον πῶς εἶχαν σκαρ-φαλῶσαι σ' αὐτὰ τὰ ὕψη.

— Ἀχ, ἰδέτε!

— Τί;

— Κεῖνα τ' ἀνθάρ... Τί ἐξοχα!

Ὁ Γιῶργος, ἀγρότης, τὴν ἐρώτησε:

— Θάθελες νὰ τᾶχῃς;

— Ναί! Μά, τί κανεὶς; Εἶσαι τρελλός;

Ὁ Γιῶργος δὲν ἦταν τρελλός. Ἦταν ὁ δύστυχος κατὰ χειρότερον: Ἦταν ἐρωτευ-μένος. Πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ τὸν ἐμ-ποδίσῃ, μ' ἕνα πῖδημα ρίχτηκε στὴν ἄ-

βυσσον, κρεμάστηκε στὸ χάος, ἐγλόστηρ-σε πρὸς τὸ ἀγριολούλουδο.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι πιᾶστηκε ἀπὸ ἕνα θά-μνο, μὲ τὸ ἄλλο ἐερρίζωσε τὸ λουλουδί, τὸ πέταξε ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάραθρον στὴν Κάκια, πού ἐμπῆξε κραυγὴ φρίκης.

Καὶ νά, — κατὰρα!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Προσευχὴ

στὸν Χριστὸ

(Ἀπὸ τὸν ὑπέρχοιο θῦμον τοῦ ἐμπνευστοῦ ἡ βιογράφου τοῦ Χριστοῦ Τζοβάννι Παπίνι).

Εἶσαι ἀκόμην κάθε μέρῳ ἀνάμεσά μας καὶ θάσαι γιὰ πάντα μαζί μας. Ζῆς ὁ-μως μὲ μιὰ ζωὴ ὅχι ἀνθρώπινη, ἀρά-τος σ' ἐκείνους πού Σὲ ἀναζητοῦν μὲ τὸ ἐξωτερικὸ ἴσως ἐνὸς φτωχοῦ, πού ἀγο-ράζει τὸ ψωμί τοῦ καὶ κανεὶς δὲν τὸν βλέπει. Μὰ νά! Ἦρθεν ὁ καιρὸς πού ὁ-φείλεις νὰ ξαναφανῇς στὴ γῇ, μπροστὰ μας καὶ νὰ δώσῃς σ' ἐποῦτὴ τὴν γενιὰ ἕνα σημάδι φανερό καὶ ἀναμφισβήτητον. Βλέπει, Ἰησοῦ, τὴν ἀνάγκην μας ὅπως καὶ νὰ δώσῃς σ' ἐποῦτὴ τὴν γενιὰ ἕνα σημάδι φανερό καὶ ἀναμφισβήτητον. Δὲν μπορεῖς νὰ μὴν ξέρῃς; Ἐσὺ πόσο ἀνεπί-δεκτη ἀναβολῆς εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνάγκη μας, πόσο σκληρὴ κι' ἀληθινὴ ἡ δίψα μας γιὰ τὸ φῶς Σου.

Ἀς εἶνε ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ νὰ Σὲ ξαναδοῦμε, ἔστω νὰ μᾶς ἔρθῃς ξαφνικά καὶ ἀμέσως ξαφνικά νὰ μᾶς φύγῃς. Μιὰ μόνο λέξι, καθὼς θάρῃς, ἕνα μόνο ση-μάδι, μιὰ μοναδικὴ γνώμη. Μιὰ λάμψις στὸν οὐρανόν. Ἐνα φῶς στὸ σκοτάδι. Ἐ-νας λόγος ἀπ' τὴ σιωπὴ Σου.

Ἐχομε ἀνάγκην ἀπὸ Σένα, ἀπὸ Σένα μονάχα. Μόνον Σὺ, πού μᾶς ἀγαπᾷς, μπορεῖς νὰ ἔχῃς γιὰ ὅλους μας, πού πα-σχουμε, τὸν οἶκτον τοῦ ὁ καθέννας μας νοιώθει γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ. Ὅλοι ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ Σένα, ἀκόμην κι' ἐκεῖνοι πού Σὲ ἀγνοοῦν. Πολὺ περισσότερο οἱ τελευ-ταῖοι. Ὁ πεινασμένος νομίζει πῶς γυ-ρεύει ψωμί, ὅμως κατὰ βάθος ζητᾷ Ἐ-σένα. Ὁ δι' ἀσμένους φαντάζεται πῶς θέ-λει νερό. Διωάκει Ἐσένα. Ὅποιος σ' αὐ-τὸ τὸν κόσμον ἀναζητᾷ τὸ ὄρατο, Ἐσένα ζητᾷ.

Ὅ,τι κακὸ μπορούσαν νὰ Σοῦ κάμουν οἱ ἄνθρωποι — περισσότερο μετὰ τὸν θά-νατό Σου παρὰ ἐνὸςω ζοῦσες — Σοῦ τὸ ἔκαμαν. Ἐσὺ, πού ἔξηρες ἀνάμεσά μας, ξέρεις τὸ βάθος τῆς δυστυχισμένης μας ὑπάρξεως. Εἰμαστέ φύλλα στὸν ἀνεμον, δῆμιοι τοῦ ἰδιοῦ ἑαυτοῦ μας. Μιὰ νόθος φυλὴ ἐκτρωμάτων, πού κυλιόμαστε στὸ κακόν, ὅπως ὁ μεθυσμένος μέσα στοὺς ἐμ-μετούς τοῦ. Σὲ ἀπώθησamen γιὰτὶ ἦσουν ἀγνός γιὰ μᾶς

Η δημοσιογραφία στά υπερωκεάνεια

Σιλουέτες

Λ. Τ.
(ή σεμνή)

Όπως και κάθε άλλη πόλις, έτσι και οι «πλωτές πολιτείες», δηλαδή τα μεγάλα υπερωκεάνεια, έχουν κάθε μία την δική τους εφημερίδα, μία καθημερινή, πρωινή, που παρέχει στους επίβιατες τις τελευταίες πληροφορίες της πολιτικής, οικονομικής, τραπεζικής και αθλητικής παγκοσμίου κινήσεως.

Ο ταξιδιώτης που αφήνει την ξηρά με την ιδέα ότι δεν θ' ακούση πιά να μιλούν για το άνεδοκατέβασμα του συναλλαγματός, για τις πτώσεις και μεταβολές των κυβερνήσεων, για τις επιδόσεις των διαφόρων αθλητών, καταπιλίσσεται όταν ακούη τον σύντροφο του ταξιδιού του να είναι ενήμερος όλης της διεθνούς κινήσεως.

Οι κεραίες του ασυρμάτου και η καμπίνα της ραδιοτηλεφωνίας κρατούν ενήμερη την πλωτή πολιτεία και βρίσκονται σε συνεχή επαφή με όλες τις στεριές και με όλες τις θαλάσσιες. Οι πληροφορίες αυτές παραδίδονται στο τυπογραφείο του πλοίου κι' έτσι γεννιέται η εφημερίδα... χωρίς δημοσιογράφους!...

Έν τούτοις, μέσα στις στήλες της εφημερίδας αυτής θα βρεθί και η συνεργασία κάποιου δημοσιογράφου που παρέδωσε πρό της άναχωρήσεως του πλοίου στον άρχιεργάτη του τυπογραφείου κανένα εύχαριστο ανάγνωσμα ή διάφορα χρονικά.

Πολλάκις μάλιστα τυχαίνει μέσα στο πλοίο να βρίσκεται κανένας δημοσιογράφος, ο οποίος δεν άντέχει στην πειρασμό και κατεβαίνει στο τυπογραφείο να συνεργασθί για την καλλίτερη έκδοσι της ημερησίας εφημερίδας του πλοίου.

Μέσα στην εφημερίδα αυτή συνεργάζονται και οι έρασιτέχναι δημοσιογράφοι ή και διάφοροι λόγιοι, οι οποίοι δεν παραθλέπουν να μαζέψουν ούτε αυτά ακόμη τα κουτσομπολιά των επίβιατων. Και τότε φαντάζεται κανείς με τί αγωνία αναμένεται να έκδοθί το φύλλο για να διαβαστούν από την πλωτή πολιτεία τα διάφορα γεγονότα του ταξιδιού.

Εκτός από την δημοσιογραφική αυτή δράσι της εφημερίδας του πλοίου, τα σημαίνοντα πρόσωπα της πλωτής πολιτείας δέχονται τις επιθέσεις των διαφόρων ρεπόρτερ και φωτορεπόρτερ ώστε δεν μπορούν να αποφύγουν ούτε και ταξιδεύοντας ακόμη αυτήν την ένδοξη.

Αλλά και στους λιμένας αποβιβάσεως ο πολιτικός, ο επιστήμων, ή στάρ, ο πρωταθλητής δέχεται την επίθεσι προτού ακόμη πατήση το πόδι του στην ξηρά. Η πρώτη ομάς που θα σκαλώση άπάνω στο πλοίο είναι έφωδιασμένη με σημειωματάρια, μολύβια, φωτογραφικές και κινηματογραφικές μηχανές. Τότε πιά η εφημερίδουλα του πλοίου πνίγεται μέσα στα μεγαθήρια των πολυεπίδων εφημερίδων.

Ιδού η Τζάνετ Μακντόναλντ περικυκλωμένη από τους λουσασμένους ρεπόρτερ, οι οποίοι θέλουν να μάθουν τα νέα της σχέδια και τις γνώμες της για την τέχνη και για την ζωή καθώς και τα μελλοντικά της σχέδια.

Σχηματίζεται άμέσως ένα ήμικύκλιο από φωτογραφικά μηχανήματα, τα οποία κβόδουν τον δρόμο στον πολιτικό άνθρωπο της ημέρας μπροστά σε ένα χαμόγελο κινηματογραφικού άστερος.

Έν τούτοις για την εφημερίδουλα αυτή του πλοίου ενδιαφέρονται και οι μεγαλύτεροι ακόμη των δημοσιογράφων, οι οποίοι πολλές φορές καλοπληρώνουν για να αποκτήσουν ένα τεύχος της, γιατί ανάμεσα στις γραμμές της θα θρούν άπειρα θέματα που θα τους δώσουν άφορη για ύλη στις μεγάλες τους εφημερίδες.

ΑΘΗΝΑ 12/10/37

Οι ώραιότερες έρωτικές έπιστολές

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ:

15 Νοεμβρίου

Α, κύριε, κύριε, πολύ φοβούμαι ότι παρασύρεσθε... και σπεύδω να σας φωνάξω, εάν τίμια παίκτρια:

— Αί, προσοχή!...

Είμαι πολύ εύτυχημένη για τη φιλική κλίσι, που νοιώθωμε ό ένας για τον άλλο. Τα πνεύματά μας ανταμώνουν, υπάρχει μεταξύ τους έπαφή. Ίσως όμως να σας φανώ πολύ άσχη.

Δυό λέξεις με τρομάζουν στο γράμμα σας. Ξέρετε ποιές, δεν είναι έτσι; Είναι οι... άχ, Θεέ μου! είναι οι: «—Σας αγαπώ!»

Δεν πρέπει να παίρνετε την ελικορνεϊά μου για έλευθεριασμό. Η φίλια μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας, μου φαίνεται το πιο θελκτικό πράγμα του κόσμου. Αλλά... έως εδώ!

Λοιπόν, τί λέτε; Πρέπει να σταματήσω με έως τη φίλια.

Δε θα πάω το Σάββατο στην κυρία Ραβέλ. Αυτή την απόφασι δεν την έλαβα από φιλάρεσκη πανουργία, όπως κάτουν οι κοσμικές κυρίες μας. Γιατί τότε απλούστατα, θα απέφυγα να σας είδο. ποιήσω ότι δεν θα πάω...

Αλλά τότε;

Νά,.... σας φοβούμαι, κύριε!

Σας φοβούμαι, —δηλαδή φοβούμαι τον εαυτό μου. Αυτό όμως, σας παρακαλώ, να μην το πάρετε έπάνω σας. Και ίδιως να μη φαντασθήτε ότι νοιώθω για σας τίποτε άλλο, έξόν από... εκείνο που αισθάνομαι.

Ποιό;

Αλλοίμονο!

Δεν μου επιτρέπεται να σας το δηλώσω. Θα έπαυα τότε να είμαι ή τίμια και αξιοσεβαστή κυρία.

ΝΙΝΕΤΤΑ ΝΤΕ ΛΥΚ

Υ.Γ.—Μη λυπηθήτε από τώρα γιατί δε θα με ίδιξε το Σάββατο στο σαλόνι της κυρίας Ραβέλ. Και ξέρετε, κύριε, γιατί;

Γιατί μπορεί... —ποιός ξέρει;— μπορεί και να με ίδιξε. Οι γυναίκες είμαστε τόσο πολύ άστατες, μα τόσο άστατες! Και μάθετε ότι έγω είμαι γυναίκα, πολύ γυναίκα, ή πιο γυναίκα ίσως από τις γυναίκες της γής...

Η ίδια

την τραβήξη στο μονοπάτι που φέρνει στην Σκληρότητα — κι' έμεινε — αυτή ανάμεσα στο μεθυστικό λιθάνι και στο κουδούνισμα των θυμάτων — Αύτη — μία σεμνή 'Ιέρεια σ' έναν Ναό, που το πνεύμα της Κελασύνης μουρμουρίζει εύλαθικά κάτω άπ' τους σκετείνους θόλους, μέσα στο θαμπό 'Ιερό, ίσαμε το τελευταίο έρημικό στασίδι. Γιατί το Έλληνικό σπίτι, το άγνυ Έλληνικό σπίτι τη γαλούχησε με την παράδοσί του, με την τροπαλή του ταπεινότητας και την ευγενικιά του μετριαφροσύνης, που ή σοφία του θρίσκειται ταπεινότατα στο να δημιουργή τις πιο έξιδανικευμένες ζωές και τις πιο ταπεινές μεγαλειότητες.

Και την είδα ένα θράδυ, που το χαμόγελό της ήτανε ένα ποίημα καλωσύνης και το βλέμμα της ένα θελούδινο χάδι κι ή έκφρασί της, μία πνοή ενός σονέτου του Στεκέρτι την ώρα που ή τελευταία ρίμα του ξεψυχούσε στο μισοσκόταδο ενός δειλινού φθινοπωριάτικου.

LUX

Οι άγριοι λαοί της γής Στή χώρα των άνθρωποφάγων

Όσο κι' αν διαφισητήθηκε ή άνθρωποφαγία από ώρισμένους άνθρωπιστάς έπιστήμονας, έν τούτοις σε πολλά μέρη της Αφρικής και σε διάφορα νησιά του Ατλαντικού Ωκεανού υπάρχει ακόμη αυτό το άγριο έθιμο.

Ίδιως στο άρχιπέλαγος των νήσων Φίντζι, το όποιον αποτελείται από έκατό περίπου μικρότερα νησάκια, ή άνθρωποφαγία είναι στην ήμερησία διάταξι.

ΝΟΣΤΙΜΟ... ΚΡΕΑΣ Ι

Δυό από τα νησιά του άρχιπελάγους Φίντζι είναι τα μεγαλύτερα σε έκτασι και σε πληθυσμό. Το έδαφος των που έχει σχηματισθί από κοράλλια και είναι ήφαιστειογενές, έχει πλουσιωτάτην βλάστησι.

Τα νησιά αυτά διοικούνται πολιτικά και θρησκευτικά από έναν μαύρο βασιλέα, τον Μούστι-Σχάγκ, που διατηρεί ένα χαρμί από 50 μαύρες!

Το έθνικό έθνυμα των Φίντζιανών είναι δλο-δλο μία λωρίδα ύφασμα, που σκεπάζει το μέσον του κορμιού τους.

Πολλοί Ιεραπόστολοι επεχείρησαν κατά καιρούς να έκπολιτίσουν τους άνθρωποφάγους αυτούς, χωρίς όμως να το κατορθώσουν, παίρνοντας την έξησ στερεότυπη άπάντησι:

—Το άνθρώπινο κρέας μπορεί να πής ότι σε κάνει να φρίττης, να πής ακόμη ότι είναι άποτρόπαιο, αλλά όχι, όμως, ότι δεν είναι νόστιμο!

Οι Φίντζιανοί, όταν θέλουν να πουν για κάτι πως είναι καλό, μεταχειρίζονται τη φράσι:

«—Είναι όραίο σαν άνθρώπινο κρέας!» Πολύ περιέργη στα νησιά αυτά είναι ή τελετή του γάμου.

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ Ι

Για να κρατήσουν ώρισμένα παλιά έθιμα, σκηνοθετείται μία άρπαγή της νύφης. Δηλαδή: Οι γονείς στέλνουν την κόρη τους στο ποτάμι να πλύνη τα ρούχα του σπιτιού.

Γύρω από το δάσος καιροφυλακτούν ό γαμπρός μαζί με τους φίλους του. Η κόρη τραγουδά. Ξαφνικά σταματά και μέσα από το δάσος άκούγεται σαν αντίλαλος ή άπάντησις στο τραγούδι.

Με πηδήματα ζαρκαδιού και με τα γέλια σηκωμένα προχωρεί ό γαμπρός, έχοντας δεξιά και άριστερά του ήλιο από τους φίλους του.

Η κόρη κάνει πως τρομάζει. Βγάζει μια φωνή και, αφήνοντας τα ρούχα, τρέπεται εις φυγήν.

Ο γαμπρός την κυνηγά ανάμεσα στα δέντρα του δάσους. Οι φίλοι του γαμπρού μαζεύουν τα ρούχα και τα πηγαίνουν τραγουδώντας στο σπίτι της κόρης. Φέρνουν το καλό μήνυμα ότι οι δυό νέοι έμειναν μόνοι τους στο δάσος.

Η νέα, άφου κουρασθί, τότε πεφτει χάμα στο έδαφος. Ο γαμπρός την άρπάζει στα χέρια του και την μεταφέρει στην καλύβα του, που την έχει ήδη ετοιμάσει για συζυγική κατοικία.

Στο μεταξύ το χωριό έχει μαζευτή άπό την προειδοποίησι των φίλων του γαμπρού και όλοι ξεκινούν με τύμπανα και με όργανα για την έρωτική φωλιά του ζευγαριού.

Τρεις μέρες και τρείς νύχτες πρέπει να γλεντήση το χωριό.

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ήταν μία νύχτα σκοτεινή χωρίς άστέρια και φεγγάρι. Οι φωτιές φεγγαβολού-

σαν γύρω από την καλύβα του Ραχμέ Παατζί.

Εκείνο το βράδυ είχε παντρευτή την ώραία μελαψή Αβού Τή. Ένα καίκι, χωρίς κατάρτια και πανιά, άραξε σε μια άκτι του νησιού, που γλεντούσε τη μεγάλη χαρά του Ραχμέ Παατζί.

Μέσα από μία βαρκούλα ένας νέος και μία νέα πρόβαλαν, γυρεύοντας κάποια στέγη να αναπαυθούν, έπειτα από πέντε ήμερών φουοτόυνα, που είχε τσακίσει το καράβι τους.

Είδαν τη φωτιά και χαρούμενοι πλησίασαν κι' αυτοί στο γλέντι των άγριων.

Ζαλισμένοι από το χορό, μεθυσμένοι άπό το πιστό οι άγριοι, μόλις αντίκρισαν μέσα από τις αναλαμπές της φωτιάς τους δυό λευκούς, έτριξαν τα δόντια και άρχισαν ένα χορό πρωτόγονο:

.....

Τατούνι-τού-α-τού-α-τού-α.

Τατούνι-τού-α-τού-α-τού-α.

.....

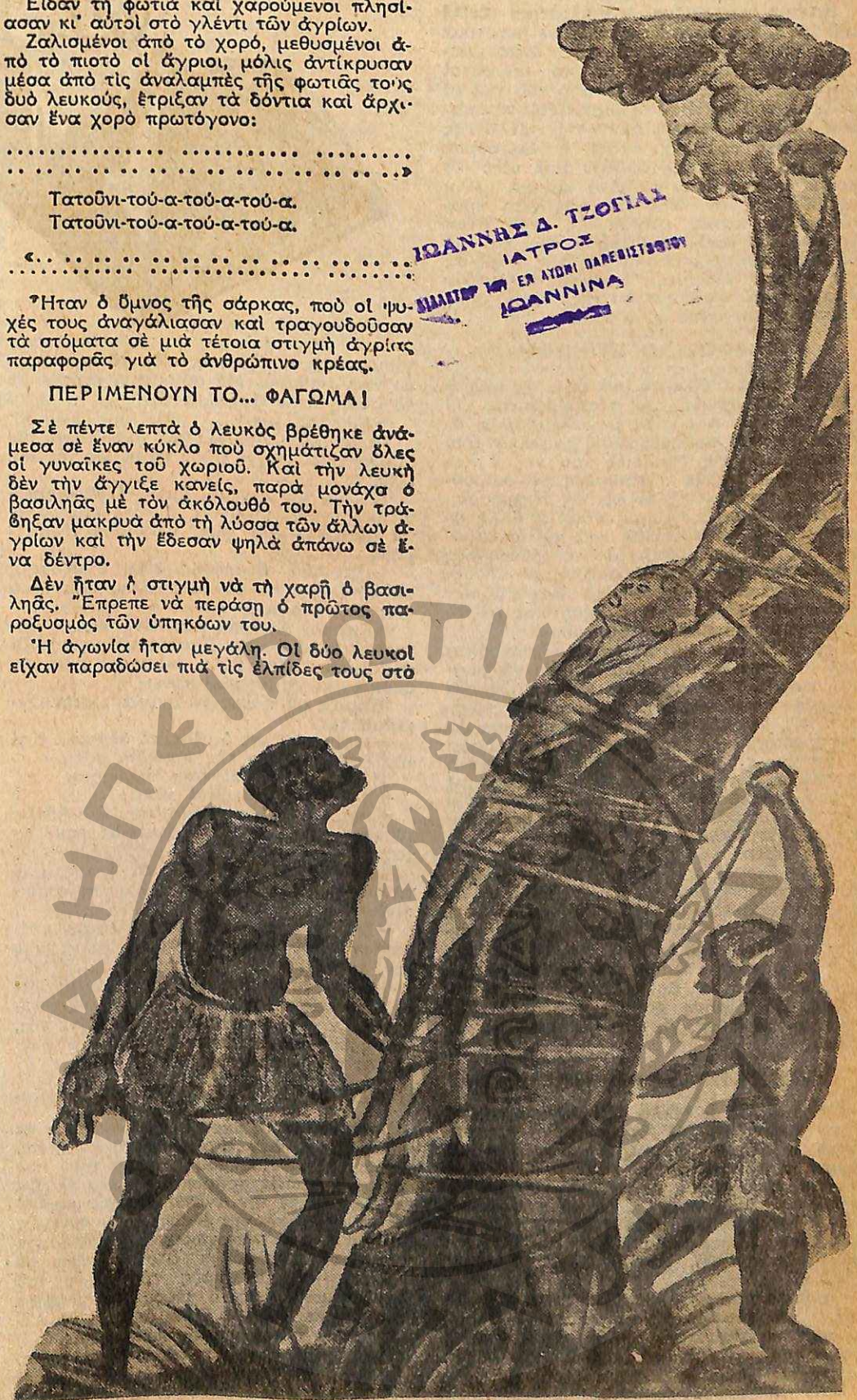
Ήταν ό θυμος της σάρκας, που οι ήμεχες τους άναγάγιασαν και τραγουδούσαν τα στόματα σε μία τέτοια στιγμη άγρίας παραφοράς για το άνθρώπινο κρέας.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΟ... ΦΑΓΩΜΑ Ι

Σε πέντε λεπτά ό λευκός βρέθηκε ανάμεσα σε έναν κύκλο που σχημάτιζαν όλες οι γυναίκες του χωριού. Και την λευκή δεν την άγγιξε κανείς, παρά μονάχα ό βασιλιάς με τον άκόλουθό του. Την τράβηξαν μακριά από τη λύσσα των άλλων άγριων και την έδεσαν ψηλά άπάνω σε ένα δέντρο.

Δεν ήταν ή στιγμή να τη χαρή ό βασιλιάς. Έπρεπε να περάση ό πρώτος παροξυσμός των ύπηκόων του.

Η άγωνία ήταν μεγάλη. Οι δυό λευκοί είχαν παραδώσει πιά τις έλπίδες τους στο

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Κάποιο μυρωμένο 'Απριλιάτικο βελί τοῦ 1913, ἕνα μόνιπο κατέβαινε θιαστικά πρὸς τὸ Φάληρο. Ὁ ἀμαξάς, ἕνας μουστακαλῆς Ψυρριώτης, μὲ τὸ καμουτσὶ στὸ χέρι παρώτρυνε τὸ ἀλογό του καὶ οἱ σοῦστες τοῦ ἀμαξιοῦ ἀνεβοκατέβαιναν καθὼς οἱ ρόδες περνοῦσαν τὶς πελώριες λακκούβες πού εἶχε τότε ἡ λεωφόρος Συγγροῦ. Μέσα θρискόταν μιά νέα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πελιδνὸ καὶ τὰ χεῖλη της σιγότερμαν. Στὸ ἕνα της χέρι κρατοῦσε ἕνα λευκὸ μαντηλάκι, πού ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά της καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσφίγγε στὸ μέρος τῆς καρδιάς της κάποιο γράμμα. Ἦταν τὸ τελευταῖο γράμμα τοῦ ἀγαπημένου της, τὸ γράμμα πού τὴν ὡδηγοῦσε στὸν θάνατο.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΣΥΓΓΗΜΑ

Ἡ Εἰρήνη ἀνῆκε σὲ μιά ἀπὸ τὶς καλλιτερες οἰκογένειες τῆς τότε Ἀθήνας. Ὁ πατέρας της, πλούσιος μεγαλέμπορος, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθανε ἡ γυναῖκά του, ἐγκατέλειπε τὶς δουλειές του καὶ ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν ἀγαπημένη του κορούλα σὲ μίαν ἐρημικὴ θύλα τῆς Κηφισιάς. Ἦθελε ἡσυχος, χωρὶς καμιά ἄλλη ἀπασχόλησι, νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ἀνατροφή τῆς Εἰρήνης, τοῦ μόνου προσφιλοῦς προσώπου πού εἶχε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὰ χρόνια περνοῦσαν, μὲ τὸ τραγοῦδι τῶν ἀηδονιῶν κοιμῶταν ἡ Εἰρήνη καὶ μὲ τὸ σφύριγμα τοῦ φλόρου ξυπνοῦσε.

Ἡ παιδούλα μὲ τὰ κοντὰ κατσακία καὶ τὰ κόκκινα μάγουλα ἀρχισε νὰ γίνεταὶ γυνίκα. Οἱ κοῦκλες καὶ τὰ ἀκριβὰ παιχνίδια πού τῆς εἶχε ἀγοράσει ὁ πατέρας της, δὲν τῆς προξενοῦσαν πιά καμιά εὐχαρίστησι. Τὰ θράβια δὲν εἶχε ὄρεξι ν' ἀκούσῃ τὰ παραμῦθια πού τῆς ἔλεγε ἡ δασκάλα τῶν γαλλικῶν. Τῆς ἐξέφυνε μὲ τρῶπο, κατέβαινε σὲ μὲγῶλο περιβόλι τῆς θύλλας καὶ ξαπλωνόταν ἐπὶ τὴν ῥίζα κάποιας ἀμυγδαλιάς ρεμβάζουσα.

Τῆς ἄρεσε νὰ θ' ἴπῃ τὸ φεγγάρι πού ἄλλοτε ἔλουζε μὲ τὸ παθητικὸ του φῶς τοὺς πανσέδες καὶ τὰ τριαντάφυλλα, δίνοντάς τους ἐξωτικὴ ὁμορφία καὶ ἄλλοτε κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἀραχνοφάνα συννεφάκια προσπαθοῦσε νὰ τὰ διαπεράσῃ, γιὰ νὰ φωτίσῃ καὶ τὴν πιδ ἀπόκρυφῃ γωνιά, πού ἴσως νὰ θρискονταν δυὸ ἐρωτευμένοι. Ἡ Εἰρήνη πού εἶχε φθάσει στὴν ἡλικία τῆς ἥβης, ἀρχισε νὰ ποθῇ τὸν ἔρωτα.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ «ΕΚΕΙΝΟΣ»

Ἐνα πρωί, ἡ θύλα τοῦ μεγαλεμπόρου ἦταν ἀνάστασι. Ὁ Μπόμπης, τὸ χαριτωμένο σκυλάκι τῆς Εἰρήνης, πού τὸ λάτρευε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο πλὸν κόσμον, ξεπόρτισε, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν οἱ ὑπηρετές. Ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς θύλλας βγήκε εἰς ἀναζήτησίν του, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Τὸ ὠραῖο σκυλάκι εἶχε ἐξαφανισθῇ, χωρὶς νὰ ζέρῃ κανεὶς πού πῆγε.

Μιά δλόκληρη ἐβδομάδα ἔκλεγε ἡ Εἰρήνη γιὰ τὸν χαμό του, χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ, δταν, ἕνα ἀπόγευμα πού εἶχε πᾶσι στὸ Στροφύλι γιὰ περίπατο, ἄκουσε ἕνα γυρμὸ τῆς γαύ-

γισμα καὶ γυρίζοντας, εἶδε τὸ ἀγαπημένο της σκυλάκι. Μὲ συγκίνησι ἔτρεξε νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της.

— Μπόμπη μου!...

Τὸ σκυλάκι, κουνώντας χαρούμενα τὴν οὐρίτσα του, πῆγε πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας του.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ὅμως, ἕνας συμπαθητικὸς νέος, ντυμένος ἀψογα καὶ μὲ ἕνα μαστίγιο στὸ χέρι, πλησίασε τὴν Εἰρήνη.

— Πανντόν, δεσποινίς, εἶπε θγάζοντας μὲ εὐγένεια τὸ καπέλλο του, εἶνε δικό σας τὸ σκυλάκι;

— Γιὰ τὸν Μπόμπη μου λέτε, κύριε; ρώτησε ἡ Εἰρήνη κυτώντας τὸν ὁμορφὸ νέο στὰ μάτια. Καὶ θέλει ρώτημα; Δὲν τὸν βλέπετε τί χαρὲς μοῦ κάνει;

— Ἐσφίξε μὲ πάθος τὸ σκυλάκι στὴν ἀγκαλιά της.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ νέος, τὸ βλέπω... Καὶ τὸν ζηλεύω τόσο τὸν Μπόμπη σας...

Ἡ Εἰρήνη τὸν κύτταξε περιέργω.

— Τὸν ζηλεύετε; Καὶ γιὰτί;

— Μά..., ὁ νέος ἐκόμπησε. Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν χάρι του, συνέχισε μειδιώντας.

Ἐκείνη κατέβασε τὰ μάτια της, ἐνῶ τὰ μάγουλά της εἶχαν γίνε κατακόκκινα.

— Ἀντίο σας, ψιθύρισε κι' ἔφυγε τρέχοντας, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἀγαπημένο της Μπόμπη.

Ἐκείνο τὸ θράβι ἡ Εἰρήνη ἵεν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ὅλη τὴν νύχτα στριφογύριζε σὲ πούπουλνιο κρεββάτι της, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν σκέψι τῆς τὸν ὁμορφὸ νέο.

Η ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ ΤΟΥ... «ΜΠΟΜΠΗΣ»

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Εἰρήνη ἔπεσε σὲ μελαγχολία. Δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ τίποτε. Παρὰ τὶς θυσίες τοῦ πατέρα της, πού ἔδωδε ἀφειδῶς χρήματα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔβλεπε τὴν ἀγαπημένην του κορούλα νὰ χαμογελάσῃ, ἐκείνη ἦταν συνεχῶς σκεπτικὴ καὶ στενοχωρημένη. Πότε-πότε ἀναστένανε θαθεῖά κι' ὅλο κυττοῦσε μὲ ἀπλανὲς βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Στροφυλίου, πρὸς τὸ μέρος πού γνώρισε τὸν νέο ἐκεῖνον, πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀλλάξῃ τόσο ἡ ψυχικὴ της κατάσταση.

Δέκα μέρες κράτησε αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Τὴν ἄνδεκάτη δὲν μπόρεσε πιά νὰ ἀνθεῖ.

Ὁ σπαραγμὸς μιᾶς νέας ἀριστοκράτιδος.

Βρῆκε κάποια πρόφασι καὶ τὸ ἀπόγευμα, μὲ τὸν Μπόμπη στὴν ἀγκαλιά της, ξεκίνησε γιὰ τὸ Στροφύλι. Τὰ παρθενικά της στήθη ἀνεβοκατέβαιναν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν συγκίνησι καὶ τὰ πόδια της ἔτρεμαν.

Ἐνας φέβος τὴν εἶχε κυριευμένη. Ἀμφέβαλλε ἂν θὰ ἔβλεπε τὸν ὠραῖο νέο. Ἴσως—καὶ γιὰτί ὄχι;—νὰ ἦταν ἄπλως περαστικὸς τότε, ἴσως νὰ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα εὐχάριστο ἀπόγευμα στὴν Κηφισιά καὶ νὰ γύρισε πάλι στὴν Ἀθήνα, ὅπου δὲν τὸν ἐπεριμενε ἡ γυναῖκά του ἢ ἡ φιλενάδα του. Ἴσως νὰ τὸν ἀγαποῦσε κάποια ἄλλη, ἴσως νὰ εἶχε χαρίσει ἄλλοῦ τὴν καρδιά.

Ὅλες αὐτές οἱ σκέψεις γύριζαν σὲ μυαλό της καὶ τὴν ἔκαναν νὰ μὴ βλέπῃ παρὰ ἕνα μεγῶλο ἐρωτηματικὸ, πού ὠρθωνόταν μπροστὰ της καὶ τῆς ἐφραζε τὸν δρόμο.

Μὰ νά! Δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι της, δταν ἄκουσε πίσω της ἀνδρικό περπάτημα.

Στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένη. Δὲν ἤξερε ποῖος ἦταν, ἀλλὰ κατὶ τῆς ἔλεγε μέσα της πὼς ἦταν αὐτός.

Ὁ Μπόμπης ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ μὲ χαρούμενα πηδήματα ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ Εἰρήνη ἐξαφνίστηκε.

— Μπόμπη, ἐφώνασε αὐστηρά, ἐδῶ!...

Τὸ σκυλάκι, ὅμως, δὲν τὴν ἄκουσε. Κουνώντας τὴν οὐρίτσα του καὶ γαυγίζοντας, σὰν νὰ ἔβλεπε κάποιον παλιό του γνώριμο, ἐπλησίασε τὸν ἀγνώστο πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν νέο πού τὸν εἶχε φιλοξενήσει μιά ὁδομάδα, κι' ἀρχισε νὰ σκουπίζῃ τὰ ποδαράκια του σὲ καλοσιδερωμένο παντελόνι του.

— Μπράβο, Μπόμπη, ἐφώνασε ὁ νέος ἐνθουσιασμένος. Βλέπω πὼς δὲν μὲ ἐξέχασες, ἐνῶ ἡ κυρία σου...

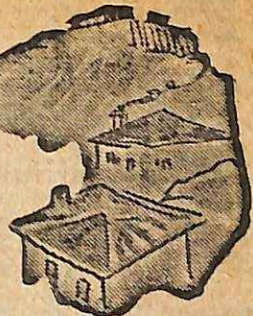
Ἐκύτταξε μειδιώντας τὴν Εἰρήνη, πού στεκόταν λίγα μέτρα μακρύτερα παρακολουθώντας τὴν σκηνή.

— Ἐχουν ἀπόλυτο δίκιο ὅσοι λένε ὅτι οἱ σκύλοι ἔχουν τεράστια μνήμη, συνέχισε χαϊδεύοντας τὸν Μπόμπη. Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι...

— Μὰ μὲ συγχωρήτε, ἐψέλλισε ἡ Εἰρήνη. Δὲν σὰς ἐγνώρισα...

— Μὰ αὐτὸ λέω κι' ἐγώ... Ὁ Μπόμπης ὅμως δὲν μὲ εἶχε ξεχάσει. Ἀλλὰ πανντόν... Πρέπει νὰ διορθώσω μιά παράλειψι πού ἔκαμα στὴν πρώτη μας γνωριμία. Καὶ θέβαια, πὼς εἶχα τὴν ἀπαίτησι νὰ μὲ

Ἐρασιλαί τῆς παινῆας Ἀθήνας

θυμώσατε, ἐνῶ δὲν ξέρατε ποῖος εἰμαι, οὔτε καὶ τὸ ὄνομά μου ἀκόμη. Παῦλος Βορηάς, ἐπρόφερε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ στὴν φωνή του ὅσο μπορούσε γλυκύτερο τόνο καὶ ἔτεινε τὸ χέρι του.

Ἡ Εἰρήνη μὲ συγκίνησι ἄφησε τὸ χέρι τῆς στὴν παλάμη τοῦ νέου.

— Ἐνα σφίξιμο. Ἐνα σφίξιμο, πού ἔλεγε περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ μπορούσαν νὰ πούν χιλια στόματα, ἐμαρτύρησε τὸ μυστικὸ πού ἐκρυσαν θαθεῖα στὰ στήθη τους οἱ δύο νέοι.

— Θὰ θέλατε νὰ κάνωμε ἕνα μικρὸ περίπατο; ρώτησε ὁ Παῦλος. Ἀλλως τε, φαντάζομαι, ὅτι αὐτὴ εἶνε καὶ ἐπιθυμία τοῦ Μπόμπη, ἔ; Τί λές; Συμφωνεῖς; εἶπε, σκύβοντας σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸ σκυλάκι πού κυττοῦσε περιέργω μὲ τὴν γλωσσίσσα του κρεμασμένη.

— Εὐχαρίστως, κατάρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ ἡ Εἰρήνη.

Καὶ σὲ λίγο παίρνοντας θάρρος:

— Τοῦ Μπόμπη, ξέρετε, τοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ περίπατος.

— Τὸ ξέρω. Ὅσον καιρὸ τὸν εἶχα... φιλοξενούμενο, εἶπα θρῆ τὸν μπελῶ μου μὲ τοὺς περιπάτους του. Ἀλλὰ ἐκ τῶν ὑστέρων εἰμαι εὐχαριστήμενος, γιὰτί αὐτὸς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σὰς γνωρίσω...

— Ἀλήθεια; Σὰς προξενεῖ τόση εὐχαρίστησι ἡ γνωριμία μου;

— Καὶ τὸ ρωτᾷτε; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ ἀτενίσῃ τὰ ὠραῖά σας μάτια, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατώτερα;

— Λέτε ἀλήθεια;

— Σὰς ὀρκίζομαι...

Ὁ ἥλιος εἶχε γείρει πίσω ἀπὸ τὶς ψηλὰς κορφὰς τῆς Πάρνηθος, χρυσιζοντας μὲ τὶς τελευταῖες ἀχτίδες του κάποιο συννεφάκι πού ἀρμένιζε στὸν καταγάλανο οὐρανὸ.

Ὁ νέος, χωρὶς δισταγμὸ, ἀγκάλιασε τὴν Εἰρήνη.

— Σ' ἀγαπᾷ, ἐψιθύρισε.

Ἡ Εἰρήνη ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά του χωρὶς καμμιὰν ἀντίστασι.

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω, ἐψέλλισε.

Τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα παρατεταμένο φιλί.

ΠΡΩΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συναντῶνταν κάθε μέρα καὶ ἔκαναν, ἀγκαλιασμένοι, μακρυνούς περιπάτους.

Ἡ Εἰρήνη ἦταν εὐτυχισμένη. Εἶχε θρῆ ἐκεῖνο πού αἰσθάνονταν ὅτι τῆς ἔλειπε. Τὸν ἔρωτα!...

Καὶ κάποιο σούρωπο, πού τ' ἀηδόνια κρυμμένα στὰ φυλλώματα τῶν πεύκων, τραγουδοῦσαν τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτα, ἡ Εἰρήνη ἔγινε δική του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Παῦλος θρискόταν σὲ σπίτι τοῦ πλουσίου μεγαλεμπόρου. Ὁ πατέρας τῆς Εἰρήνης πού δὲν ἤξερε τὸ αἰσθημα τῆς κόρης του, τὸν ἐδέχθηκε μὲ εὐγένεια.

— Ἀγαπᾷ τὴν κόρη σας καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω γυναῖκά μου, εἶπε ὁ νέος. Δὲν εἰμαι πλούσιος, ἀλλὰ τὴν λατρεύω καὶ μὲ λατρεύει. Θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι...

Ὁ μεγαλέμπορος ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι μου, τοῦ ἀπάντησεν αὐστηρά. Δὲν ἔχω σκεφθῇ ἀκόμη νὰ παντρεύω τὴν κόρη μου.

— Μά, ἐπεχείρησε νὰ πῇ ὁ νέος.

Ὁ μεγαλέμπορος δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ. Ἐδείξε στὸν νέο τὴν πόρτα καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

Ὁ Παῦλος μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, μὲ τὶς ἐλπίδες του σβυσμένες, ἔφυγε ἀπὸ

τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του.

Στὴν ἐξώπορτα τὸν εἶδε ὁ Μπόμπης καὶ ἔτρεξε κοντὰ του χαρούμενος.

Ὁ Παῦλος τὸν χάιδεψε μὲ τρυφερότητα καὶ μὲ θαρρὺ ὅμμα ἀπομακρύνθηκε.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα ἡ Εἰρήνη δὲν μπόρεσε νὰ θγῇ ἔξω. Ὁ πατέρας της, πού δὲν ἤθελε νὰ συνεχισθῇ τὸ εἰδύλλιο τῆς κόρης του μὲ τὸν Παῦλο, τῆς ἀπαγόρευσε νὰ πηγαῖν περίπατο χωρὶς τὴν ἀδείαν του.

Καὶ τὸ μαρτύριο τῆς νεαρᾶς ἐρωτευμένης ἄρχισε. Κάθε θράβι, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου, περίμενε νὰ περάσῃ ὁ ἀγαπημένος της, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μουσκεμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά της γράμμα. Μόλις ἄκουγε ἀπὸ μακριὰ τὰ θήματά του, σκαρφάλωνε στὴν περιπλοκάδα πού ἦταν φυτρωμένη δίπλα στὴν πόρτα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένο της, τὸν ἔστελνε φιλία καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔφευγε, πῆγαινε σὲ δωμάτιό της γιὰ νὰ ξημερωθῇ κλαίγοντας.

Η ΥΣΤΑΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Τοὺς πρώτους μῆνες ἡ Εἰρήνη κατῶρθωε νὰ κρύβῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀέεχαστης ἐκείνης θραυθᾶς. Ὅσο ὅμως περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο καὶ ἐπλησίαζε ἡ μέρα πού θὰ γινόταν μητέρα. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ πατέρας της θὰ μάθαινε τὸ μεγῶλο λάθος της, τὴν ἔκανε σὰν τρελλή.

Ἀπεφάσισε νὰ τὰ μαρτυρήσῃ ὅλα.

Ἐνα θράβι πῆρε τὸν πατέρα της ἰδιαίτερως καὶ τοῦ εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Πατέρα, δώσε τὴν συγκατάθεσί σου νὰ πάρω τὸν Παῦλο... Τὸν ἀγαπᾷ... Τὸν ἀγαπᾷ τόσο, πού αἰσθάνομαι ὅτι θὰ εἰμαι σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ δυστυχισμένη ἂν δὲν τὸν πάρω...

— Σιωπῇ τὴν διέκοψε αὐστηρά ὁ πατέρας της. Δὲν θέλω νὰ μοῦ ξαναπῇς τίποτα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ σὲ παντρεύω ὅποτε θέλω ἐγὼ καὶ μ' αὐτὸν πού ἀξίζει νὰ γίνῃ παιδί μου...

— Πατέρα, ἐψέλλισε ἡ νέα, εἰμαι γυν...

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Ἐβγαλε ἕνα σπαραχτικὸ «ἄχ!» καὶ ἔπεσε λιποθυμῇ.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΑΠΩΑΣΙΣ

Δεκαπέντε μέρες ἔμεινε σὲ κρεββάτι ἡ Εἰρήνη παλεύοντας μὲ τὸ χάρο.

Ὅταν σηκώθηκε, εἶχε χάσει πιά κάθε ἐλπίδα.

Ἡ ζωὴ τῆς φαινόταν θαρετὴ χωρὶς τὸν Παῦλο της, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Μονάχα αὐτὴ τὴ λύσι θρῆκε τὸ σκοτισμένο ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μυαλό της.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σταμάτησε ἕνα ἀγοραῖο μόνιπο καὶ διέταξε τὸν ἀμαξά νὰ τὴν πᾶν γρήγορα σὲ Καλαμάκι. Ἦταν τὸ μέρος πού ἐδιᾶλεγον οἱ ἐρωτευμένοι τῆς ἐποχῆς, δταν ἀπογοητευμένοι ἤθελαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν μάταιο αὐτὸν κόσμον.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἡ Εἰρήνη δὲν ὤπρξε πιά. Τὸ θασσανισμένο της κορμὶ ἀναπαύονταν στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ Σαρανικοῦ.

«Διψῶ!...»

Μιά ιστορία έμπειυσμένη από τὸ θεῖο δράμα

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸν Σταυρὸ ἀνοίξε τὰ στεγνὰ χεῖλιά του καὶ πρόφε-
ρε τὸ ἀγωνιώδες καὶ θλιβερό: «Διψῶ!»,
ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ποὺ βρισκόταν
κοντὰ ἐκεῖ τρέμοντας ἀπὸ θλίψη καὶ συγ-
κίνησι ἀγκάλιασε τὸ τίμιο ξύλο τοῦ
Σταυροῦ του.

Ἦταν κατάκοπη ἀπ' τὸ μαρτύριο τοῦ
κυρίου της σὰν νὰ υπέφερε αὐτὴ ἡ ἴδια.
Ὡστόσο ἡ ἐπιθυμία της νὰ τὸν ἀνακου-
φίσῃ ἦταν τόσο ζωηρὴ, ὥστε τὴν γέμισε
δύναμι καὶ ἔτρεξε νὰ βρῇ νερὸ γιὰ νὰ
καταπαύσῃ τὴν δίψα τοῦ Σωτήρος. Λίγο
μακρύτερα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ ἐγνώριζε
μιὰ πηγὴ. Δανείστηκε ἕνα λαγῆνι ἀπὸ
κάποιον στρατιώτη φύλακα τοῦ Σταυ-
ροῦ κι' ἔτρεξε μὲ λαχτάρια στὴν πηγὴ.

Ἐνα νερὸ κατακάθαρο σὰν ἀσῆμι ἀνέ-
βλυζε ἀπὸ ἕναν βράχο, σκεπασμένο μὲ
βρύα καὶ δενδρύλλια, ἀφίγοντας ἕνα
γλυκὺ μουρμούρισμα, ποὺ χάιδευε τὰ
αὐτιά καὶ τὴν καρδιά. Ἡ Μαγδαληνὴ
γέμισε τὸ λαγῆνι της ἀπ' τὸ κρῦο ἐκεῖνο
νερὸ, σκέπασε μὲ τὸν χιτῶνα της τὸ λα-
γῆνι κι' ἔτρεξε στὸν Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ζή-
τησε τὴν ἀδεία ἀπὸ τοὺς στρατιώτες νὰ
τῆς ἐπιτρέψουν ν' ἀνέβῃ ἐπάνω σὲ μιὰ
πέτρα καὶ νὰ ὑψώσῃ τὸ λαγῆνι ὡς τὰ ὠ-
χρά χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ, πράγμα ποὺ ἐ-
γίνε.

Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἔστρεψε πάλι τὸ κε-
φάλι καὶ ψιθύρισε σιγανά:

— Διψῶ!...

Ἡ Μαγδαληνὴ κατάλαβε τότε ὅτι τὰ
ἅγια χεῖλη τοῦ ζητοῦσαν κάποιον ἄλλο
ποτό, γιὰ νὰ καταπραῖνουν τὴν δίψα
τους.

Ἐχοντας ἀπόφασι νὰ προσφέρῃ σ' Ἐ-
κείνον τὸ ποτὸ ποὺ θὰ τοῦ ἐσθύνε τὴν
δίψα, θυμήθηκε ὅτι κάποιος εὐγενὴς αὐ-
λικὸς τοῦ Ἡρώδου τῆς εἶχε προσφέρει
κάποτε ἕνα παλὸ κρασί τοῦ Φαλέρνου,
ποὺ ἔκαie σὰν τὴν φωτιά καὶ ἦταν γλυ-
κὸ σὰν τὸ μέλι. Μιά καὶ μόνη σταγόνα
τοῦ ἦταν ἱκανὴ νὰ ξαναφέρῃ στὴν ζωὴ ἕ-
να ἀψυχο σῶμα.

Ἡ ἀμαρτωλὴ ἔτρεξε βιαστικὰ στὸν
παλὸ τῆς ἐραστὴ καὶ τὸν παρακάλεσε
τόσο, ὥστε ἐκεῖνος συγκρατᾶτο στὴν
ἐπιθυμία της.

Τρελλὴ ἀπ' τὴν χαρὰ της, ἡ Μαγδα-
ληνὴ, ἔτρεξε στὸν Γολγοθᾶ καὶ χωρὶς
νὰ τὴν προσέξουν οἱ φρουροὶ στρατιώτες
πλησίασε στὰ χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ τὸ πολύ-
τιμο κρασί.

Ὁ Θεάνθρωπος ἔκανε μιὰν ἀργὴ κί-
νησι ἀποστροφῆς καὶ ἕνας ἀσθενικὸς
φθόγγος φωνῆς βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του:

— Διψῶ!

Ἡ Μαγδαληνὴ κατάλαβε καὶ πάλι
ὅτι δὲν εἶχε φέρει τὸ ποτὸ ποὺ ἦταν ἱκα-
νὸ νὰ καταπραῖνῃ τὴν δίψα τοῦ Ἀγίου
Θύματος.

Μέσα στὴν παραφορὰ της καὶ τὴν ἀ-
γωνία της ἡ ἀνάμνησις τοῦ περασμένου
βίου της, τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ξετυλίχθηκε
ζωηρά μπροστά της. Καὶ θυμήθηκε κά-
ποιον Ρωμαῖο πατρίκιον φιλήδονο ποιητὴ
καὶ θαυμαστὴ τοῦ Ὁρατίου, ποὺ τὴν ἀ-
γαποῦσε παράφορα. Πολλὲς φορές αὐτὸς
εἶχε ὑμνήσει μπροστά της κατὰ τὰ συμ-
πόσιά του τὸ νέκταρ ἐκεῖνο, ποὺ εἶνε ἀ-
πρόσιτο στοὺς θνητοὺς καὶ ἀποδίδει τὴν

ἀτλειωτὴ χαρὰ καὶ τὴν αἰώνια νειότη.
Καὶ σὰν νὰ τὴν βοηθοῦσε μιὰ μυστη-
ριώδης δύναμις—διανοητικὴ ἰσχύς ποὺ ὡς
τὴν τελευταία στιγμὴ ὠθοῦσε τὸν Χριστὸ
σὲ πειρασμὸ γιὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ θεία
Ἀποστολὴ του— ἐνοιωσε ξαφνικὰ ἡ Μα-
γδαληνὴ τὸν ἑαυτὸ της νὰ μεταφέρεται
μὲ ἀπίστευτη δύναμι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους
ἐπάνω στὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ σκεπα-
σμένου μὲ δάφνες καὶ πορτοκαλλιές.

Ἐνας ὁρατὸς νέος μὲ μαύρα μαλλιά,
μεγάλια ἀστραφτερά μάτια, ὄρθιος μπρο-
στά στὶς μαρμάρινες θαμνίδες ἐνὸς Να-
οῦ τῆς ἔτεινε χαμογελῶντας μιὰν ἀλλό-
κοτη χρυσὴ φιάλη, γεμάτη ἀπὸ ἕνα κόκ-
κινο ρευστὸ σὰν ρουμπίνι, ποὺ τὸ δυνατό
ἄρωμά του παρέλυε τὶς αἰσθήσεις.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔκρυσε τὸ δῶρο στὸν
κόρφο της καὶ μὲ μόνη τὴν σκέψι νὰ γυ-
ρίσῃ κοντὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, ἔφυγε.

Τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο ὑγρὸ θὰ ἔδινε τὴ
ζωὴ στὸν Θεάνθρωπο. Μπροστά της τώ-
ρα ἡ φύσις δλόκληρὴ τῆς φαινόταν ὡ-
ραιότερη, ὁ ἀέρας ἐλαφρότερος, ὁ ἥλιος
λαμπρότερος.

Τὴ σκληρὴ ἀπάτη!

Μόλις ἀγγίξε ἡ φιάλη στὰ χεῖλη τοῦ
Χριστοῦ, τὸ ἅγιό Του σῶμα συνταρά-
χτηκε ἀπὸ σπασμοὺς φρίκης καὶ ἀπο-
στροφῆς. Ἡ φιάλη, γλυστρώντας ἀπὸ τὰ
χέρια τῆς Μαγδαληνῆς, ἔπεσε κάτω
σκορπώντας τὸ νέκταρ τῶν Θεῶν. Καὶ ἡ
φωνὴ τοῦ Θεανθρώπου, ἀδύνατη, σιγα-
νὴ, ἀκούστηκε πάλι:

— Διψῶ!...

Τότε ἡ Μαγδαληνὴ ἐνοιωσε ὅτι ἡ πι-
κρία, ποὺ πλανιῶνταν στὰ χεῖλια Ἐκεί-
νου, τῆς ἀγγίξε τὴν καρδιά σὲ βαθμὸ τέ-
τοιον, ὥστε νὰ τὴν προτρέπουν στὸ πιὸ
παράτολμο τόλμημα, προκειμένου νὰ
σῶσῃ τὴν δίψα Ἐκείνου. Ἄν καὶ ἡ θεία
διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ εἶχε μαλάξει τὴν
καρδιά της, ὥστόσο δὲν εἶχε προφτάσει
νὰ τῆς μεταδώσῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς
μεταμέλειας.

Ἔτσι ἡ Μαγδαληνὴ, ξεγελασμένη ἀ-
πὸ τὰ ἴδια της συναισθήματα, φανταζό-
ταν ὅτι ὁ νόμος τῆς ἐκδίκησης καὶ τῆς
δργῆς θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ «Ἀμωμον
Ἀρνίον». Ἄρα οἱ πόνοι καὶ τὰ βάσανα
τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐξαφανίζονταν ἀμέσως
ἀν δροσιζόταν Αὐτὸς μὲ τὸ αἷμα τῶν
ἐχθρῶν του ποὺ τὸν κρέμασαν στὸν
σταυρὸ.

Ἐξάλλῃ ἀπὸ μῖσος καὶ ἐκδίκηση, ἡ
Μαγδαληνὴ ὤρμησε ἐπάνω σ' ἕναν στρα-
τιώτη ποὺ κοιῶταν λίγο μακρύτερα ἀπ' τὸν
Σταυρὸ καὶ κόβοντάς του τὸ κεφάλι
μὲ τὸ ἴδιο του τὸ ξίφος, βύθισε στὸ
αἷμα του, ποὺ ἄχνιζε, ἕνα σφουγγάρι.
Εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔβαφε
τὰ χεῖλη του στὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἐ-
κείνου!

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ συνεσταλμένο σῶμα
τοῦ Χριστοῦ συνταράχθηκε μὲ φρίκη ἐ-
πάνω στὸν Σταυρὸ. Καὶ μὲ δυνατὴ φω-
νὴ ἀνέκραξε:

— Διψῶ!...

Γεμάτη αἰσχύνῃ καὶ ἀπελπισίᾳ, ἡ Μα-
ρία Μαγδαληνὴ σύρθηκε στὰ πόδια τοῦ
Χριστοῦ μὲ τὰ χέρια δεμένα σὲ ἱεσσία
καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της χυμένα στοὺς
ὤμους της.

Ἡ καρδιά τῆς ἀμαρτωλῆς γέμισε με-
τάνοια, τὰ μάτια της πλημμύριαν δά-
κρυα, δάκρυα μεταμέλειας ποὺ ἀρχισαν
νὰ τρέχουν ἀφθονά, μουσκεύοντας τὰ φο-
ρέματά της καὶ τὰ ὁράια της μαλλιά.

Ξαφνικὰ σήκωσε τὰ βλέμματά της.
Στὴν θεία μορφή τοῦ Χριστοῦ εἶδε τότε
μιὰν ἐρωτηματικὴν ἔκφρασι ἀπεριόρι-
στου οἴκτου καὶ εὐσπλαχνίας. Ἀπὸ ἐν-
στικτὸ σήκωσε πρὸς Αὐτὸν τὰ χέρια της,
ποὺ τὰ ἔβρεχαν τὰ δάκρυά της καὶ τὰ
πλησίασε στὰ χεῖλη τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Καὶ — ὡ τοῦ θαύματος — ἀπὸ τότε ὁ
Χριστὸς δὲν φώναζε πιά:

— Διψῶ.

Ἀνοίξε τὰ χεῖλη του καὶ ἤπια. Ἡ μορ-
φή του, ποὺ ἐξέφραζε ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγ-
μὴ θλίψη, γέμισε ἀπὸ ἕνα ὑπέροχο θεῖο
φῶς.

ΜΡΙΓΚΗΠΙΣ ΣΑ ΜΠΙΜΠΙΣ ΚΟ

Ὁ Λαύρακι

ΤΟΥ
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

ΟΙ ΛΑΛΟΙ ΤΟΥ
ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΟΥ
ΦΟΥΝΤΟΤΣΑΡΟΥΧΟΥ

Ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἀπείχε ἀπ' τὸ χωριό
περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες, τὰ ψάρια ἔ-
φταναν ὡς ἐκεῖ πελὶ δύο δόσεις. Γι' αὐτὸ
καὶ ἐθεωροῦντο ὡς «ἔδισμα πουλυτελείας».
Οἱ σαρδέλες, οἱ ρέγγες, τὰ σκουμπριά
καὶ τὰ παντὸς εἶδους παστὰ ἀνεπλήρωναν
τὴν ἔλλειψι αὐτῇ κι' ὁ Κλεφτοζύγης, ὁ
μπακάλης τοῦ χωριοῦ, δὲν ἐπρόφτανε νὰ
κάνῃ παραγγελίες στὴν πρωτεύουσα τοῦ
νομοῦ, γιὰ νὰ μὴν στερεθῇ ἡ πελατεία τοῦ
«ἀλιπαστοῦ».

Οἱ μόνοι ποὺ «ἐγεύοντο» πότε—πότε
φρέσκα ψάρια, ἦταν ὁ παπᾶ—Σγουρόγε-
νος κι' ὁ νοματάρχης Φουντοτσαρουχός.
Ὁ πρῶτος, γιατί' ἄλλοι στοὺς γάμους ποὺ
εἶχε «ἐβλουγίσῃ» στὶς γύρω περιφέρειες
ἀπέκτησε φίλους, ποὺ ὅταν ἔρχονταν στὸ
χωριὸ θεωροῦσαν ὑποχρέωσί τους νὰ φέ-
ρουν κι' ἕνα βοῦρλο ψάρια γιὰ τὸν «δέ-
σπουτα», κι' ὁ δεύτερος, ὡς ἀρχηγὸς τῆς
ἐξουσίας, εἶχε κι' αὐτὸς τοὺς «συμπα-
θεύοντες», ποὺ δὲν ἐξενοῦσαν νὰ τοῦ στεί-
λουν συχνὰ ἀπὸ κανένα «ψάρακι», γιὰ
νὰ ξεφρέυγῃ ἀπὸ τὴν «μουνουτουλιά» τοῦ
ἰδισμάτου τοῦ χουριοῦ.

Ἐκείνο τὸ Σάββατο, ὅμως, παραμονὴ
τῶν Βαίων μάλιστα, κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε
θυμῆσῃ. Οὕτε ὁ κύρ νοματάρχης οὔτε ὁ
παπᾶ—Σγουρόγεμος εἶχαν λάβει πρὸς τὸ
παρόν «ψαρικὸν πискέ».

—Ποὺς θὰ πιράσουμ' τὴν ἁγία ἡμέρα
χοιρὶς ψάρ', Ριθέκκα μ', ἔλεγε στὴν συμ-
θεῖα τοῦ παπᾶ—Σγουρόγεμος ἐτοιμάζον
τας τὴν ἁγιαστοῦρα του.

Μὴ στιναχοῦριεσ', δέσπουτάμ', τὸν
καθησύχασε ἡ παπαδιά, μέχρι τὸ βράδ'
ποὺ ξέρ'ς κάτ' μπορεῖ νὰ γέν'. Δὶν φαν-
τάζουμ' οὐ θιοῦλ'ς ἱμάς τοὺς ὑπηρετές τ'
νὰ μὰς ἀφῇ' ἱέτ'!...

—Ἀπὸ τοῦ στοματάκ' σ' κι στοῦ αὐ-
τί τ', Ριθέκκα μ', εὐχήθηκε ὁ παπᾶς, φέ-
ρεσε τὸ καλυμμαῦχι του καὶ ἀκολουθοῦ-
μενος ἀπὸ τὸν γιοῦ τοῦ καντηλανάφτη
ποὺ κρατοῦσε τὰ θάγια καὶ τὸ κιούπι μὲ
τὸν ἁγιασμό, ὅπου θὰ πέφταν τὰ «ριγάλα»,
ξεκίνησε γιὰ τὴν περιοδεία του.

Τὸ πρῶτο μαγαζὶ ποὺ μῆκε, ἦταν τὸ
καφενεῖο τοῦ Ἀργύρη τοῦ Τσακμάκοπε-
τρα. Βοῦτηξε τὰ θάγια στὸν ἁγιασμό κι'
ἐτοιμάστηκε ν' ἀρχίσῃ, ὅταν στὸ παράθυ-
ρο τοῦ καφενεῖου εἶδε νὰ κρέμεται ἕνα
λαχταριστὸ λαυράκι. Ἐγνεψε τοῦ κύρ
Ἀργύρη νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν ρώτησε:

—Εἶνι γιὰ πούλημα οὐ ψάρακας;

—Ὁχι δέσπουτάμ', ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀφεν-
τιά σ' κάτ' μπορεῖ νὰ γέν'...

—Ἰένα πινηντάρ' φτάν';

—Ἰν τὰξ', δέσπουτάμ', τοῦ ἀπάντησε ὁ
Ἀργύρης. Θὰ τοῦ στείλῃ στοῦ σπῆτι ἁ-
μέσους....

Μόλις βγήκε στὸ δρόμο, ὁ παπᾶς ἔστει-
λε τὸν γιοῦ τοῦ καντηλανάφτη νὰ εἰδοποι-
ήσῃ τὴν παπαδιά, γιὰ νὰ θάλῃ τὸ «τσι-
κάλ'» στὴ φωτιά κι' αὐτὸς συνέχισε τὴν
περιοδεία του.

Δὲν θὰ πέρασαν οὔτε πέντε λεπτά ἀπὸ
τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε ὁ παπᾶ—Σγουρόγε-
νος, ὅταν μῆκε στὸ καφενεῖο ὁ κύρ νο-
ματάρχης.

—Κί' ἀπὸ χρόνου, εἶπε στοὺς χωρια-
νοὺς καὶ κἀθῆσε σ' ἕνα τραπέζακι παρὰ

γέλλοντας ἕναν «θαρὺ γλυκὸ κι' ὄχ'». Μόλις ὅμως εἶδε τὸ λαυράκι, ποὺ κρεμό-
ταν στὸ παράθυρο, ἔγρησε ἀμέσως τὸ
«ἀστυνομικὸν τ' διμνίου»!...

—Τί εἶνι ἱφτοῦνο, οὔρ', ρώτησε τὸν
κύρ Ἀργύρη, ποὺ τοῦ ἔφερε τὸν καφέ.

—Λαυράκας λαχταριστὸς, κύρ νομα-
τάρχ' μ'! Μοῦ τὸν ἔστειλε πᾶς τοῦ βράδ'
ἀπὸ τὴν Ἰλιανίμου οὐ πιβερός μ'. Ἄν
δὶν τοὺν εἶχα πούλησ' στοὺν παπᾶ, θὰ
σοῦ ἔκανα τοῦ τραπέ' ἀγρίου...

—Ὡστι ἱέτ' ; εἶπε ὁ κύρ νοματάρχης
στρίβοντας τὸ μουστάκι του καὶ σκεπτό-
μενος τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ «ἰνιρ-
γῇ». Κί' δὲν μ' ἱέτ' ἱπλήρωσ' τοὺν ἀνα-
λουγοῦντα φόρου; Ἐξανώτησε μὲ αὐστη-
ρότητα ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

—Τί φόρου, κύρ νοματάρχ' μ'; Πλε-
ρών' φόρου κί' τὰ προϊόντα τῆς θαλάσσης;
ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ κύρ Ἀργύρης.

—Βρὲ τοῦ ξάναου, φώναξε ἀγανακτι-
μένος ὁ κύρ νοματάρχης, μοῦ παραστάν'
τοὺν ἀνίδεου! Δὲν ξέρ'ς, βρὲ χάπατου,
συνέχισε ἀγριεμένος, ὅτ' πᾶν ζῶουν θα-
λάσσιου, χέρουν ἡ ἐπίγειου ὑποχρεοῦν'
εἰς τὴν καταβολὴν φόρ'; Ποὺς θὰ ἰντι-
πιέλθ' εἰς τὰς δαπάνας τ' τοῦ ταλαίπου-
ρον ἱφτοῦνον κράτους!...

ΕΝΑ
ΒΟΥΡΙΟ
ΨΑΡΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ
ΙΕΣΠΟΤΑ

—Μὰ, κύρ νοματάρχ' μ' οἶν τοῦ ἱερα
οὐ καψιρός...

—Τί δὶν ἱξίρις, βρὲ κουθῶν'! Τὰ λιές
ἱφτοῦνα γιὰ τὰ ἱπιδαρῶν' τῆ θέσ' σ' Δὶν
ξέρ'ς ὅτ' ὑπὸ τοῦ νόμ' ἀπαγορευεῖτ' ἡ ἁ-
γνοία τοῦ νόμ'; Ἀφῆσ' τίς παπαρδέ-
λις. Ἰφ' ὅσων ξέρ'ς ὅτ' οἱ ἄνθρωποι ποὺ
εἶνι τὰ τιλειότιρα ὄντα, πλερών' φόρου, ἔ-
πριπι νὰ οὐσπρανθῇς ὅτι δὶν μπορεῖ νὰ γέ-
νιτ' ἱεῖρεσ'ς γιὰ τὰ ζουντόβουλα!... Ἰμ-
πρός, φέρ' τοὺν λαυράκα ἱδῶ!...

—Μὰ, κύρ νοματάρχ' μ', θὰ θυμῶσ'
οὐ παπᾶς, διεμαρτυρήθῃ ὁ Ἀργύρης τρέ-
μοντας στὴ σκέψι ὅτι θὰ χάσῃ τὸ πενήν-
τάρι...

—Οὐρί, προυβάλ'ς κί' ἀντίστασ' κα-
τὰ τῆς ἱεουσίας ἰν ὦρα ἱκτιλέσιους κα-
θῆκουντους; ἔδρυχίθη ὁ κύρ νοματάρ-
χης, ἔσπρωξε ὠργισμένος τὸν Ἀργύρη
καὶ ἐξεκρέμασε τὸ λαυράκι ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο. Φέρ' γρήγορις ἱένα μαχαίρ' δ.άτα-
ξε τὸν παραγυῖο τοῦ καφετζῆ, ποὺ παρα-
κολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.
Ἡ ἱεουσία θὰ εἰσπράξ', τοὺν ἀναλουγοῦν-
τα φόρου, εἰς εἶδους, ἱφ' ὅσων οὐ ἱδιο-
κτῆτ'ς τὸν ἱχθύους ἀρνεῖτ' νὰ πλερώσ' εἰς
χρήμα. Δὲν θὰ παίξουμ' ἱδῶ μὲ τοὺς νόμ'ς
τῆς ἱνδός, πατρίδους μας...

Ὁ μικρὸς ἔφερε τρέμοντας τὸ ζητηθέν

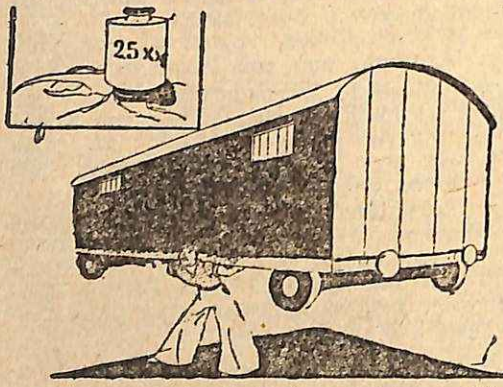

ΦΕΡ'
ΙΕΝΑ
ΜΑΧΑΙΡ'...

Τὸ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ
ΖΟΥΝΤΟΒΟΥΛΟΝ...

Μερικές επιδόσεις ζώων

ΘΑ τὸ πιστέψετε, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ἐλέφαντος δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν δύναμι τοῦ.... σκυληκίου; Κι' ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότητα. Τὸ σκυληκίον εἶνε τὸ ισχυρότερον τῆς γῆς! Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις: "Ένας λέων μπορεῖ νὰ σύρῃ βάρος ὀχι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ δεκαπλάσιο τοῦ σώματός του καὶ ἓνας ἐλέφας μπορεῖ νὰ σηκώσῃ μὲ τὴν προβοσκίδα του μόνον δεκαπέντε φορές τὸ βάρος του. Ἡ κάμπια, ὅμως, εἶνε σὲ θέσι νὰ σύρῃ μὲ μεγάλη εὐκολία ἕναν κλώνο πύκου 25 φορές βαρύτερο ἀπὸ τὸ σῶμα της, ἡ ἀντιπυλινγία μπορεῖ —.... ἂν βρεθῇ βέβαια κάποιος νὰ τὴν φορτώσῃ— νὰ μεταφέρῃ σὲ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων ἕνα βάρος 180 φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ σῶμα της, ἡ μέλισσα ἀντέχει σὲ βάρος 300 φορές πῖο

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀναλογία τοῦ βάρους πού σηκώνει ἕνας κύνος, ὁ ἄνθρωπος θάρεπε νὰ σηκώνῃ ἕνα ὀλόκληρον θαγόνι!

μεγάλο ἀπὸ ὅλη της τὴν ὑπαρξί καὶ τὸ σκυληκίον, πού πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς...πρωταθλητής, μπορεῖ νὰ σύρῃ μὲ μεγάλη εὐκολία βάρος...530 φορές σάν τὸ σῶμα του! Τὸ σκυληκίον, ὅμως, δὲν εἶνε πρωταθλητής μόνον στὸ τρέξιμα ἀλλὰ καὶ στὴν... ἄρσι βαρῶν! Μιὰ νερονύμφη

κύρ νοματάρχης καὶ μπήκε μέσα στὴν κουζίνα, πού κρεμόταν ἡ οὐρὰ τοῦ «λαύρακα». "Ἰμπρός, διέταξε τὸν Τσαρουχόπροκα, κατὰσχολοῦ ἄνευ ἀργουπουρείας τοῦ λαθραίου οὐφάρου!... —"Ἰφτοδὺν εἶνε μὴ γὰρ ἀδικία ἱναντίου τῆς ἱερουσύνης μ', διεμαρτυρήθη ὁ παπᾶς. Τοῦ προῦ, ὅπως μοῦ εἶπε οὐ Ἄργυρος, πῆρις τὸ μισὸ γιὰ φόρου, τώρα παίρν'ς κί τοῦ ὑποδελόπου;...

— Σιουπή, θεομπαίχτ', τὸν διέκοψε ὁ κύρ νοματάρχης. Τὸν πρώτου φόρου τὸν ἔφαγ' ἡ γάτα κί ἱπουμένους τοῦ δημόσιου δὴν πῆρι τίπ'τις....

— Καὶ τί φταίει ἡ ἀγιουσύν' μ', κύρ νοματάρχ'; "Ἄς προσέχῃ τὸν γάτου σας νὰ μὴν τὸν ἐκλεθῇ....

— "Ὡστὶ ἔχ'ς τὸν θράσους νὰ ἀπουκάλῃς δημοσίαι τοῦν γάτου τῆς ἀστυνομίας κλουπέα, ἱέ;

— "Ὅχι, κύρ νοματάρχ' μ' τὴν παίρνου πῖσου τὴν ἱθύβρις", εἶπε ὁ παπᾶς—Σγούρογ'ενος πού κατὰλαθε τὸ λάθος του, ἀλλὰ μὴ μ' ἀφήκ'ς τοῦ ἔρμου χουρὶς ψάρ' αἰρίου χρονιάρας μέρα. "Ἀλλουσι, ἂν μοῦ πᾶρ'ς κί τὴν οὐργία, ὅλου τοῦ ψάρ' θὰ πᾶθ' στοῦ φόρου κί σὲ μένα, πού ἔδουκα ἕνα οὐλάκιρου πινηντάρ', δὴν θὰ μεῖν' τίπ'τις....

— Δὴν ἔξερὺ τίπ'τις, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φουντοτσάρουχος, ἐτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ, οὐ φόρους πρέπ' νὰ εἰσπραχθῇ. Τώρα, ἂν δὴν μὲν' τίπ'τις γιὰ τὸν φουρουλουγούμινου, ἱφτοδὺν' εἶνε ἄλλ' δ'λεῖα. Μπορεῖς ἂν σοῦ γουστάρ', νὰ κάν'ς ἕναστασ' στὴν ἱφουρία, γιὰ νὰθ'ς τοῦ δικίου σ'!... "Ἰφόσου τὴν πῆρα κί τὴν οὐργία, ἡ ὑπόθισ'ς ἔφυγ' ἀπὸ τὴν δική μ' δικιουδουσίαι!...

— Δὴν κρύβετ' λήσταρχους ἀλλὰ ἱένας μυσάρους φουρουκλέφτ'ς, τοῦ ἀπάντησε ὁ

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Τὰ κόλπα τῶν... χαρτοκλεπτῶν

Πῶς ἐργάζονται οἱ ἀπατεῶνες τῆς Θεᾶς Τύχης

Καὶ δίνουν ἕνα ραντεβού στὶς ὀκτῶ τρῶνε μαζί κί' ἔπειτα:

— Πᾶμε σὲ καμμιὰ λέσχη; Τὸ θῶμα ὀδηγεῖται. Μπαίνει. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑποψιασθῇ τίποτε. "Ὅσοι βρίσκονται ἐκεῖ μέσα, ἔχουν ὅλοι ἀμειπτη ἔμφανισι καὶ ρίχνουν χιλιάρικα στὰ ταμπλά.

"Ἐπὶ ἕνα, δύο, τρία κόλπα... κερδίζει. Τὸ πέμπτο ἢ ἕκτο ἢ ἑβδομο χάνει. Στὸ ὀγδοο ἔνακερδίζει. Στὸ ἕνατο, δέκατο, ἐνδέκατο ἔνακερδίζει. Στὸ δωδέκατο πάλι κερδίζει. Καὶ ἔτσι συνεχίζεται τὸ παιχνίδι τῆς ρουλέττας. Τρεῖς ἢ τέσσερις φορές χάνει καὶ μίαν κερδίζει. Ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι...

Η ΚΛΕΦΤΡΑ... ΡΟΥΛΕΤΤΑ!

"Ένας γνωστὸς Ἀμερικανὸς τὴν εἶχε πάθει κάποτε ἔτσι. Δὲ μίλησε. Κατάλαβε μόνον ὅτι κάτι συνέβαινε. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπῆγε στὴ Σκότλαντ Γιάρντ. "Ὁ διευθυντής τῆς ἀστυνομίας τοῦ ἔδωσε γιὰ σύντροφο ἕναν ἐπιδέξιο ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ντύθηκε καταλλήλως καὶ ἔβαλε στὴν τσέπη μερικὲς λίρες, συνώδευσέ ὡς φίλος τὸν Ἀμερικανό. Κάθησαν στὸ παιχνίδι. Ἡ ρουλέττα γύριζε συνεχῶς μὲ τὸ ἴδιο περίπου κόλπο της.

Ξαφνικά, ὁ ἀστυνομικός ἔδωσε μίαν κλωτσιὰ στὸ τραπέζι καὶ τ' ἀναποδογύρισε.

Μὲ τὸ πιστόλι τότε στὸ χέρι, διαπίστωσε ὅτι:

"Ἡ ρουλέττα σὲ ὀκτῶ σημεία ἐπικοινωνοῦσε ἀπὸ κάτω μὲ ἠλεκτρικὰ σύρματα.

Οἱ τέσσερις γκρουπιέρηδες, οἱ δύο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀπὸ τὴν ἄλλη, διηύθυναν ὁ καθένας ἀπὸ δύο κουμπιά.

"Ἐβλεπαν καθαρά ποῖος ἀριθμὸς ἦταν ἐλεῦθερος ἢ εἶχε τὰ λιγώτερα. Πατοῦσαν τὸ κατάλληλο κουμπὶ καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἠλεκτρομαγνητίζε τὴ μπίλια μέσα καὶ τὴν τραβοῦσε σάν ρουφήχτρα ἀκριβῶς ἐπάνω στὸν ἀριθμὸ πού ἠθελαν.

Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ συνήθιστα συστήματα τῶν κρυφῶν χαρτοπαιγνίων, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζουν οἱ συμμορίες αὐτῆς τῶν λωποδυτῶν.

ΚΑΙ Η ΤΡΑΠΟΥΛΑ!

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ χαρτιά. Χρησιμοποιοῦν ταχυδακτυλουργοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μὲ ἀκρίβεια καὶ εὐθότητα ν' ἀπαλλάσσονται ἀπὸ ἕνα χαρτὶ ἢ νὰ φέρνουν ἐπάνω τὸ καλλίτερο χαρτὶ τῆς τράπουλας, γιὰ νὰ σαρώσουν τὴ μπάγκα.

ΠΟΙΑ ΤΑ... ΚΟΡΟΪΔΑ!

"Ὅλοι αὐτοὶ οἱ «βοηθητικοί» πληρώνονται καλὰ μὲ τὴ «μίστῃ» ἢ μὲ μισθὸ γι' αὐτὸ καὶ μποροῦν νὰ διαθέτουν ὅσα ποσὰ τοὺς χρειάζονται γιὰ νὰ σχετισθοῦν μὲ τὸν πῖο πλούσιον ἀκόμα καὶ στὶς ἰδιωτικὲς λέσχες ἢ στὰ σπίτια τους.

Αὐτοὶ δὲν παίρνουν ποθενά ἄλλο, ἢ κί' ἂν παίρνουν διαρκῶς χάνουν, γιὰ νὰ δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωσι τοῦ «ἀτσαμῆ».

"Ὅταν ὅμως κατορθώσουν νὰ «ψαρέψουν» τὸ θῶμα τους καὶ νὰ τὸ φέρουν στὸ

δικὸ τους χαρτοπαίγνιο, τότε ἀφοῦ χάσουν πάλι δύο-τρεῖς φορές συνεχῶς, καταλήγουν ὀχι μόνον νὰ τοῦ πάρουν ὅσα ἔχει ἐπάνω του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ ὑπονοήσῃ γραμμιὰτα χρέους.

Τὰ μεγαλειότερα θῶματα αὐτῶν τῶν λωποδυτῶν εἶνε οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ. Πάντως, ὅσα καὶ νὰ χάσουν, θὰ χάσουν τὰ λεφτὰ πού διαθέτουν γιὰ τὰ ταξεῖδι τους.

Τὸ τηλεγραφεῖο εἶνε κοντὰ. "Ένα τηλεγράφημα στὸν τραπέζι τῆς καὶ ἀναγνώνεται τὸ κοιμπόδεμα, συνεχίζουν τὸ ταξεῖδι τους, ἔως ὅτου συναντήσουν τὸ νέο ντοτοκλέπτη, γιὰ τὸ νέο ξάφρισμα τοῦ πορτοφολίου!

TITA.Y.NA

—ο—

Πεννιές

—Τὸ μήκος τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν ὅλης τῆς γῆς ἔφθασε τὸ 1883, λίγα χρόνια δηλ. μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ σιδηροδρόμου, σὲ 442.199 χιλιόμετρα. Τὸ μήκος τῶν γραμμῶν στὴν Ἡν. Πολιτεῖες ἦταν 191.356 χι., στὴν Γερμανία 35.800, στὴν Γαλλία 29.688 καὶ στὴν Ἀγγλία 29.890.

—Τὸ ὕψος τῶν κυμάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ὑπολογίζεται, ὅταν ἔχῃ τρικυμία, σὲ 12 ἔως 15 μέτρα. Τὸ πλατύτερον πού παρατηρήθηκε ἀπλωνόταν σὲ ἑκτάσι 800 μέτρων.

—Στὴν Ἀθήνα, τὸ 1884, θρέθηκαν 300 ἑκθετὰ θρέφῃ, 140 ἀγόρια καὶ 160 κορίτσια.

—Πρὸ 50ετίας λειτουργοῦσαν στὴν Ἀγγλία 27.050 ζυθοπωλεῖα μὲ παραγωγή 44.060.000 ἑκατόλιτρα μπύρας. Ἡ Γερμανία εἶχε 25.989 ζυθοπωλεῖα, ἡ Γαλλία 3005 καὶ ἡ Ἰταλία 152.

—Στὸ Βερολίνο, τὸ 1885, ὑπῆρχαν 11.169 καταστήματα πού πουλοῦσαν ὀνοπνευματώδη ποτὰ.

—Στὸ φυτοκομεῖο τῶν Παρισίων θρέσκεται μιὰ ἀκακία πού ἔχει ἡλικία 290 ἐτῶν, γιὰτὶ φυτεύθηκε τὸ 1645.

—Τὸ 1873 τὰ ταχυδρομικὰ περιστήρια ἔφεραν στὸ Παρίσι τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῶν Βερσαλλιῶν σὲ 10 λεπτά, διανύοντας ἀπόστασι 20 χιλιόμετρων.

—Στὸ Τόκιο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος ἐκδίδονταν 215 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ μὲ συνολικὴ κυκλοφορία 3.675.321 φύλλων στὴν Ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα, 1.631.827 στὶς ἐπαρχίες καὶ 12.247 στὸ ἑξωτερικό.

—Στὶς φυλακὲς τῆς Ἑλλάδος ἦσαν κλεισμένοι τὸ 1887, 5.059 κατάδικοι. Ἀπ' αὐτοὺς 241 σὲ ισόβια δεσμά, 1524 σὲ πρόσκαιρα, 1719 σὲ εἰρκτὴ καὶ οἱ ὑπόλοιποι σὲ ἄλλες μικρότερες ποινές. Ἐπίσης ἦσαν φυλακισμένους 69 γυναῖκες, 7 σὲ ισόβια δεσμά, 15 σὲ πρόσκαιρα, 10 σὲ εἰρκτὴ καὶ οἱ ἄλλες σὲ μικρότερες ποινές.

—Πρὶν 146 χρόνια, δηλ. τὸ 1789, εἰσῆχθ' στὴν Μασσαλία ἀπὸ κάποιον ἔμπορο τὸ πρῶτο χρυσάνθεμο, προερχόμενο ἀπὸ τὴν Κίνα.

—Σ' ἕνα ἐργαστάσι τοῦ Λονδίνου κατασκευάσθηκε πρὸ ἐτῶν ἡ μεγαλειότερη κεφαλὴ τυριοῦ. Εἶνε ὁῦρος 53 χιλιάδων λιτρῶν καὶ ἔγινε ἀπὸ γάλα 4.260 ἀγελαῶν.

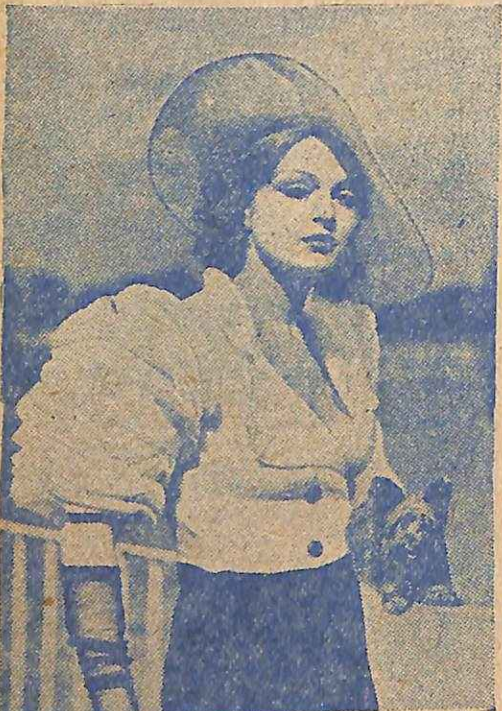

Οι στὸρ ρ' ἔς γ' εἶνε τὰ μυ- σικά τους

ΤΟ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὸ «Στάρς», ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κινηματογραφικὰ περιοδικὰ τῆς Ἀμερικῆς, μᾶς δίνει στὸ τελευταῖο τεύχος του ἕνα σωρὸ ἐκπληκτικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν οικονομικὴ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ.

Παρ' ὅλη τὴν τρομαχτικὴν ἀνεργία καὶ τὰ δράματα τῶν ὑποψηφίων «ἀστέρων» τοῦ Χόλλυγουντ, οἱ μισθοὶ ποὺ παίρνουν οἱ μεγάλες «βεντέτες» τῆς δόνης καὶ οἱ διάσημοι γόητες ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν στὰ ἱλιγγιώδη ὕψη τους καὶ νὰ ἀποτελῶνται ἀπὸ ἀφάνταστους οικονομικοὺς ἀριθμοὺς. Ὅριστε, λοιπόν, ὁ τελευταῖος ἐπίσημος κατάλογος τοῦ 1935, μὲ

Ἡ γοητευτικὴ «βεντέτα» τῆς γερμανικῆς δόνης Καμίλλα Χόρν μὲ τὸν ἀγώριστο σύντροφο τῆς Γούλη, ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι ράτσας σκί—ντόγκ.

τοὺς μισθοὺς τῶν περιφημοτέρων «ἀστέρων». Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι οἱ μισθοὶ αὗτοι εἶνε ἐβδομαδιαῖοι:

Γκρέτα Γκάρμπο 1,100,000 δραχμές.
Μαρλένε Νήτριχ 950,000.
Μωρίς Σεβαλιέ 825,000.
Κώνσταντ Μπέννιτ 805,000
Τζὼν Μπάρρυμωρ 711,000.
Νόρμα Σήρερ 675,000
Ἄννα Χάρντικ 650,000.
Οὐάλλας Μπέρρυ 617,000.
Οὐίλλιαμ Πάουελ 610,000.
Τζὼν Κράουφορντ 600,000.
Ζαννὲτ Γκαϊνὸρ 563,000.
Τζάιμς Κάνεϋ 533,000.
Γκάρυ Κούπερ 500,000.
Τζίν Χάρλουν 490,000.
Ἐλίσα Λάνα 415,000.
Τζίντζερ Ρότζερς 350,000
Λοῦπε Βελέξ 300,000.
Λορέττα Γιούγκ 275,000.
Φρανσὸ Τὸν 200,000.
Μοῦ Ἀύρες 150,000.

Μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «ἀστέρας» εἶνε καὶ περίφημοι ἡθοποιοὶ τοῦ θεάτρου ἢ τοῦ μιούζικ-χόλ κι' ἔτσι διπλασιάζουν αἰσιῶς κάθε χρόνο τὰ κολοσσιαῖα κέρδη τους. Τέτοιοι δισυπόστατοι «ἀστέρες» εἶνε ἡ Μαέ Γουέστ, ἡ ὁποία κερδίζει κάθε χρόνο ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ ἀπὸ τὸ θέατρο 150 περίπου ἑκατομμύρια δραχμές, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ Ἐλεν Χέϋζ καὶ πολλὲς ἄλλες ἄσπινες καλλιτέχνιδες τόσο στὸ Χόλλυγουντ ὥστε καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΔΩΡΟΘΕ- ΑΣ ΒΗΚ

Ἡ πασίγνωστη Γερμανίδα ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Δωροθέα Βήκ, ποὺ θαυμάσατε τόσο στὸ ὑπέρτοχο φιλμ «Παρθένες μὲ στολή», ὑποδυομένη τὸ ρόλο τῆς παράξενης καὶ τρυφερῆς δασκάλας τοῦ Παρθενοναγωγείου, βρίσκεται σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, ἔπου ἔχει ἀναστατώσει τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους μὲ τὰ ἐκκεντρικὰ ἐρωτικά σκάνδαλά της.

Ἡ Γερμανίδα «βεντέτα» λατρεῖ κυριολεκτικὰ τοὺς Ἀμερικανούς πρωταθλητὰς καὶ ἰδιαίτερως τὸν περίφημο πρωτοπυγμάχο Μάξ Μπάερ, ὁ ὁποῖος πρὸς χάριν τῆς ἔχει ἐγκαταλείψει ὅλους τοὺς παλαιούς ἐρωτὰς του, ποὺ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἀναρίθμητοι!...

Ὁ Ἀμερικανὸς πρωτοπυγμάχος, ὅπως ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους, θεωρεῖ τὴν Δωροθέα Βήκ ὡς τὴν πρῶτη πρωτότυπη, τὴν πρῶτη αἰνιγματικὴ καὶ τὴν πρῶτη ἀξιολάτρευτη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ὁ Μωρίς Σεβαλιέ, ποὺ γύρισε αὐτὲς τὲς μέρες ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀφοσιωθῇ πιά στὸ μιούζικ-χόλ, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχουν πρῶτοι δεινοὶ καὶ πρῶτοι προληπτικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς «ἀστέρες»!...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, παραδείγματος χάριν, ἂν τύχῃ νὰ σπέσῃ ἕναν καθρέφτη, τὲς παραμονὲς κανενὸς καινούργιου τῆς φιλμ, διαλύει ἀμέσως τὸ συμβόλαιό της καὶ πληρώνει μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν τὴν ῥήτρα, βέβαιη ὅτι μ' αὐτὸν τὸν εὐκολὸ τρόπο σώθηκε ἀπὸ κάποιον μεγάλο κίνδυνο.

Ἡ Νόρμα Σήρερ, πάλι, ἂν ἀκούσῃ τὸν ὕπνο της νὰ τὴ φωνάζουν, δὲν βγαίνει ὅλη τὴν ἐπόμενη μέρα ἀπὸ τὴ βίλλα της. Ἡ Τζίν Χάρλουν φεύγει ἕναν καθρέφτη ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ γιὰ λίγες μέρες, ἂν ἀκούσῃ τὴ νύχτα κανένα σκύλο, νὰ οὐρλιάξῃ πένθιμα.

Ἡ πρῶτη περίεργη δὲ μὲς ἀπ' ὅλες τὲς «βεντέτες» εἶνε ἡ Λοῦπε Βελέξ, ἡ ὁποία συμβουλευέται τὰ... χαρτιά ἂν τῆς ταιριάξῃ ὁ ρόλος ποὺ τῆς δίνουν σ' ἕνα καινούργιο φιλμ. Ἄν τὰ χαρτιά τὴν συμβουλεύουν νὰ τὸν παρατήσῃ, ἡ Λοῦπε Βελέξ τὸν ἐπιστρέφει, ἀντιμετωπίζοντας ἀτάραχα ὅλους τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὲς κατάρεις τοῦ δυστυχισμένου σκηνοθέτου της.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ ΜΑΡ- ΛΕΝΕ ΝΗΤΡΙΧ

Ἡ Ἄννα Στέν, ἡ πρῶτη ἀγαπημένη φίλη τῆς Μαρλένε Νήτριχ, ἐκμυστηρεύθηκε ἐσχάτως στὸ σαλὸν τῆς Τζὼν Κράουφορντ ὅτι ἡ μεγαλύτερη μάρτυς τοῦ κινηματογράφου εἶνε ἡ «Ξανθὴ Ἀφροδίτη».

Ἡ «μοιραία» Μαρλένε ἔχει τὴν ὀρασιώτερη κουζίνα, στὴν ὁποία ἐτοιμάζει μονάχη της ἕνα σωρὸ λι-

χουδιὲς γιὰ τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν κόρη της, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ δοκιμάξῃ καμμιὰ, χορταίνοντας ἀπλῶς μὲ τὴ... μυρωδιά τους!

Ἡ Μαρλένε Νήτριχ ἀκολουθεῖ πάντα τὴν αὐστηρὴν διαίτα, γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ λεπτὸ σῶμα της καὶ τὸ ἀδύνατο πρόσωπό της, ποὺ τὴν κάνει τόσο ἐκφραστικὴ. Αὐτὴ τὴ δ' αὖτα τὴν ἐπιβλέπουν, κάθε μέρα, δύο γιατροί, «τυφλὰ ὄργανα» τῆς «Παρθένου» καὶ τοῦ ἐκαστοῦ σκηνοθέτου τῆς.

Ἐσχάτως, ὡστόσο, ὁ Ρουμπὲν Μαμουλιάν τῆς ἐπέτρεψε νὰ φάῃ ἐπὶ δύο μέρες, ὅ,τι ἤθελε κι' ἔτσι ἡ μοιραία Μαρλένε μπόρεσε νὰ προσκαλέσῃ σὲ πλουσιοπάροχο τραπέζι τὲς φίλες της, δίνοντας ἐκεῖνη πρῶτὴ τὸ κακὸ... παράδειγμα.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΕ ΓΟΥΕΣΤ

Ἡ «μοιραία τῆς μοιραίας», ὅπως λένε οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν Μαέ Γουέστ, ἔχει τὰ πολυτιμώτερα καὶ τὰ περισσότερα κοσμήματα ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρας»!

Ὅταν πρὸ μηνὸς πῆγε σὲ μιὰ δεξίωση τῆς κυρίας Ροῦζβελτ στὸν Λευκὸ Οἶκο, ἦταν στολισμένη μὲ μαργαριτάρια πλατινένια κοσμήματα, ἀξίας δύο περίπου ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Πρέπει τώρα ν' ἀναφέρωμε ὅτι εἶχε ἀναστατώσῃ ὅλη τὴ Ἀσφάλεια τῆς Οὐάσιγ-

Ὁ γόης Βικτόρ Φρανσὲν καὶ ἡ θελκτικὴ Μαντελαῖν Ὁζερά σὲ μιὰ κινητικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ νέο τους φιλμ «Οἱ ἐρασταὶ μιὰς ἡμέρας», ποὺ ἡ γύριμά του ἐξακολουθεῖ στὸ Παρίσι.

κτων γιὰ νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τοὺς «γκάγκστερ» αὐτὸ τὸ θησαυρὸ τῆς Μαέ Γουέστ. Ἡ μεγάλη «βεντέτα» ὡστόσο δὲν φοῦται διόλου τοὺς ἐγκληματίας τοῦ Νέου Κόσμου, γιατί εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ φανατικότεροι θαυμασταὶ τῆς εἶνε οἱ «βασίλειες» τοῦ ὑποκόσμου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Σικάγου!...

ΟΙ ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΑ

Ὁ χαριτωμένος ἡθοποιὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου Ἀνρὺ Γκάρα, εἶνε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς «βεντέτες» ἀπ' ὅλους τοὺς συζύγους. Ἄν κι' ἔχει παντρεῖται μιὰ πλουσιωτάτη καὶ διάσημη Ἀγγλίδα χορεύτρια, τὴν Μπέττυ Ράου, ἐξακολουθεῖ νὰ ξενουχτᾷ σὺν βέρος Παριζιάνος καὶ νὰ ἔχῃ ἐφήμερους ἐρωτὰς ὅχι μόνο μὲ τὲς ἀναρίθμητες θαυμαστρίες του ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὁμορφα «γκέρλς» τῶν μιούζικ-χόλ.

Ὁ Ἀνρὺ Γκάρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, παίζει καὶ στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο, στὸ ὁποῖον ἔχει ἀντικαταστήσῃ πιά τὸν Μωρίς Σεβαλιέ, ποὺ ἐξαμερικανίσθηκε κι' ἔγινε «ἀντιπαθητικὸς» στὴ Γαλλία.

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, λοιπόν, ὁ τρελλὸς Ἀνρὺ, γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα δῶρο σὲ μιὰ καινούργια φίλη του, δὲν βρήκε νὰ τῆς προσέρῃ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ... μεροκάματο του!

Καὶ ξέρετε πόσα παίρνει κάθε βράδυ ἀπὸ τὸ μιούζικ-χόλ; Δέκα χιλιάδες γαλλικὰ φράγκα!

Η ΤΖΟΑΝ ΜΠΛΟΝΤΕΛ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

Ἐντὺς ἀπὸ τὴν Ἄλις Γουάιτ καὶ τὴν Μύριαμ Τζόρνταν, ἡ Τζόαν Μπλόντελ ἀρχίσε κι' αὐτὴ νὰ δίνῃ γυναικεῖα «μάτς» πυγμαχίας στὴ βίλλα της.

Ἡ καινούργια αὐτὴ διασκέδασις ἔχει ξετρελλάνει κυριολεκτικὰ τοὺς «ἀστέρας», γιατί, ὅπως ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ὁ Γκάρυ Κούπερ σ' ἕναν Ἀμερικανὸ ρεπόρτερ, «δὲν ὑπάρχει θεαματικώτερο «μάτς», ἀπὸ μιὰ πυγμαχικὴ συνάντησιν τῆς Τζόαν Μπλόντελ καὶ τῆς Ἄλις Γουάιτ! Καὶ δὲν πρέπει νὰ νομίσете ὅτι τὰ «μάτς» αὐτὰ εἶνε... ἀνάδυνα. Κάθε ἄλλο! Ὅποια ἀπὸ τὲς δύο νικηθῇ, θέλει νὰ τῆς κάνουν δύο ὄρες «μασσάζ» γιὰ νὰ συνέβῃ!...»

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι καὶ ἡ τόσο μυστηριώδης καὶ ἀγέρωχη Γκρέτα Γκάρμπο λατρεῖ κι' ἐκεῖνη μὲ πάθος τὸ μπόξ!

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴ Σουηδία ἡ ψυχρὴ καὶ ὑπερήφανη «Σφίγγα» τοῦ Χόλλυγουντ, λαμβάνει ταχτικά ἕναν μυστηριώδη φάκελλο ἀπὸ διάφορα λιμάνια τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ τὰ γράμματα εἶνε τὰ μόνα ποὺ φυλάει ἡ αἰνιγματικὴ ἱέρεια τῆς δόνης, γιατί προέρχονται ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένο τῆς πρόσωπο, τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ Σουηδικοῦ ὑπερωκεανείου «Ἀννι-Τζόνσον», τὸν Ὀλαφ Κούλλ.

Ἡ «θεῖα» Γκρέτα κατὰ τὸ ταξίδι τῆς στὴν Σουηδίαν εἶχε μιὰ τρελλὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ τὸν ὀρατὸ Ὀλαφ καὶ αὐτὸ

τότε ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ μαζί του μιὰ φλογερὴ ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία σκανδαλίζει τρομερὰ ὅλους τοὺς συναδέλφους της.

Μὰ ἔως σήμερα κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ ὅ,τι ἕνα γράμμα τοῦ ἐρωτευμένου ὑποπλοίαρχου γιὰ τὴν δὴ πῶς μπόρεσε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥ ΜΕ ΜΑΘΗΤΗ

Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ δημιουργὸς τῶν ἀλησμόνητων φιλμ, ἀλλὰ καὶ τῆς δόξας τοῦ Τζάικη Κούγκαν μὲ τὸν «Κίντ» ταξίδεψε μὲ τὴν ταχεῖα Χόλλυγουντ-Νέας Ὑόρκης. Τὸ τραῖνο σταμάτησε σ' ἕνα σταθμὸ, κάνοντας μιὰ ἀναγκαστικὴ στάσι, γιὰ νὰ παραλάβῃ κάποιοι ἐπιτετραμμένο τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει γιὰ σοβαρὰ ὑπόθεσις ζωτικῶν συμφερόντων τῆς περιφέρειας.

Ὁ Τσάρλι παραξενεύθηκε κι' ἐβγαλε

τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ τραίνου.

Πράγματι, εἶδε κάποιον κύριον ν' ἀνεβαίνει τὸ τραῖνο. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐχετε τόσὴν ἀξία, κύριε, ὥστε νὰ σταματήσῃτε τὴν ταχεῖα καὶ νὰ μᾶς καθυστερήσῃτε δύο λεπτά;

— Μεγαλειότερη ἀξία ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε, ἂν σταματοῦσε τὸ τραῖνο πράγματι γιὰ μένα.

Ὁ Τσάρλι τὸν κύτταξε κατὰπληκτος καὶ ρώτησε:

— Καὶ ποία ἀξία μπορεῖ νὰ εἶχε ἕνας νεαρὸς σὺν κι' ἐσένα;

— Τὸ ὅτι εἶχε δασκαλὸ τοῦ τὸν Τσάρλι Τσάπλιν. Δὲν με θυμόσατε, δασκαλε, εἰμαι ὁ μικρὸς Κίντ, ὁ φίλος σου Τζάικη Κούγκαν.

Ὁ Τσάρλι τὸν ἀγκάλιασε, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ.

Νέα ἀπὸ τὰ στούντιο

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

— Ἡ Ἀλιαν Χάρβεϋ τελείωσε αὐτὲς τὲς μέρες ἕνα ἀπὸ τὰ ὀραιότερα φιλμ τῆς, ἔχοντας ὡς «παρτεναίρ» τῆς τὸν ἀλησμόνητο Ἰταλὸ Ζούλλιο Καρμινάτι.

— Ὁ Μάξ Σμέλιγκ, ὁ διάσημος Γερμανὸς πρωτοπυγμάχος καὶ ἡ ἀμίμητη Ἄννα ὄντρα, ἡ γυναῖκα του, θριαμβεύουν αὐτὲς τὲς μέρες μὲ τὸ τελευταῖο τους φιλμ «Ἐνα κορίτσι κι' ἕνας νέος».

Ἡ νέα «μοιραία» γυναῖκα ποὺ λαοφάει ἡ «Μέτρο» — Γκόλντβιν, μὲς Μόριελ — Ἡδαν

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗ ΞΕΛΗΝΗ

“Ένα καταπληκτικό
και αφάνταστο έργο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τρεις νέοι, σύμφωνα με κάποιο σχέδιο που βρήκαν, ξεκίνησαν μία μέρα και πήγαν σ' ένα αγριο-
νήσι. Βρήκαν ένα θησαυρό, ένας από τους
τρεις πέθανε, οι άλλοι δύο γύρισαν. Λύτρε που εί-
χε το σχέδιο ήταν ο λόρδος Πήαρς κι' ο σύντροφός
του, ο Λόρδος Ούιστον. Ο Πήαρς όμως ήταν αν-
θρώπος ανήλικος. Σ' αυτό συντελούσε και η μα-
θηματικο-μηχανική μόρφωσή του. Αγόρασε, λοι-
πόν, κάποιο πύργο και τον μετέτρεψε σε εργαστή-
ριο. Μέσα στα όποια το πλάνο έκανε με τον ηλεκ-
τρισμό. Το σπουδαιότερο ή μάλλον το μυστικό του
Πήαρς ήταν η προσπάθειά του να βρή το μηχανήμα
που θα του επέτρεπε να φάσει τη Σελήνη. Για
τά σχέδια του συνταξιοδότησε με τον παλιό του φί-
λο, τον Ούιστον, και υπέγραψαν ένα συμβόλαιο
ζωής και θανάτου. Ο Ούιστον όμως, άμα καλό-
συλλογίσθηκε το πράγμα, φοβήθηκε και πήρε μαζί
του μία μικρή αντανάκη που είχε και έφυγε για ένα
αποκεντρωμένο μέρος των Ίνδιων. Πέρασαν δέκα χρό-
νια. Μία μέρα ο Πήαρς πέθανε ξαφνικά. Ο Ούι-
στον, μόλις το έμαθε από τις εφημερίδες, επέστρεψε
στο Λονδίνο. Δέκα χρόνια. Ο Πήαρς δεν άφησε κανένα
κληρονόμο. Η μόνη του διαθήκη βρισκόταν κρυμ-
μένη σ' ένα κάδρο, το οποίο έκοψε ο Πήαρς από
την δημοπρασία των επίπλων του μεγάρου του
από τη δημόσια πώληση. Ο Ούιστον έγνωρι-
ζε ότι κληρονόμος του Πήαρς ήταν ο κάτοχος του
κάδρου. Ήταν λοιπόν αποφασισμένος να το αγο-
ράσει όσο κι' άρεσε.

Αλλά, κατά τύχη, βρέθηκε στον πλειστηρια-
σμό ένας απόστολος του Πανεπιστημίου της Οξ-
φόρδης, ο Δόκτωρ Τζιμ Μπένφορ, ο οποίος κατά
συμπτωση αγόρασε το κάδρο. Βλέποντας όμως
ο Μπένφορ ότι αυτό έλπιζε την διαθήκη του
Ούιστον, χωρίς να ξέρει τί εσήμαινε γι' αυτόν, το
κάδρο, το προσέφερε στη δεσποινίδα Έθελνυ, την
άνεψιά του Ούιστον. Ο Λόρδος Ούιστον, τιμω-
μένος, αποδέχθηκε εν μέρει την προσφορά του
νέου, τον έκαμε όμως μέτοχο στη με άλλη διαθήκη
συμβαίριζοντας τον με την αντανάκη του. Ο Μπέν-
φορ ξαφνικά έγινε πλούσιος κληρονόμος μιας κολο-
σιαίας περιουσίας, η οποία όμως τον δέσμευε με ώ-
ρισμένους όρους... Νά τελειάει λοιπόν το
σχέδιο της εκτέλεσής του ταξιδιού στη Σελήνη.
Η αντανάκη όμως του Ούιστον, η μίς Έθελνυ είχε
ξαναβεί και ώρα.

Ο Δρ. Μπένφορ για πρώτη φορά συγκινείται α-
πό την ομορφιά της νέας.
—Είπατε συνταξιοδοτή, λέγει η Έθελνυ.
—Μέχρι θανάτου, ψιθυρίζει ο νέος.
Τα στομάτιά τους δε μίλησαν περισσότερο, αλλά
τά μάτια τους χαμήλωσαν.
Της έπιασε το χέρι και το φίλησε.
Έχουν περάσει μετά το γεύμα που προσέφερε ο
Ούιστον στο σαλόνι ν' ανοίξουν το κάδρο.
Μέσα σ' αυτό βρίσκεται η επεγραμμένη του θανά-
του.

Η συγκίνησης του νέου είχε φθάσει στο κατα-
κόρυφο.

Μία περγαμηνή που αναφέρει τον συνατηρισμό
του Ούιστον με τον Πήαρς.
Ο Πήαρς σ' αυτή τη διαθήκη του προβλέπει και
για την περίπτωση θανάτου του. Για να μη αποτύ-
χη ο συνταξιοδοτή για το μεγάλο του σχέδιο
ταξιδιού προς την Σελήνη.

Λοιπόν ο τυχερός αγοραστής του κάδρου, και έ-
πομένως κάτοχος της μυστικής διαθήκης, απολαμ-
βάνει μιν όλων των αγαθών της μεγάλης του κλη-
ρονομίας, αλλά αναλαμβάνει και τās υποχρεώσεις
του συνταξιοδοτή.

Αυτά έγραφε η τελευταία παράγραφος της δια-
θήκης.

«Γινόμενος, γράφει ο συγγραφέας, κληρονόμος
της κολοσιαίας περιουσίας, αλλά έπρεπε, αφού
έδωχεν, ν' αναλάβω και τις υποχρεώσεις.

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, το συμβόλαιο έκανε με
απονέμω να τοποθετήσω το κομμάτι μου μέσα σε μία
θελίδα και να εκφενδωνισθώ, από ένα κανόνι στο
άπειρο.

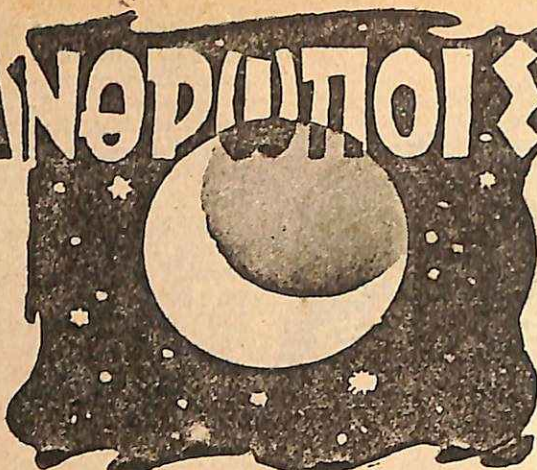
Μά πάω πο; Στη Σελήνη. Άλλα τί ήθελα
εγώ στη Σελήνη!...»

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ...

Πήρα έν' αυτοκίνητο σήμερα το πρωί.
“Εν' αυτοκίνητο πολυτελείας.
Γιατί να μην είμαι κι' ιδιοκτήτης αυ-
τοκινήτου, αφού είμαι ο ιδιοκτήτης...
της Σελήνης!

Το σκέπτομαι ακόμα και γελώ. Έγώ,
... ο Δρ. Τζιμ Μπένφορ, πρό σαράντα ό-
κτώ ωρών ακόμα ένας φτωχός απόστολος
του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης που
έρχόταν στο Λονδίνο να υποστηρίξει από
έναν καθηγητή για να βγάλει το ψωμί

Του μεγάλου “Αγγλου
συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

μπουτονιέρα του σασκακιού, ξέρω όμως
να πώ ότι αν δεν σκεπτόμαστε πώς βρι-
σκόμαστε στο υπαίθριο και ύπληρχε κίν-
δυνος να μās δι κανείς, ακόμα τὰ χείλη
μου θα ήσαν ενωμένα με τὰ δικά της.

— “Εβελν, μ' αγαπάς; τη ρώτησα.

— Τόσο πολύ, που έρχισα να φοβάμαι.

— Φοβάσαι έμένα ή την αγάπη, Έθε-
λν;

— Τό φεγγάρι, Τζιμ!

Πράγματι, αυτό το φοβόμουν κι' ε-
γώ. Δεν είχε άδικο ή Έβελν. Αυτό το
φεγγάρι κατόντησε ο εφιάλτης μου τώ-
ρα και σαρανταοχτώ ώρες. Πεταγότανε
στη μέση σάν βροκλόκας και μου τάρα-
ζε τὰ ήρεμα νερά της ζωής μου.

Και όμως!

Σε ποιόν χρωστούσα τὰ πλούτη μου.

Σε ποιόν χρωστούσα την αγάπη της Έ-
βελν;

Σε ποιόν άλλον, παρά σ' αυτό το φεγ-
γάρι;

Είπε τραγικό να χρωστās όλα σου, κι'
αυτήν ακόμα την υπάρξι σου, σε μιν ού-
τοπία.

— Έβελν!

— Τζιμ!

Και ξαναγκαλιαστήκαμε θερμά, πιό
σφιχτά, σάν να νοιώθαμε τόν κίνδυνον να
μās πλησιάει και γύρευε ο ένας κατα-
φύγιο στην αγκαλιά του άλλου.

Τό πρωϊόν πέρασα ευχάριστα. Ακόμα
πιό ευχάριστα τὸ μεσημέρι. Ζούσα σε μία
έρωτική παραφορά. Η Έβελν, τὸ κέν-
τρο τῶν ονείρων μου, — δεν είχα κάνει
ποτέ όνειρα, αλλά έτσι θα έλεγαν αν ήμου-
να ποιητής—μ' αγαπούσε, μ' αγαπούσε
τόσο πολύ, που τώδειχνε.

“Όλα μιλούσανε σ' αυτή τη νέα, όλα
εκφράζονταν στο πρόσωπο, στα χέρια,
στις κινήσεις της. Και όλα ψιθυρίζανε
μία μονάχα λέξη: Αγάπη.

Μή με κοροϊδεύετε. Είμαι νέος, είκοσι
δύο χρόνων, ψηλός, μάλλον μελαχροινός.
Τὰ μάτια μου είνε μεγάλα και στρογγυ-
λά, μαύρα, λαμπερά.

Έχω μία ανδρική, στιβαρή εμφάνιση.
Και ή καρδιά μου είνε αγνή, πιό αγνή
και από τὸ μπουμπούκι που μοι έβαλε ή
Έβελν στο πέτο.

“Εως σήμερα όλη μου τη σκέψη, τὸ είνε
μου, είχαν πλημμυρίσει οί αριθμοί. Η
αριθμητική αυτή σειρά, από τὸ 1 έως τὸ
0, οί διάφοροι συνδυασμοί, άπασχόλησαν
μέχρι σήμερα όλη μου την ύπαρξη.

Αυτή τη στιγμή άνέπνεα, άνέπνεα από
τὸ χαλάφρωμα τῶν αριθμῶν, άνέπνεα κι'
ένοιωθα τὸ άρωμα ενός αίσθήματος, ενός
καινούργιου ένστικτου που άπέκτησα, ή
που μοι φανερώθηκε μέσα σε 10 λεπτά.
“Ημουν έρωτευμένος!

Στις τρεις τὸ άπόγευμα επιστρέψαμε
στο Λονδίνο.

Δέ χρειαστήκαμε καθόλου πιό να δο-
κιμάσωμε την ταχύτητα του αυτοκινήτου
μας. Μας άρκοϋσε ή ταχύτης—και ήταν
πολύ μεγάλη—αυτή που μās έφερε στον
έρωτα. Τώρα πιό άπολαμβάναμε με τὸ
σταγονόμετρο τις λίγες στιγμές που μās
έλειπαν για να φτάσουμε στο μέγαρο
του Ούιστον.

Ο γέρο—Ούιστον μās υποδέχτηκε με
μεγάλη χαρά, μās ρώτησε για τ' αυτοκί-
νητο, για την έκδρομή μας και δεν παρέ-
λειψε να μās ρωτήσει και πώς περάσαμε
τις ώρες της συντροφιάς μας.

Τι ψεύτες που γινόμαστε όταν αγα-
πάμε!

Τὰ χαλάζια εκείνα μάτια της Έβελν,

τά τόσο άγνά και ελκρινή, κρύψανε ή
σως για πρώτη φορά την αλήθεια από τὸ
θεϊο της.

“Αλλά...

Μά βέβαια τὸ ψέμα δεν είνε κακό, κα-
θόλου κακό, όταν δεν μās άνήκει πιό ή
αλήθεια και ή πραγματικότητα.

— Σέρ Ούιστον, είπα, όταν έμπήκαμε
στο μεγάλο σαλόνι, έχω να σās κάνω μία
έρώτηση:

— Μην ξεχνάτε ότι είσθε ο προστατευό-
μενός μου αυτή τη στιγμή και ή μόνη
μου χαρά θα είνε να σās φανῶ χρήσιμος
σε ήτι θέλετε.

— Σέρ Ούιστον, ή έρώτησίς μου είνε άρ-
κετά σοβαρή.

— Τόσο τὸ καλλίτερο! Έμπρός!

Ο γέρος χαμογέλασε πονηρά. Η “Εβε-
λν μοι έρριξε μία πλάγια ματιά. Σάν κά-
τι να της υπέβαλε τὸ ένστικτό της. Δεν εί-
χε άδικο.

— Σέρ Ούιστον, δεν με γνωρίζετε. Άλ-
λά από ήτι είδατε σε μένα, με θεωρείτε
Ικανό, τίμιο, καλό, άξιο...

— Άξιο για τί;

— Για να ζητήσω τὸ χέρι της άνεψιάς
σας.

Ο γέρος — αλλά γιατί αυτή ή συνήθεια
να τόν λέω γέρο! Ήταν βέβαια ήλικιω-
μένος, αλλά όχι και γέρος, — ο σέρ Ούι-
στον, τέλος, χαμογέλασε. Άπλωσε τὸ χέ-
ρι του κι' έσφιξε τὸ δικό μου.

— Κύριε Μπένφορ, μοι είπε, αν ήμου-
να έγώ ή Έβελν... Άλλά έγώ δεν ήμια
ή Έβελν. Νά την, είνε εδώ κοντά σας,
μεταίστε να τη ρωτήσετε, να συζητήσετε
μαζί της... “Όσο για μένα... δεν έχω καμ-
μιάν άντίρρηση... Για την ώρα είστε συνέ-
ταιροι... Άν θέλετε να γίνετε και σύζυ-
γοι... αυτό είνε δική σας δουλειά...

Η Έβελν είχε κατεβάσει τώρα τὸ κε-
φάλι και προσπαθούσε να κρύψει την
συγκίνησί της.

Ήταν ή πρώτη φορά που ένας άντρας,
μπροστά της, μπροστά στο θεϊο της, έ-
θετε αυτή την έρώτηση.

Κι' αυτός ο άντρας ήμουνα έγώ. Εγώ,
που πριν ακόμα μερικές ώρες κρατούσα
στην αγκαλιά μου τὸ δροσερό και θερμό
κορμί της.

Εσήκωσε τὰ μάτια, εκύτταξε τὸ θεϊο
που διατηρούσε την άδιαφορία του, εκύτ-
ταξε κι' έμένα που λιγωνόμουν από την
αγωνία...

“Ενα χαμόγελο και μία παράκλησι έ-
πρόφεραν τὰ χείλη της.

Ψιθύρισε. Δεν μπορούσε να προφέρη τὰ
λόγια της στο συνθησιμένο ψύχραιμο τό-
νο της.

Ψιθύρισε. Γι' αυτό τὰ λόγια της δεν έ-
βγαιναν από τὸ κεφάλι της, μιλούσε ή
ψυχή της.

Ψιθύρισε. Γι' αυτό άποτεινόταν σε μέ-
να... και ίσως να μην ήθελε να τ' άκούση
άλλος κανείς.

— Στη ζωή και στο θάνατο.

Της έπιασε τὸ χέρι... Τώσφιξα άνάμε-
σα στα δικά μου... Έσκυψα και τὸ φί-
λησα.

Ο Ούιστον, με μικρά σιγανά βήματα,
προχώρησε λίγο μακρύτερα.

Τὸ πρόσωπό του έλαμπε από ευχαρί-
στησι.

Επήγε έως την πόρτα, έβγαλε τὸ ρο-
λόι του, κύτταξε την ώρα.

Χρειάζονταν τόσες πολλές στιγμές να
κυττάει κανείς την ώρα;

Και γύρισε να μās πη κάτι.

Είπε, όμως, την Έβελν στην αγκαλιά
μου και τὰ χείλη μου που της έδιναν τὸ
πρώτο φιλι τὸ επισήμου άρραθῶνος μας.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Σε κάποια άπόκεντρη ταβέρνα της
κινέζικης συνοικίας, δύο άντρες συζητού-
σαν μπροστά σ' ένα μπουκάλι ούισκυ.

Η προφορά τους μαρτυρούσε ότι δεν
ήσαν Άγγλοι, και αν μιλούσαν, τὰ τσα-
κισμένα έγ' λέξικά τους, τὸ έκαναν μόνο
και μόνο γ' : να μη κινήσουν την περιέ-
ρεια τῶν ανθρώπων της ταβέρνας.

Εκύτταξε τὸ θεϊο που διατηρούσε την άδιαφορία του, εκύτταξε κι' έμένα...

αλογα μ' ένδιέφεραν, ούτε τὰ μάτς του
μπός και της πάλης.

Είχαν άπάνω τους κάτι τὸ ασύνηδες και
ξεχώριζαν από όλους τούς άλλους θαμώ-
νες της ταβέρνας.

Εκύτταζε τὸ ρολόγι : νυ. Είχε περάσει
όλόκληρη μισή ώρα από τὸ κανονισμένο
ραντεβού κι' ήμουνε έτοιμος ν' αφήσω την
ταβέρνα και να φύγω.

“Εξ άλλου, μολοντί ήταν νωρίς, οί πε-
λάτες σχεδόν όλοι είχαν φύγει και μονά-
χα οί δυο σ' τοί περιέργοι άνθρωποι είχαν
μείνει.

Ξαφνικά, καθώς έφώναζε τὸ γκαρσόνι
να πληρώσω, είδα ότι ο ένας από τούς
δύο έκείνους ανθρώπους φορούσε στο πέ-
το του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Μή νομίζετε ότι αυτό τὸ πράγμα μοι
έκανε καθόλου κατάπληξι. Με τη φόρα
που πήρα, δεν μ' ένοιαζε πιό για τίποτα,
και ακόμα περισσότερο ότι θριασκόμουνα
άπλως μπροστά σ' έναν άνθρωπο με κόκ-
κινο τριαντάφυλλο.

Σηκώθηκα από τη θέσι μου και πλη-
σίασα τὸ τραπέζακι.

— Ο κύριος Τσίστερη, παρακαλώ;

— Εγώ, είπε ο κύριος με τὸ τριαντά-
φυλλο. Χαίρουμαι πολύ, κύριε Μπένφορ
που σās γνωρίζω και προσωπικώς.

Πήρα θέσι άνάμεσά τους.

— Ο κύριος από δω είνε φίλος μου και
ένδιαφέρεται εξ ίσου όσο και έγώ για τὸ
ζήτημα που σās κάλεσα νάρθητε.

(Η συνέχεια εις τὸ έρχόμενο).

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

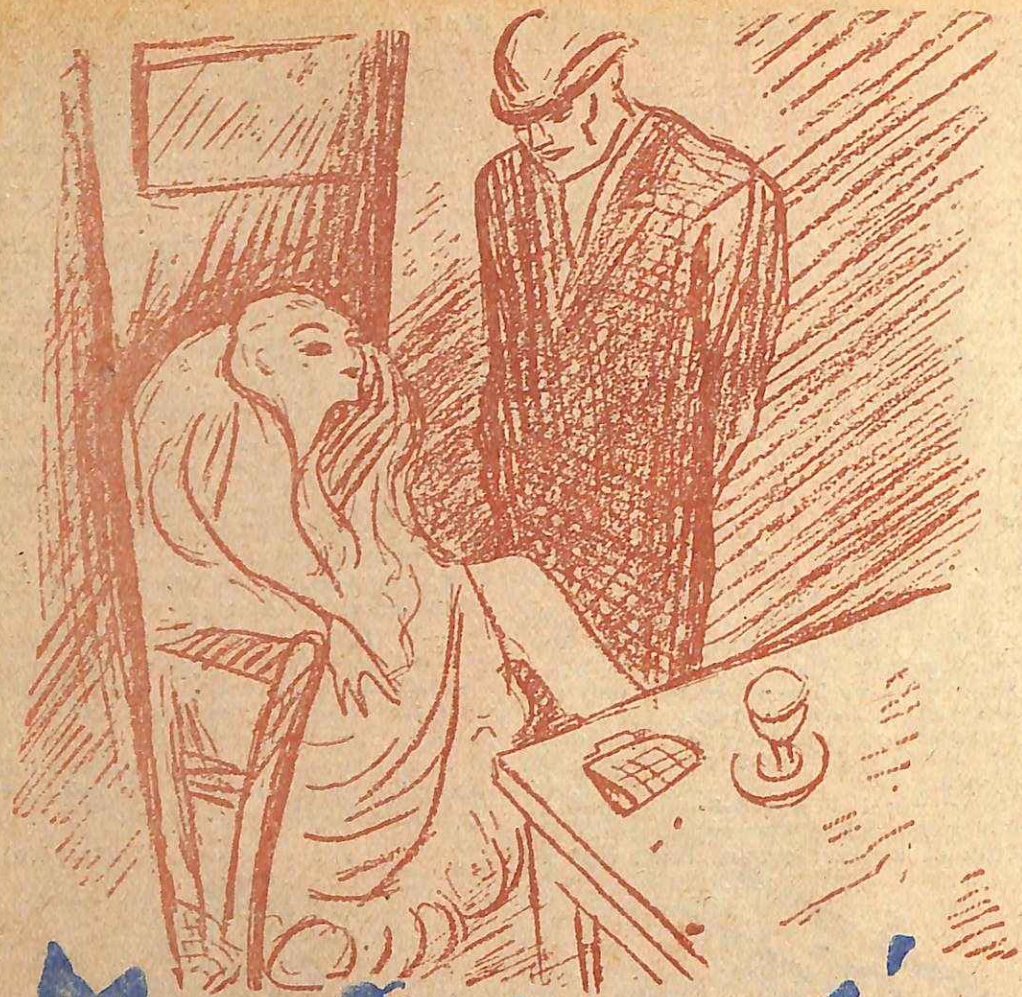
Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα όλη αυτή την κίνησι της
ταβέρνας.

Ίδιως αυτοί οί δύο άνθρωποι, μοι κι-
νησαν περισσότερο την περιέργεια. “Οχι
βέβαια οί κουθέντες τους. Γιατί ούτε τὰ

Αυτό ήταν τὸ διακριτικό που μοι είχε
δώσει για να τόν γνωρίσω.

Διέταξα μία λεμονάδα και, περιέργως
τώρα, κύτταξα

Μονομαχία μέ' 1σ' θάνατο

— Γκαρσόν, ένα κονιάκ.
"Ο Άλφρεδος, το γκαρσόνι του «Γκέρλς Καμπαρέ» ξαφνιάστηκε, που άκουσε τη φωνή εκείνη, μία τέτοια ώρα πρωινή.

Μιά γυναίκα λεπτή, ψηλή, με μάτια διάφανα από την άπνία, ήρθε και κάθησε σ' ένα τραπέζακι.

Τά τραηγμένα πίσω μαλλιά της άκουμπούσανε ελαφρά πάνω στο λευκό μεταξωτό γιακά του όλόλευκου πανωφοριού, που ήταν τι λιγμένη.

Τό γκαρσόνι έφερε το κονιάκ και την κυττάζε με μία περίερνη ματιά. Τά κρυσταλλένια μάτια της τού έλεγαν πολλά.

Μόνη, δλουμόναχη, τράβηξε μέσα από την τσαντίτσα ένα κουτάκι, τάνοιξε προσεχτικά και με τις άκρες τών λεπτών φιλιτισένιων της δακτύλων πήρε μία πρεζούλα από τη λευκή σκόνη, που περιείχε. Τά ρουθούνια ανοιγόκλεισαν πριν αγγίξουν ακόμα τη σκόνη. Καί όταν τη μυρίστηκε με κάποιο ήδονισμό, έκλεισε τά μάτια και αμέσως τάνοιξε απότομα, στρογγυλά.

Τίναξε τά δαχτυλάκια στο άνοιγτο κουτάκι. Τάκλεισε και τó ξανάβαλε στην τσαντία της. "Ένα τσιγάρο κ' έπειτα μία γουλιά κονιάκ για νά φέρουν την αντίδρασι.

Τά χείλη της άρχισαν νά σιγοτρέμουν, σαν νά μιλούσαν, παρακολουθώντας τόν αϊφνιδισμό, που έπαθε ή σκέψη της από τά γεγονότα, που την τριγυρνούσαν,

Ξαφνικά ψιθύρισε:

— Γιατί άογει;

Κι' ένας βουβός θόρυβος αντήχησε σι' αυτή της. "Άκουσε τη φωνή τη.

Δεκαπέντε χρονών κοριτσάκι έμεινε όρφανή. Προστασία καμμία και με τό βάρος ενός μικρού αδελφού. Καμμία πεντακοσαριά φράγκα βρήκε μέσα σ' ένα πορτοφόλι τού πατέρα. Δέν τά μαρτύρησε κι' έτσι ανάλαβε ό δημος νά θάψη τό νεκρό.

"Έπρεπε νά βρή δουλειά νά θρέψη τ' αδελφάκι, τόν έαυτό της και νά πληρώση τό νοίκι της.

"Ομορφη ήτανε κι' έτσι μπόρεσε νά βρή γρήγορα δουλειά.

"Ήταν τό μόνο πράγμα, που κατάλαβε. Κατάλαβε πώς ήταν όμορφη και γύριψε νά έκμεταλλευθή την όμορφιά της. Μέσα σέ δυό χρόνια, όσο κι' αν ήτανε μικρή, βρέθηκε ξαφνικά μέσα σέ μία έπαυλι και με δικό της αυτοκίνητο. Τ' αδελφάκι της τώστειλε σ' άλλους τόπους μακρινούς και τόκλεισε σέ κάποιο σχολείο.

"Ήταν έλεύθερη πιά, όλος ό κόσμος ήταν δικός της. "Ήξερε καλά πιά ότι όλη ή ψυχολογία τού ανθρώπου διευθυνότανε από ένα κουμπί, την όμορφιά.

Και μία μέρα βρήκε στο δρόμο της τόν έξαγνισμό της άμαρτίας, μέσα στη δουλειά τού έρωτα. Γνωρίστηκε με κάποιον. "Ήταν ένας άνθρωπος τών καμπαρέ και έκμεταλλευτής τών ιδανικών και της σάρκας.

Γύριψε άμέσως νά την κάνη σκλάβα του και την έκανε. Την παρέσυρε σι γλέντια τών δλέθριων ναρκωτικών. Τάμαθε κι' αυτά, της γινήκαν απαραίτητα. Της αδυνατίσαν τη θέλησι, τό χαρακτήρα, τη δύναμή της. Πάλευε, μά δέν μπορούσε, μόλις νύχτωνε και σέ ώρισιμένη ώρα έρχόταν ό προμηθευτής με τό μπουκαλάκι τού θανάτου...

Τότε ήσυχάζε, ήρεμούσε, δέν την ενοιαζε πιά. Φορούσε την ωραιότερη του αλέττα της, έπαιρνε τό αυτοκίνητο της και πήγαινε νά φάη στο πιο οικ έστιατόριο. "Έπειτα περνούσε από τέσσερα-πέντε κέντρα νυχτερινά, χόρευε μερικούς χορούς και τέλος κατέληγε στο πιο άπόκεντρο καμπαρέ της Μονμάρτρης.

Πήγαινε νά τόν βρή, πήγαινε ν' άνοιξη τό κουτάκι της, πήγαινε νά ξεχαστή και νά διαθέση τόν έαυτό της στη δύναμη εκείνου.

"Εκείνο τό πρωί της είχε δώσει ραντεβού στο «Γκέρλς Καμπαρέ». "Ήταν πρωί και όλη τη νύχτα δέν τόν είχε δη, της τηλεφώνησε για μία στιγμή πώς τόν ζητούσε ή άστυνομία κι' έπρεπε νά τη δει σ' ένα από τά κέντρα που ή άστυνομία δέν θά τό ύπωπτειότανε.

Ξενυχτισμένη τώρα τόν περίμενε. "Ένα κονιάκ, τσιγάρα και δυό τρείς πρέζες.

"Ήρθε.

— Θέλω άμέσως πενήντα χιλιάδες. Πρέπει νά φύγω, νά εξαφανισθώ, πριν με πιάσουν.

— Και σου χρειάζονται πενήντα χιλιάδες φράγκα... Τά φράγκα... Έγώ;

— Έσύ; Τι έσύ;

— Έμένα που μ' αφήνεις;

— Κάνε γρήγορα, πρέπει νά φύγω...

"Ορθώς μπροστά της, μιλούσε για βιασύνη, για λεπτά και όμως ήταν άτάραχος, άσυγκίνητος.

"Επί τέλους τά χείλη της πρόφεραν:

— Δέν έχω.

— Θά σέ σκοτώσω.

"Εκείνη χαμογέλασε.

— Γιατί δέν σου δίνω λεφτά;... "Ωστε...

Μ' άγαπούσες για τά λεφτά... Με κατάστρεψες για τά λεφτά... Φύγε...

— Αν νομίζης ότι μπορείς νά με διώξης τόσο εύκολα. Θά φύγω, αλλά θά φύγω με τις πενήντα χιλιάδες.

Τό χέρι της έπεσε βαρύ, πάνω στον ώμο της. "Ανατρίχισε.

"Ήξερε πώς ήταν κακός, μά δέν θά μπορούσε νά φτάση έως εκεί;

— Θά φωνάξω τό γκαρσόνι νά σέ πιάσει.

— Τίς πενήντα χιλιάδες και φεύγω...

Γύρισε και τόν κύτταξε. Τό χέρι του την πονούσε. "Ήσαν μόνοι, τό γκαρσόνι δέν τούς έβλεπε. "Εκείνος έσφιγγε περισσότερο, δέν χρειάζότανε πολύ νά πνιξη τό ελαφρό, τό πουπουλένιο εκείνο πραγματάκι.

— Καλά, ψιθύρισε.

Την παράτησε. "Εκείνη πλήρωσε, σηκώθηκαν και βγήκανε από τό καμπαρέ.

"Ανέβηκε στο βολάν κ' εκείνος κάθισε δίπλα της.

Σέ δέκα λεπτά βρέθηκαν μακριά. Τό αυτοκίνητο έτρεχε με όλη του την ταχύτητα.

Δέν άείζω ούτε για πενήντα χιλιάδες φράγκα... Πόσο πρέπει ν' άείζει αυτός για μένα;... Ούτε μία σφαίρα, σκέφθηκε κι' ένας ξερός κρότος άκούστηκε μέσα στο θόρυβο τού μοτέρ.

Μόλις φτάσανε έξω στον κάμπο, άνοιξε την πορτίτσα και τόν πέταξε μέσα σ' ένα αulάκι, στο γρήγορα, έτσι όπως περνούσε μέσα στην άστραπιαία ταχύτητα τού αυτοκινήτου.

"Ήταν ό τελευταίος σπαθισμός κ' έπληκσε. "Ενίκησε τό θάνατο. Πέρα στο μεγάλο δρόμο, δύο πράγματα βρήκαν οι διαβάται κι' έπειτα ή άστυνομία: Τό πτώμα ενός κακοποιού, γιατί τόν γνώρισαν άμέσως άφοι τόν γύρευαν. Κι' ένα κουτάκι με άσπρη σκόνη... Αυτό δέν τό μάθαν ποτέ σέ ποιόν ανήκε, γιατί δέν άνιχε πιά σέ κανένα.

ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Γυναίκες...

κουρσάροι

"Ενας θηλυκός χάρος της θάλασσας

"Από τη Μεσόγειο στον "Ατλαντικό "Ωκεανό και από τόν "Ατλαντικό έως τόν Ειρηνικό, τά παράλια ήσαν τρομοκρατημένα από τούς αϊφνιδισμούς τών ανθρώπων που καταπατούσαν κάθε νόμιμο δίκαιο για νά κάνουν δικό τους ό,τι εκείνοι ήθελαν.

Και τό έκαναν! Τά κράτη τούς δνόμασαν Πειρατάς και τούς έθεσαν εκτός νόμου!

Αυτοί όμως ζούσαν με τόν τρόπο τό δικό τους, ανεξάρτητοι πάνω στα καράβια τους και έλεύθεροι στα νησάκια που δέν ήταν έγκραστημένη άλλη "Αρχή από τη δική τους.

Δυό δνόματα είνε γνωστά για την γενναιότητα και την τόλη τους στην πειρατική: "Ο Μπαρμπαρόσας και ή Μαίρη Ρήντ.

Η Μαίρη Ρήντ, μία γυναίκα, γενναία όσο ένας άντρας και τόληρη περισσότερο από άντρα, τρομοκρατούσε τά παράλια τού "Ατλαντικού με την έπιδεξιότητα που θά κυβερνούσε τό νοικοκυριό ενός σπιτιού. "Η φτώχεια είχε έσκήψει με όλη την κακία της στο σπίτι της Μαίρης.

Αυτή, ακόμα νέα, δεκαοχτώ χρονών κορίτσι, και ή γιαγιά της έβδομήντα.

Ζούσανε την έποχή εκείνη στο Λονδίνο και άδικα ή Μαίρη έψαχνε από τό πρωί ως τό θράδυ νά βρή καμμία δουλειά νά συντηρηθούν.

Σ' όποιον ζητούσε δουλειά, δέν έβλεπε τά χέρια της αν ήσαν ικανά, την κύτταζε στο πρόσωπο, στο φουστάνι.

Και μία μέρα, ή Μαίρη φόρεσε αντρική ρουχα και πήγε στη Φλάντρα.

"Εκεί έβηκε τούς "Αγγλους νά πολεμήνε, την παρέσυρε ζυγόν ό ένθουσιασμός και κατατάχθηκε, στην αρχή στο πεζικό κι' έπειτα στο ίππικό.

Τό τρυφερό κορμί της κρυβότανε καλά πίσω από τά χονδρά ρούχα τού στρατιώτη. Δέν μπόρεσε όμως νά κρύψη και τη γυναικεία της καρδιά και αγάπης.

"Αγάπησε έναν συνάδελφό της, ένα στρατιώτη δέν δέν κρατήθηκε στο τέλος.

"Η Μαίρη για νά φάση τό γρηγορώτερο στην έκκληση, πέταξε τη στολή και άγκαλιάσε τόν άρραβωνιαστικό της:

"Ήταν μία νέα, ωραία και δυνατή.

Σέ λίγον καιρό ό άντρας της τελείωσε τη θεία του και τό ζευγαράκι άνοιξε μία ταβέρνα με την έπωνυμία «ΟΙ Τρείς Ιππότες».

Οί δουλειές πήγαιναν καλά γιατί ή πελατεια τους ήταν όλος ό στρατός, οι παλαιοί συνάδελφοι, αλλά δυστυχώς ό άντρας της Μαίρης πέθανε. Τότε οι άντρες άρχισαν νά γίνονται πιο ένοχλητικοί για τη χήρα και ιδίως οι άξιωματικοί.

Πάντως, ό πόλεμος τελείωσε και τά άγλικά στρατεύματα έπέστρεψαν στα σπίτια τους. "Η ταβέρνα έρίμωσε και ή Μαίρη Ρήντ βρέθηκε και πάλι σέ δύσκολες στιγμές αυτοσυντηρήσεως.

Δέν έχασε όμως την ψυχραιμία της. "Αρχισε και πάλι ν' άποζητά την περιπέτεια.

Την έποχή εκείνη, ή φτωχολογία ξεκινούσε κι' έφευγε για τις "Ινδίες. Μπήκε κι' αυτή σ' ένα καράβι μαζί με άλλους μετανάστες. Στο δρόμο όμως τούς έπετέθησαν πειρατάι. "Ήταν τό έακουστό πειρατικό καράβι τού Τζών Ράχαμ.

"Η ευκαιρία άμέσως παρουσιάσθηκε στη Μαίρη. "Αφοι ή τύχη την έβριζε άνάμεσα σέ πειρατές, μπόρουσε νά γίνη κι' εκείνη ένας πειρατής. Και προσφέρθηκε άμέσως νά καταταχθί στο συνάφι τους.

είνιοι στην αρχή γέλασαν, άμα είδαν ως με τί γυναίκα είχαν νά κάνουν, έθησαν την προσφορά της. Ζι' έτσι ή Μαίρη Ρήντ άρχισε τό πειράδ της στάδιο.

Ντυμένη αντρίκια, με πιστόλια, μπότες, με τά μαλλιά δεμένα σ' ένα μαντήλι, ή γυναίκα-πειρατής δέν ήταν καθόλου κατώτερη από τούς άντρες συναδέλφους της.

Τό παράδειγμα της Μαίρης Ρήντ άκολούθησε λίγο άργότερα και μία άλλη γυναίκα, ή "Αννα Μπόνυ. Οί δυό γυναίκες εύρισκαν συνενόησι καλή και εδέθησαν με μία τέτοια φίλια, που τη χώρισε μονάχα ό θάνατος.

Πάντως, όσο σκληρή κι' αν ήταν ή Μαίρη, όσο κι' αν φορούσε αντρίκια, μέσα της χτυπούσε μία γυναικεία καρδιά.

Κάποιοι άγαπούσε, κι' αυτός ήταν ό φίλος της. "Η αντίζηλία όμως δέν εξέλειψε: κι' ένας άλλος πειρατής προκαλούσε διαρκώς τόν άγαπημένο της για νά τόν θγαλή από τη μέση. Τη διαφορά όμως την έλυσε ή ίδια ή Μαίρη.

"Εκείνος θύμωσε και την προσκάλεσε σέ μονομαχία. Πήδησαν στη βάρκα και βγήκαν στην ξηρά.

"Ο κρότος τών σπαθιών ήταν τρομερός. Με άγωνία παρακολουθούσαν κι' άκουαν από μακριά οι σύντροφοι τά σπαθίσματα. Μά μία έπιδέξια κίνησι, ή Μαίρη τόν πέταξε χάμα νεκρό.

Τέλος, έπειτα από καιρό, τό καράβι τού Καπετάν Ράχαμ τού πειρατού θρέθηκε άνάμεσα σέ πολλές φωτιές.

Τό τσάκωσε ό κυβερνητικός στόλος της Τζαμάικας. "Ανάμεσα στους άλλους πειρατάς ήσαν θέβαια και ή Μαίρη με την "Αννα.

Τό στρατοδικείο χώρισε τη δική για τις γυναίκες. Τους άντρες τούς καταδίκασε σέ θάνατο και όσοι άντρες, τόσες κρεμάλες στήθηκαν στην πλατεία της Τζαμάικας.

"Η Μαίρη με τη φιλενάδα της ύποστηρίξαν ότι δέν ήσαν πειρατάι, άλλ' άκολούθησαν άναγκαστικά τό πλοίο, γιατί άγαπούσαν δυό από τούς πειρατάς. Δυό όμως από τούς μάρτυρας κατέθεσαν πολλά έπιβαρυντικά για τη σκληρότητά τους κι' έτσι καταδικάσθηκαν κι' αυτές σέ θάνατο.

"Έμεινε γι' αυτές πιά μονάχα ένα μέσο σωτηρίας. "Όταν μεταφέρθηκαν και πάλι στις φυλακές, έζήτησαν ένα γιατρό. Τώρα, πώς τά κατάφεραν, δέν είνε γνωστό, αλλά ή έκθεσις τού γιατρού δέν έπέτρεπε ν' άπαγχονισθούν γιατί ήσαν μητέρες.

"Η ποιή τους τότε μετετράπη σέ ισόβια.

"Αργότερα μία έσωτερική διαμάχη στην Τζαμάικα διευκόλυνε τις δυό φυλακισμένες νά δραπέτευσουν.

Κανένας δέν τις είδε πιά ξανά πειρατές. "Η παράδοσι λέει ότι κατέφυγαν σέ κάποιο νησάκι τού "Ατλαντικού, όπου ήξεραν ότι ήσαν κρυμμένοι οι θησαυροί τού Καπετάν Ράχαμ, κι' εκεί έζησαν ήσυχες τό υπόλοιπο μέρος της ζωής τους.

ΜΑΡΙΟ ΣΠΑΛΕΤΤΙ

Πνεύμα

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ

— Πώς ονομάζεσαι, άγαπητέ μου;
— Βεζούβιος.
— Ναι, μά υπάρχει κι' ένα ήφαίστειο με τό ίδιο όνομα...
— Ίσως. Πάντως δέν είμαι έγω!...

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

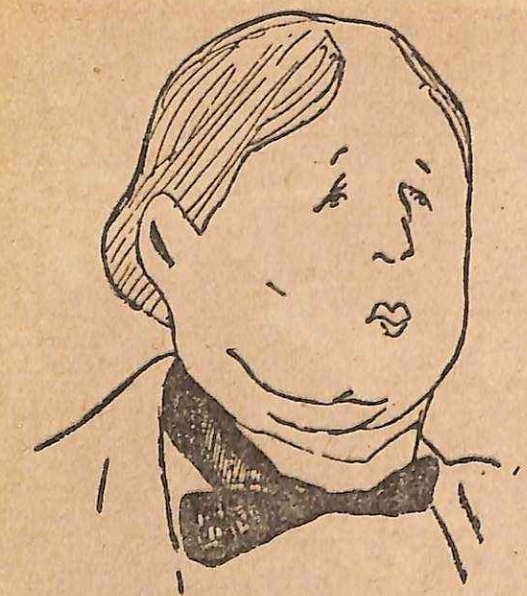
"Η κυρία γυρίζει από τά μαγαζιά και βρίσκει τό διαμέρισμα της πολυκατοικίας, στην όποία κάθεται, κλειστό και στην πόρτα ένα χαρτί καρφισωμένο που γράφει:

«Κυρία, βγήκα έξω. Τό κλειδί βρίσκεται κάτω από την ψάθα της πόρτας».

"Όταν άργότερα έπίστρεψεν ή υπηρέτριά της, ή κυρία την ήρώτησε γιατί δέν άφησε τό κλειδί στην θυραρό.

Και ή έξυπνη υπηρέτρια:

— Το σκέφθηκα κι' έγώ, κυρία, άπαντά, αλλά δέν είχα και μεγάλη έμπιστοσύνη σ' αυτήν!...

Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϋ Το βιβλίο που έ- σκανδάλισε τη γη

(Συνεχίζοντας την τακτική δημοσίευση των παγκοσμίων αξιοσημειωμένων σε ένα αυτότελες κομμάτι, δίνουμε σήμερα στους αναγνώστες μας το «Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϋ»).

Το «Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϋ» είναι ένα από τα αξιοσημειωτικότερα έργα του Ουάιλντ. Σ' αυτό ο μεγάλος Άγγλος συγγραφέας πλέκει το πιο διθυραμβικό έγκωμιο στην ανδρική όμορφη και δίνει μίαν ανεκτίμητη αξία στα νειάτα. Η ένδιαφέρουσα υπόθεσής του είναι η ακόλουθη:

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΛΟ-ΕΙΔΩΛΟ

Ο ζωγράφος Μπάτζιλ Χόλγουορντ έχει φτιάξει το πορτραίτο του ωραίου Ντόριαν Γκρέϋ. Ο φίλος του Χάρρυ Γούσον τον βεβαιώνει ότι είναι το ωραιότερο πορτραίτο που έκαμε ως τότε και τον προτρέπει να το στείλει στην έκθεση του Γκρόβνερ. Ο Μπάτζιλ όμως αρνείται. Τόσο το αγαπά αυτό το έργο του, που δεν θέλει να το αποχωρισθεί.

Μοιάζει καμωμένος από ελεφαντόδοντο και ροδόφυλλα αυτός ο νέος, λέει. Είναι σωστός νάρκισσος. Ο λόγος που δεν θέλω να παρουσιάσω στο κοινό αυτή την εικόνα είναι γιατί φοβόμουν πως έχω φανερώσει μέσα σ' αυτήν το μυστικό της ψυχής μου.

Και εξομολογείται στο φίλο του ότι απ' την ημέρα που γνώρισε τον Ντόριαν Γκρέϋ σε μία συγκέντρωση της Λαίδης Μπράντνιν ένοιωσε κάτι, που τούλεγε πως βρισκόταν στην πιο τρομερή κρίση της ζωής του.

Ύστερα από λίγο ο Χάρρυ γνωρίζεται με τον Ντόριαν, ο οποίος έρχεται στο εργαστήριο. Ο Χάρρυ ανοίγει μία συζήτηση μαζί του και μεταξύ άλλων του λέει:

— Έχετε όμορφο πρόσωπο, θαυμάσια νειάτα. Και η όμορφιά είναι μία μορφή της μεγαλοφυίας. Μη σπαταλάτε το χρυσάφι των ημερών σας σκορπώντας την ζωή σας στους χυδαίους. Ζήστε, ζήστε το θαύμα της ζωής, που βρίσκεται μέσα σας. Ψάχνετε πάντα για νέες συγκινήσεις. Μη φοβάστε τίποτα. Τίποτα δεν υπάρχει στον κόσμο εκτός από την όμορφη.

— Ω! να μπορούσα, φωνάζει σε μία στιγμή, να μένω πάντα νέος και να ταν ή εικόνα μου που να γερνόσε! Ο λόρδος

Χάρρυ έχει απόλυτο δίκιο. Τα νειάτα είναι το μόνο πράγμα που αξίζει να κανείς. Όταν δώ πως αρχίζω να γερνώ, θα σκοτωθώ.

Ο ζωγράφος κι' ο φίλος του ανατριχιάζουν.

— Για ποιό λόγο με ζωγράφισες; φωνάζει το Μπάτζιλ. Θάρρη μία μέρα, που η εικόνα αυτή θα με περιπαίξει φριχτά. Ο Μπάτζιλ όμως τότε μ' ένα μαχαίρι να καταστρέψει το πορτραίτο, μ' τον συγκρατεί ο Ντόριαν.

— Είναι ένα μέρος από τον έαυτό μου, λέει. Το νοιώθω αυτό. Σκοτώνοντάς το, θα σκοτώνες έμένα.

Ο ΕΡΩΣ ΑΝΘΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Μία μέρα ο Ντόριαν εξομολογείται στον Χάρρυ ότι αγαπά τρελλά μίαν ήθοποιό, την Σίβιλ Βέιν. Την είδε επανειλημμένως να παίζει στο θέατρο και το υπέροχο ταλέντο της τον έμάγεψε. Ο Χάρρυ τον ειρωνεύεται. Ο Ντόριαν του προτείνει τότε να πάνε ένα βράδυ στο θέατρο, να την δουν και να του πουν τις εντυπώσεις τους. Ο Χάρρυ δέχεται και πηγαίνει μαζί με τον Μπάτζιλ. Έχει την εντύπωση ότι ο Ντόριαν είναι ένα λουλούδι, που είχε κάμει αυτός πρόωρα ν' ανοίξει. Γι' αυτό κι' ευθυνόταν για την τύχη του. Έκείνο το βράδυ, όμως, η Σίβιλ Βέιν δεν παίζει όπως πάντα. Είναι άφηρημένη και δεν προσέχει. Κι' ο λόγος είναι ότι είναι ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη, γιατί την προηγούμενη ημέρα ο Ντόριαν έδωσε την υπόσχεσή του να την παντρευθεί! Ο Ντόριαν, βλέποντάς την, κιτρινίζει. Στο τέλος της παραστάσεως οι φίλοι του του λένε: «Είναι πολύ ωραία, με δεν ξέρει να παίζει. Πάμε!»

Ο Ντόριαν τρέχει, δυστυχισμένος, στην Σίβιλ και την ξευτελίζει. «Σκότωσες την αγάπη μου. Πρώτα, μου κεντούσες την φαντασία. Τώρα δεν μου κεντάς ούτε καν την περιέργεια. Σ' αγαπούσα, γιατί ήσουνα θαύμα τέχνης. Τώρα μου κατέστρεψες την ποίησι της ζωής μου». Και φεύγει εγκαταλείποντάς την.

Φτάνοντας σπίτι, πέφτει το βλέμμα του άθελα επάνω στο πορτραίτο του. Και τότε — ώ, το θαύματος — βλέπει το πρόσωπό του αλλαγμένο! Με διαφορετική έκφραση. Θυμήθηκε άμέσως πως είχε κάμει μία τρελή εύχη: να μείνει αυτός πάντα νέος και να γερνά η εικόνα. Να χαράζονται επάνω στο πορτραίτο οι γραμμές του πόνου και αυτός να μένει πάντα το τρυφερό λουλούδι. Σίγουρα κά είχε πράγματοποιηθεί η εύχή του. Ήταν τρομερό. Η εικόνα του είχε την έκφραση της σκληρότητας! «Ωστε είχε φανή σκληρότητα στη μικρή Σίβιλ; Έτσι φαίνεται... Το πορτραίτο του κρατούσε το μυστικό της ζωής του και διηγόταν την ιστορία του. Ένα ζωηρό αίσθημα αυτοκατηγορίας τον καταλαμβάνει. Σ' έ λίγο έρχεται ο Χάρρυ, ο οποίος βρίσκοντάς τον βυθισμένο στις τύψεις του, αρχίζει να τον παρηγορεί. Στο τέλος του κάνει γνωστό και ότι η Σίβιλ αυτοκτόνησε! Ωστόσο η είδησις αυτή δεν συγκινεί τον Ντόριαν...

— Χάρρυ, φωνάζει στο φίλο του. Τι είναι αυτό που με κάνει να μην μπορώ να νοιώσω αυτή την τραγωδία τόσο, όσο θέλω; Δεν πιστεύω να είμαι άναίσθητος. Φαντάζεσαι;

— Μία γυναίκα αυτοκτόνησε από αγάπη για σένα. Θά ήθελα να ξανακινηθεί στη ζωή μου ένα παρόμοιο περιστατικό. Γιατί η γυναίκα που αγάπησες, πέθανε, μόλις πέθανε και η αγάπη σου. Δεν υπάρχει πια στη ζωή σου η άπαισία ανάμνησι της γυναίκας, που κάποτε αγάπησες και τώρα μισείς. Με τον θάνατό της εξιλεώθηκε. Μονάχα οι άνθρωποι χωρίς βάθος χρειάζονται δολοφονία χρόνια για να ξευθερωθούν από μία συγκίνηση. Ένας άνθρωπος, κύριος του έαυτού του, σαν και σένα, μπορεί να βάλει τέλος σε μία θλίψη με την ίδια ευκολία που βρίσκει μία καινούργια ευχαρίστησι. Να γιατί έ-

μεινες άναίσθητος απ' την αυτοκτονία της. — Δεν αυτοκτόνησε όμως, Χάρρυ. Την σκότωσα εγώ.

Μόλις έφυγε, ο Χάρρυ έτρεξε στο πορτραίτο του: Το πρόσωπό του ήταν θαυμάσια τραγικό. Η εικόνα είχε μάθει τον θάνατο της Σίβιλ προτού το μάθαι ο ίδιος! Απ' την ημέρα εκείνη, ο Ντόριαν καταλαμβάνεται από έναν τρομερό φόβο: να μην δει κανείς την εικόνα του.

Ο Ντόριαν από καιρό άρχισε να κάνει συχνές απουσίες απ' το σπίτι του, πολλές μέρες και μυστηριώδεις. Οι ιδέες ενός παράξενου βιβλίου που του δάνεισε ο Χάρρυ επεδράσαν φαίνεται στην φαντασία του άμεσα. Βρήκε στον ήρωα του βιβλίου αυτόν έναν ύποδειγματικό τύπο για έαυτό του. Η εξαιρετική όμορφιά του έδινε το δικαίωμα στις πιο τρελλές και πιθανές άμαρτωλές απολαύσεις της ζωής.

«ΣΕ ΛΑΤΡΕΥΑ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ...»

Ύστερα από χρόνια, ο Μπάτζιλ συναντά τον Ντόριαν. Του συνιστά να διορθώσει την ζωή του, γιατί πολλά κακά λέγονται εις βάρος του. Για να διορθωθεί, όμως, του ζητά να του αποκαλύψει την ψυχή. Τότε μόνο ο Μπάτζιλ θα μπορούσε να δώσει τις συμβουλές, που θα τον έσωζαν. Ο Ντόριαν τον οδηγεί τότε μπροστά πορτραίτο του, όπου ο Μπάτζιλ μένει κεραυνόπληκτος. «Οτι έβλεπε ήταν παρωδία του πορτραίτου που έφτιαξε όμως άναγνώριζε τις πινελιές του και υπογραφή του.

— Τι σημαίνει αυτό; φωνάζει. — Είναι η ψίφια της ψυχής μου. Μία μυστηριακή επενέργεια της έσωτερικής ζωής, η λέπρα της άμαρτίας έτρεχε σιγά-σιγά και ρήμαζε εκείνη την εικόνα.

— Θεέ μου, φωνάζει ο Μπάτζιλ. Τι φριχτό μάθημα είναι τουτό! Προσευχή σου, Ντόριαν. Προσευχή σου! Σ' έ λάτρευα παρα πολύ. Τιμωρήθηκα γι' αυτό. Ελάτρεψες κι' εσύ τον έαυτό σου. Τιμωρηθήκαμε κι' οι δυο.

Ο Ντόριαν όμως έξαλλος απ' τα λόγια αυτά αρπάζει ένα μαχαίρι και το βυθίζει άστραπιαία στον νώτο του Μπάτζιλ έπληνι λημμένως, αφήνοντάς τον νεκρό. Ύστερα εξαφανίζεται το πρόσωπό του με την βοήθεια του φίλου του χημικού Κάμπελ.

Λίγες μέρες αργότερα του τυχαίνει μία άλλη περιπέτεια. Σε μία σκοτεινή γωνιά ενός κακόφημου δρόμου τον συναντά ο άδελφός της Σίβιλ Βέιν και θέλει να τον σκοτώσει, γιατί αυτός ήταν τάχα η αίτια του θανάτου της.

— Για κύτταξέ με στο πρόσωπό καλά. Κάτω απ' το φως του φαναριού ο άδελφός της Σίβιλ Βέιν βλέπει έναν νέο που μόλις είχε περάσει τα είκοσι χρόνια. Ήταν φανερό πως δεν ήταν αυτός εκείνος που της κατέστρεψε την ζωή.

ΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ

Την άλλη μέρα την πέρασε ο Ντόριαν άρρωστος στο κρεβάτι του. Ξανάβλεπε μπροστά του όλες τις άπαισιες λεπτομέρειες της ζωής του. «Ολόκληρη η ύπαρξίς του επαναστατούσε για τον φόνο του Μπάτζιλ, για την αυτοκτονία του Άλαν Κάμπελ, της Βέιν, για την κακοποιό, τέλος, επενέργεια της όμορφιάς του. Κάθεται στο πιάνο και παίζει Σοπέν. Νομίζει πως θα ξεχάσει. Μία φοβερή φράσις στριφογυρίζει στο μυαλό του, που άκουσε να λένε γι' αυτόν δυο άγνωστοι στο δρόμο. «Αυτός ήταν ο Ντόριαν Γκρέϋ. Ήταν! Πηγαίνει στον καθρέφτη. Είναι πάντα ίδιος. Περίεργο! Δεν μπορεί να εξηγήσει εκείνο το «ήταν». Προχωρεί στο δωμάτιο όπου βρίσκεται το πορτραίτο. Το ανοίγει και κυττάζει: Το πορτραίτο εξακολουθεί να είναι κάτι το άπαισιο, το βδελυρό. Μία επιθυμία τούρχει να το εξαφανίσει, να το καταστρέψει. Αρπάζει ένα μαχαίρι και χτυπά το δεύτερο εγώ του...

Τά μπιζού της Λαίδης "Εβελυν

Περιπετειώδες διήγημα

Οι γάμοι της δεσποινίδος "Εβελυν Μονταγκύ Πάγκιν ήταν το μεγαλύτερο κοσμικό γεγονός για τις στήλες των έφημερίδων. Οι δημοσιογράφοι δεν άπαρίθμησαν μονάχα τα πλούσια δώρα, που προσφέρθηκαν στη νύφη, αλλά τα φωτογράφησαν κι' όλα. Μήπως δεν άξιζε, δηλαδή, τον κόπο να μείνει στην αινιότητα του τύπου το μαργαριταρένιο περιδέραιο και το άδμαντοκόλλητο στεφάνι της δισεκατομμυριούχου νύφης;

Το ζευγάρι άμέσως μετά την τελετή θά έφευγε για τον πύργο του Χάμπερτον να περάσει το μήνα του μέλιτος.

Η περιγραφή όμως τόσων πραγμάτων κολοσιαιώς άξιας έπροκάλεσε ένα βαρύ αίσθημα συμπαθείας στους κύκλους των φιλάθλων λωποδυτών, των οποίων αρχηγός μπορούμε να πούμε πως ήταν ο Τέντυ Ουάτκινς. "Εξυπνο παιδί, με λυγρή κορμοστασιά και με πολλά άλλα προσόντα. Πήρε, λοιπόν, για σύντροφό του κάποιον άλλον από την παρέα και τράβηξαν για το χωριό Χάμπερτον.

Έφυγε πρώτος, γιατί ο σύντροφός του θά τον ανάμεινε το τελευταίο βράδυ της έπιχειρήσεως.

Δεν είναι ανάγκη να περιγράψουμε πόσο ωραίο ήταν το χωριό και πόσο μεγαλοπρεπής ο πύργος.

Ίδιως τη νύχτα, με φεγγάρι, ψιθύρισε ο Ουάτκινς στον ξενοδόχο, που ήρθε να συζητήσει κι' αυτός για ζωγραφική.

— Σκοπεύετε, λοιπόν, να ζωγραφίσετε αυτό το νυχτερινό πανόραμα;

— Αύριο βράδυ, είπε ο Ουάτκινς, παίρνοντας πόζα ζωγράφου.

Σούσουρο μεγάλο στο χωριό πως έφθασε ο μεγαλύτερος ζωγράφος της οίκουμένης να ζωγραφίσει νύχτα τον πύργο με το φεγγάρι.

Πράγματι, το επόμενο βράδυ ο Ουάτκινς έπήρε την κασετίνα του, που από τη μία μεριά είχε τα πινέλα και τις μπογιές κι' από την άλλη τα εργαλεία της ελδικής τέχνης, την οποία έπήγαινε να εφαρμόσει. Στήριξε στο καθάλεττο ένα λευκό πινακάκι άρχισε ν' άνακατεύει τα χρώματα.

Ξαφνικά, άκουσε πίσω του ένα σούσουρο, γύρισε άπτότομα και είδε τον άρχισα-λαμπόλο, που τον κυτούσε περίεργα. — Σάν πολύ πράσινο δεν βάζετε στο πανί;

— Είναι το φόντο. Ξέρεις, η νέα τέχνη είναι πολύ διαφορετική από την παλιά...

— Α! βέβαια, βέβαια, καλή έπιτυχία, εγώ φεύγω, θά σε δώ αύριο το πρωί.

Ο Ουάτκινς τον κύτταξε που έφευγε και συλλογίστηκε: «Αύριο το πρωί θά βρής το καθάλεττο και τα κουτιά της λαίδης άδεια».

Πράγματι, σε δυο ώρες και το τελευταίο παράθυρο του πύργου είχε σβύσει και ο Ουάτκινς με το σύντροφό του, που είχε έρθει άκριβώς στο ραντεβού του, πήδησαν από ένα παράθυρο και πέρασαν τους διαδρόμους.

Ο Ουάτκινς έριξε από το παράθυρο μία μεταξωτή σκόλα και μπήκε στο μπουντουάρ της κυρίας.

Λίγα βήματα ακόμα και τα περίφημα διαμαντικά θά ήσαν δικά του.

Ξάφνου, άκούστηκε ένας τρομερός θόρυθος μέσα σε κάποιο δωμάτιο και ο Ουάτκινς με το σύντροφο πήδησαν ο ένας άπάνω στον άλλο κάτω στο πάγκο. Σηκώθηκαν κι' άρχισαν την τρεχάλα. Μπρός του έτρεχε κάποιος. Θά είναι ο σύντροφός, σκέφθηκε ο Ουάτκινς.

Άλλά πίσω του άκουσε ποδοβολητά. «Μάς κυνηγάνε», ψιθύρισε πάλι.

Ξαφνικά, είδε αυτόν που πήγαινε μπρός να σταματά και να ρίχνεται άπάνω του. «Μπα! δεν ήταν ο σύντροφός». Δυο γροθιές, μία κλωτσιά κι' έπειτα τίποτα. Ο

— Ναί, ψιθύρισε, σαν να γύρευε τον όϊκτο από τη θεία ιμύνοια.

— Βέβαια, έτσι θά ήταν. Θά τους αφήσατε να μπουν πρώτα από το παράθυρο κι' έπειτα τους κυνηγήσατε. Εύτυχώς που τους πήρανε από πίσω οι δυο χωροφύλακες και ήρθαν εις βοήθειά σας. Άκριβά θά την πληρώνατε.

— Ναί, ψιθύρισε.

— Θά πονάτε βέβαια.

— Ναί, είπε.

Έκανε να σηκωθεί να φύγει. — Α, όχι, έχωμε καθήκον να σας φιλοξενήσωμε, κύριε Ουάτκινς, έισθε ο γωτήρας μας. Δεν θά πάτε στο χωροφύλαιο. Θά μείνετε εδώ σ' αυτό το δωμάτιο άποψε.

Έτσι κι' έγινε. Όπως θά καταλάβετε, δύο... έντοπιος παραγωγής συνάδελφοι του Ουάτκινς είχαν σκεφθεί το ίδιο πράγμα μ' αυτόν, το ίδιο εκείνο βράδυ. Αυτούς τους τσάκωσαν, γιατί τους γνώριζε η άστυνομία. Κι' έτσι ο Ουάτκινς πέρασε για ήρωας.

Πράγματι, έπειτα από πέντε λεπτά, άφοι τον πότισαν ένα καλό ζεστό, τον πλάγιασαν στο κρεβάτι, γιατί κι' αν δεν πονούσε, έκανε πως πονούσε, για να μείνι μόνος να συνέλθει από την τρομπάρα.

Όταν έθγηκε ο ήλιος, την άλλη μέρα το πρωί, οι ύπηρετες βρίσκανε στο πάγκο τε καθάλεττο του Ουάτκινς, μ' ένα λευκό πίνακα επάνω μουτζουρωμένο με πράσινα χρώματα.

Σάν έγνησε και το ζευγάρι, οι νεόνυμφοι βρήκαν και τα κουτιά των διαμαντικών άδειανά.

Κανείς όμως ποτέ δεν βρήκε ούτε τον Ουάτκινς, ούτε τα ίχνη των διαμαντικών που ήσαν πολλά και κόστιζαν εκατομμύρια.

Η λαίδη Έβελυν ήταν η πλουσιωτέρα γυναίκα της Άγγλιας, άξιζε λοιπόν τον κόπο να πληρώσει άκριβά την τρομπάρα που πήρε ο Ουάτκινς έξ αιτίας της και των διαμαντικών της.

Η Έβελυν όμως θά προτιμούσε τη γλυκειά μορφή του Ουάτκινς από όλα τα διαμαντικά του κόσμου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

— Άσφαλώς θά είδατε τους λωποδύτες και τους πήρατε από πίσω...

Μιά άλλη ελληνική Έπανάστασις

Ήταν μετά από τη ναυμαχία της Ναυπάκτου.

Τετρακόσια χρόνια — δσα βάσταξε ή σκλαδιά κάτω απ' τόν Τούρκο, από τό 1453, πού πάρθηκε ή Πόλη, ώς τό 1830, πού έγινε τό πρώτο ελληνικό βασίλειο — δέν έπαψε τό γένος τό κατατρεγμένο νά ζητά ή λύτρωσή του.

Μά κάθε «άνταρσία» πνιγότανε στό αίμα. Είνε γνωστό πώς ξένες Δυνάμεις — και ιδίως ή ομόθρησκη Ρωσία — υποδαύλιζαν αυτές τις εξέγέρσεις, για να ικανοποιούν τα συμφέροντά τους και τις βλέψεις τους.

Κοινότατο ήταν άλλωστε τό τραγοῦδι τό δημοτικό, πού εξέφραζε τόν καῦμό τοῦ σκλαωμένου γένους:

‘Ακόμα τούτ’ ή άνοιξι, ραγιαδες, ραγιαδες, τούτο τό καλοκαίρι, Μωρηά και Ρούμελη, κι’ απε θάρρη ή Μόσκοδος, ραγιαδες, ραγιαδες, νά φέρη τό σεφέρι, Μοριά και Ρούμελη...

‘Ο «Μόσκοδος», ή ομόθρησκη Ρωσία, ήταν ή μεγάλη έλπίδα των σκλάβων.

‘Η πιο γνωστή από τις έπαναστάσεις αυτές, πού πνίγηκαν στο αίμα τους, είνε εκείνη πού την προκάλεσε ή Αικατερίνη της Ρωσίας, στέλνοντας τόν στόλο της με τόν ‘Ορλώφ για να έπαναστατήση την Πελοπόννησο.

‘Η έπανάστασι αυτή είνε γνωστή, όχι μονάχα γιατί απέτυχε, αφού έπνιξε κυριολεκτικά στο αίμα τόν Μωρηά κι’ έγινε άφορμή άγριώτατου διωγμού τοῦ ελληνικού γένους, μά ακόμα και γιατί ή Ρωσία φρόντισε ν’ αποτραβηχθί έγκαιρώς, αφήνοντας έκτεθειμένους τούς έπαναστατημένους Έλληνες.

‘Αλλ’ ή παρασπονδία αυτή των ξένων, των δυνάτων, δέν είνε ή μόνη πού έπληξε τό σκλαωμένο γένος.

‘Εκατόν είκοσι χρόνια μετά τό πάροισμο της Πόλης από τούς Τούρκους, έγινε πάλι τό ίδιο.

Αυτή τη φορά όμως δέν ήταν οι Ρώσοι πού ξεσήκωσαν τούς Έλληνες με

υποσχέσεις βοήθειας, μά οι Φράγκοι.

Αυτή ήταν ή μόνη διαφορά. Τό αποτέλεσμα όμως ήταν τό ίδιο. Οι «Φράγκοι» είδαν την τελευταία στιγμή πώς δέν τούς συνέφερε νά εξακολουθήσουν τόν άγώνα, κι’ άφησαν τούς Έλληνες νά τά βγάλουνε πέρα μοναχοί τους.

Ήταν μετά από την περίφημη ναυμαχία της Ιαυπάκτου, όπου ό στόλος των Δυτικών, στό πληρώματα τοῦ όποιου ύπηρετούσαν εκατοντάδες Έλληνες —είχεν αποδεκάτισει την τουρκική άρμάτα.

Οι Φράγκοι, τάζοντας μεγάλες βοήθειες, έπεισαν πολλούς Έλληνες νά έπαναστατήσουν.

‘Αρχισε τότε μία μυστική προπαρασκευή της έπαναστάσεως, στην όποιαν έμνηθήκαν άρκετοί, τόσο στη Ρούμελη, όσο και στόν Μωρηά.

Τήν εποχή εκείνη τό Γαλαξειδι είχε αξιόλογη ναυτική δύναμι. Τά καράβια του ταξείδευαν σ’ όλες τις θάλασσες κι’ οι καπετανάιοί του λογαριάζονταν με πολλά λεφτά.

Ήταν τό μεγαλύτερο κέντρο της Ρούμελης — και σ’ αυτό συγκεντρώθηκαν οι προύχοντες, τόσο των γύρω περιοχών, όσο και της Πελοποννήσου, για να συνεννοηθούν για τη μελλούμενη έπανάστασι.

Μαζεύτηκαν σε μία έκκλησιά, στόν ‘Αγιο Παντελεήμονα, κι’ εκεί, μπρός στό εικονίσματα, ώρκίστηκαν όρκο βαρύ, νά πεθάνουν ή νά έλευθερωθούν.

Τήν έπιτυχία τους την είχαν σίγουρη, μία, πού «δόλοκληρη ή Φραγκιά ήταν από πίσω τους», όπως τούς διαβεβαίωναν οι ξένοι πού τούς υποκινούσαν.

Βρέθηκε όμως κάποιος, πού έπρόδωσε τη συγκέντρωσι στους Τούρκους.

Πολλοί προύχοντες πιάστηκαν και σκοτώθηκαν με τόν άγριώτερο τρόπο.

Μά οι Μωραίτες, πού είχαν φύγει στό άναμεταξύ, ξεσήκωσαν τη Μάνη.

‘Ιρσαν τά μαντάτα τοῦ ξεσηκωμού και στό Γαλαξειδι. Κι’ οι Γαλαξειδιώτες ά-

ποφάσισαν νά μὴν άργοπορήσουν καθόλου και νά κηρύξουν κι’ αυτοί την έπανάστασι. Μήπως δέν θά είχαν από πίσω τους «δόλοκληρη τη Φραγκιά»;

Μά τότε έγινε εκείνο πού δέν τό περιμεναν, εκείνο πού συχνά επανελήφθη έκτοτε, εις βάρος τοῦ σκλαωμένου γένους.

‘Η Φραγκιά δέν τούς έβοήθησε, όχι «δόλοκληρη», αλλ’ ούτε και ή «μισή», ούτε ένας «Φράγκος».

Τή φοβερή τους θέσι την περιγράφει παραστατικώτατα ένα χρονικό της εποχής εκείνης ως εξής:

‘Αποφασίσαι νά σηκώσουνε σεφέρι και νά σκοτώσουνι τούς Τούρκους, θαρρώντας και στη βοήθεια των Φραγκών και έμαζωχθήκασιν τρεις χιλιάδες και έπήγασιν καταπάνω στό Σάλονα, στέλνοντας μαντατοφόρους νά σηκωθούνε και οι άλλοι από τό Βενέτικο και απόξω από τό Σάλονα ήρσαν τό τούρκικο άσκέρι, πού μαθαίνοντας τά μαντάτα έβγήκε νά τούς βαρέση. ‘Εκει ήρθαν οι μαντατοφόροι, τό πώς από τό Βενέτικο κανέναν δέν σηκώνει άρματα και οι Φράγκοι πουθενά δέν φαίνονται, και πώς τούς έγελάσασιν και βοήθεια δέν στέλνουνε.

‘Ακούοντας αυτά τά μαντάτα, άλλοι έδειλιάσασιν και έφύγασιν, και τό άσκέρι των Ρωμαίων εδialύθηκε άταχτα. Περνώντας δυό ήμέρες, ήρθαν στό Γαλαξειδι γράμματα από τόν μπέη, τό πώς τούς συμπαθάει και νά έρθωσιν στό Σάλονα οι κεφαλάδες για να είποῦσι στόν μπέη τό πώς έγινε αυτό τό πράγμα, και νά μὴν έχουνε κανένα φόβο και τούς έβαλε όρκο τό σπαθι και τό κεφάλι του.

‘Οι γοῦν Γαλαξειδιώτες έμπήκασιν σε μεγάλη έννοια και εκεί ήρθαν και οι Λοιδορικιώτες και τούς άφηγηθήκασιν τά ίδια. ‘Ετότες, αποφασίσασιν νά παγαίνουνι στό Σάλονα, έλπίζοντας στους όρκους τοῦ μπέη τό πώς δέν θά τούς πειράξη. ‘Εξεκινήσασιν γοῦν είκοσιτρείς, οι πρώτοι νοικοκυραίοι Γαλαξειδιώτες, μαζί με τοι νοικοντιζιώτες και Λοιδορικιώτες, τούς Βιτρινιζιώτες και ό μπέης και έπήγασιν στό Σάλονα και ό μπέης τούς έδέχτηκε με χαρά ψεύτικη και άφηγώντας τό πώς έγελασθήκασιν από τούς Φράγκους και ξεήκωσαν άρματα, μά κανένα κακό δέν έκάμασιν, ό μπέης τούς έσυχώρησε και έσυμβούλεψε νά είνε πάντα φρόνιμοι και νά τηράγουν τη δουλειά τους και τό πουνό σύνταχα νό μισέψουσιν.

‘Ακούστε γοῦν τό τρομερό γέλασμα, πού τούς έκαμε ό μπέης, και τό μαρτυρικό τους θάνατο τό βράδυ εδιάταξε και τούς έπιάσασιν ένα-ένα και τούς έδέσασιν με σίδερα και τούς εβάλασιν σε ένα σκοτεινό μπουντροῦμι και εκεί με τά σπαθιά τούς έσφάξασιν όλους, όγδοήντα χωρίς νά λείπη κανέναν και ένας μονάχα από χωριό Βουνοχώρα, πού τόν έλέγασιν Δημήτρη Λυκοθανάση, έσποντας άνδρειωμένος άνθρωπος, έσπασε τά σίδερα, και άρπάζοντας τό σπαθι ενός τζελάτη, σφάξε δυό Τούρκους και τόν πορτιέρη, και, τρέχοντας ώσαν έλάφι, εγλύτωσε από τό μακελειό και ύστερα από πέντε ήμέρες, έρχόμενος στό χωριό του, επέθανε.

‘Εσκοτώθηκασιν γοῦν με χιλια βασανιστήρια οι άλλοι όγδοήντα, οι πρώτοι κεφαλάδες και τά άνδρειότερα παλληκάρια, με άπιστία μεγάλη ακούσατε: είκοσιδυό Γαλαξειδιώτες, τρεις Βουνοχωρίτες, δύο Πεντεορίτες, τρεις ‘Αγιοθυμιώτες, δέκα Βιτρινιζιώτες, τρεις Κιονελίτες, δυό Βιδαβίτες, είκοσι Λοιδορικιώτες και δεκατέσσερες Σαλονίτες, όλοι για την πατρίδα και την θρησκεία, συμπαθημένοι από όλες τις άμαρτίες.»

Οι όγδοήντα αυτοί, πού έπασαν θύματα της εγκληματικής προδοσίας των Φράγκων και της άπιστίας τοῦ Τούρκου μπέη, δέν ήταν οι μόνοι. Ήσαν όμως από τούς πρώτους — έκατόν είκοσι χρόνια μετά τό πάροισμο της Πόλης.

‘Εκτοτε, επί τρεις εκατονταετηρίδες άκόμη, τό σκλαωμένο γένος έπίστευε σε υποσχέσεις, έρπαζε τ’ άρματα και πνιγότανε στο αίμα...

Γ. ΤΣΟΥΚΛΑΣ

Τριζοβολούσε ή σάρκα στή φωτιά

Μιά έξωτική ιστορία

Ήταν ή πιο τρελή, ή πιο χαρούμενη κοπέλλα στο χωριό της, ένα χωριό από πενήντα οικογένειες. ‘Ολοι μαῦροι, γιατί μέσα στην ‘Αφρική γεννήθηκαν και κατάνγονταν από την πιο ξακουστή φυλή των Γιανανά.

Τήν έλεγαν Γκού, μά μόλις άκουγε τ’ βνομά της έβγαζε κάτι γέλια κι’ έτρεχε σάν κατσίκι.

(‘Αχ, αυτοί οι λευκοί τι καταστροφή πού φέρνουνε με τόν ψεύτικο πολιτισμό τους στους άγαθούς αυτούς ανθρώπους της ήσυχίας και της ξεγνοιασιάς!...).

Τό χωριό της Γκού θρискότανε κοντά στη θάλασσα, μά δέν είχε λιμανάκι. Τά θαπόρια άραζαν μακρυά, μία μέρα δρόμο γιαλό—γιαλό από τό χωριό.

Με τις «πιρόγιες», συχνά, έπαιρναν την

άκρογιαλιά και έμπαιναν στο λιμάνι οι Γιανανά.

Ποτέ της όμως ή Γκού δέν είχε πάει στην πρωτεύουσα, μά ούτε είχε δη και άσπρον άνθρωπο.

Κι’ έτσι μία μέρα, ξαπλωμένη στην άμμουδιά, είδε νά πλησιάη μία θάρκα μ’ έναν άνθρωπο, έναν άλλόκοτο άνθρωπο.

‘Εκείνος την έπλησίασε, της γέλασε, της μίλησε, μά εκείνη δέν μπορούσε νά τοῦ μιλήσῃ, γιατί δέν ήξερε τη γλώσσα του.

Κι’ όταν πήγε νά την πιάσῃ από τά μπράτσα, για πρώτη φορά ή Γκού φοβήθηκε και ζάρωσε.

Ήταν ό άλλόκοτος, ό λευκός, ό δυνατός πού δέν τόν ήξερε κι’ ένιωθε τώρα τη δύναμή του.

‘Επέστρεψαν έπειτα μαζί στην καλύβα της, τόν φιλοέξησε και τοῦδωσε νά φάη.

‘Εφαγε, ξάπλωσε και όταν ξύπνησε, δέν ήθελε νά θυγούνε στο χωριό με την Γκού μαζί, έτσι όπως αυτή συνήθιζε, —και όπως όλοι συνήθιζαν,—γυμνή.

Της έδωσε μία παλιά φανέλλα ναυτική νά φορέσῃ και ένα σχισμένο κοντό παντελόνι.

Γέλοῦσε, γελοῦσε τρελλά ή Γκού με την καινούργια εμφάνισί της. Τόν άρπαξε από τό χέρι και όγῃκε νά τόν παρουσιάσῃ στους συγχωριανούς.

‘Εκείνη τη νύχτα, οι Γιανανά γλεντήσανε πολύ. ‘Αδειασαν όλο τό ροῦμι πού φύλαγε κάθε οικογένεια στην καλύβα της.

Ήταν χαρούμενη, τρελή όπως πάντα ή Γκού: πηδούσε γύρω από τη φωτιά, πού άναψαν οι συγχωριανοί της, και τίποτε δέν την έμποδισε, σύμφωνα με τά έθιμα τοῦ τόπου, νά μεταδώσῃ τη χαρά σε όλους.

Με μάτια άστραφτερά, ό λευκός έκύταζε τό πανηγύρι εκείνο, πού τό συντρόφευε ή άγρια λαγνεία των μαῦρων.

Και σε μία στιγμή, πού τό πολιτισμένο του ένστικτο γύρεψε νά υπερασπίσῃ τη γυναικά, πού μόλις την ήμέρα εκείνη έγνώρισε, τράβηξε τό μαχαίρι και χύμηξε άνάμεσα σε δυό κορμιά νά τά χωρίσῃ.

Ξάφνου όλοι σώσασαν και με τά μάτια ξαναμμένα από τό σπιθοδόλημα της φωτιάς οι μαῦροι ζήτησαν νά καταλάβουν τι γύρευε νά κάνῃ ό λευκός.

Μέσα στη σιωπή δέν άκούστηκε παρά μονάχα μία κραυγή και ένας ρόγχος πού όγῃκε από τό λαρόγγι τοῦ θύματος.

Με τό μαχαίρι ψηλά σηκωμένο, σαν νά φοβότανε έπιθεσι, στηλώθηκε σ’ ένα δέντρο και κότταζε τριγύρω του.

Τότε, ό γεροντότερος σηκώθηκε, πλησίασε και γονάτισε μπρός στο νεκρό. Τά χείλη του κάτι ψιθύρισαν και ή ματιά του χάθηκε ψηλά στο άπειρο τοῦ οὐρανοῦ.

Ούτε την όργή, μά ούτε τό μαχαίρι τοῦ λευκοῦ συλλογίστηκε.

‘Εβγαλε μία φωνή, μία κραυγή θεριοῦ πού τό πληγώνουν, και ξαφνικά δέκα άτσαλένια χέρια μάγκωσαν σαν τανάλιες τό λευκό.

Τό μαχαίρι έπεσε από τά χέρια του, μπροστά στη δύναμη των ανθρώπων εκείνων, πού την μεγάλωνε ή άγανάκτησις.

Και μέσα σε μία πένθιμα ήρεμη σιωπή κατέβασαν τόν άνθρωπο εκείνο με τό κεφάλι, άνάποδα, μέσα στη φωτιά....

Ούτε οι κραυγές, ούτε τά παρακάλια του συγκίνησαν κανένα.

Τό πρόσωπό του τσουρούφλιζε, καιγότανε, τσιτσίριζε και ή μυρωδιά της σάρκας πλημμύρισε την ατμόσφαιρα.

Σε μία γωνιά τραβηγμένη ή Γκού κύτταζε τό θάνατο ενός ανθρώπου, πού πριν από μία ώρα ακόμα της χάρισε τη χαρά, μαζί με μία φανέλλα κι’ ένα κοντό παντελόνι...

ΜΙΦΚΟΥΕΛ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ

—Ο—

Πεννιές

—Τά έσωτερικά ιδιωτικά τηλεγραφήματα έφθασαν, τό 1887, στην Ελλάδα τόν αριθμό 436.911. Στη Γαλλία ίδιας φύσεως τηλεγραφήματα έγιναν 7.662.471.

—Ο πληθυσμός των ‘Εβραίων όλης της γῆς ήταν πριν 40 ‘οόνια 6.300.00 περίπου. ‘Απε αὐτούς 5.400.000 κατοικοῦσαν στην Εὐρώπη, 300.000 στην ‘Ασία (25 χιλ. μόνο στη Παλαιστίνη), 350.000 στην ‘Αφρική κλπ.

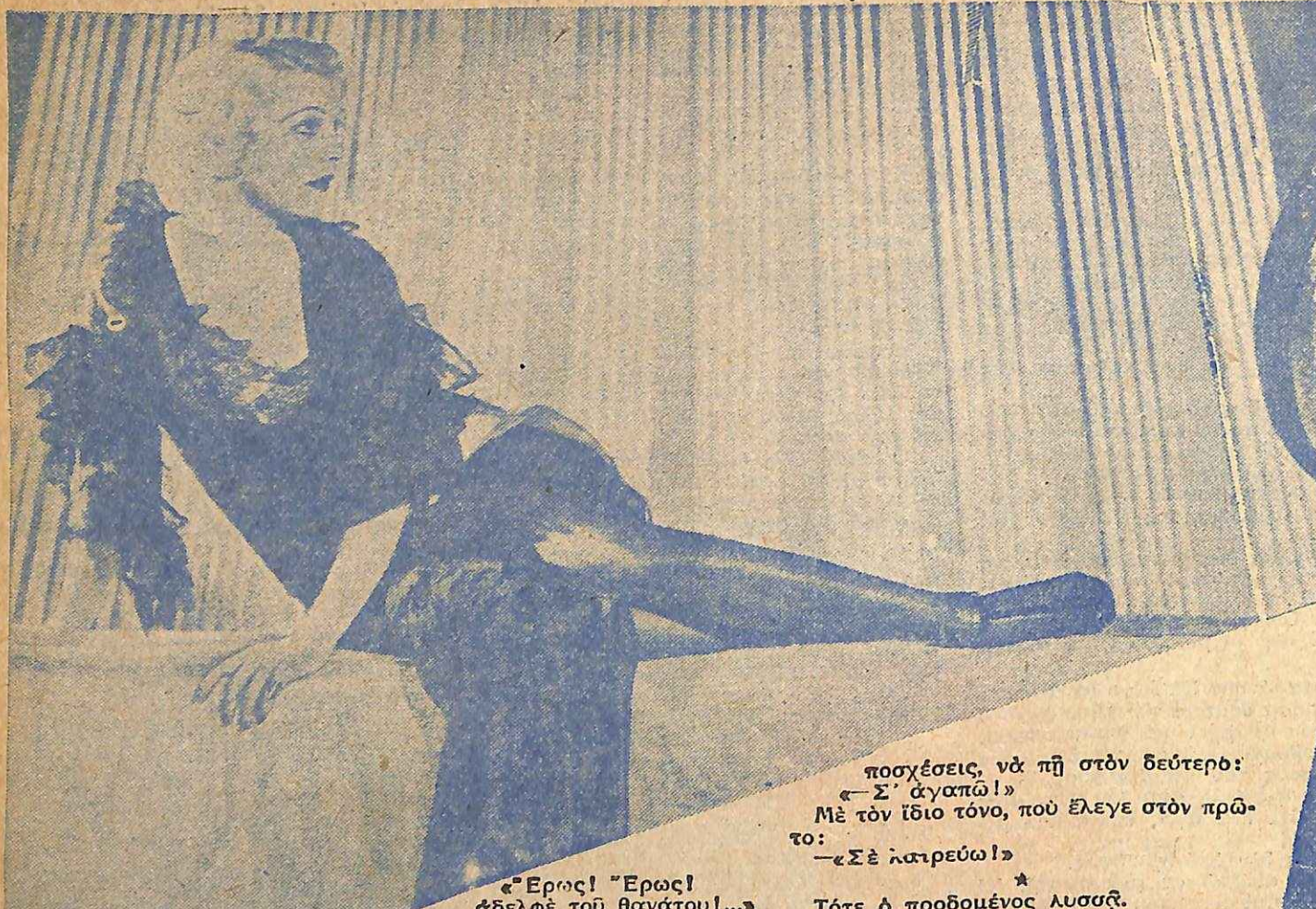
—Στις 9 ‘Ιανουαρίου 1889 έγινε στην ‘Αμερική ή πρώτη νωτική έκτέλεσις δι’ ήλεκτρισμό.

—Τό 1888 υπήρχαν στη Γερμανία μόνο 185 χιλιάδες ήλεκτρικοί γλόμποι και 4000 ήλεκτροκίνητες μηχανές με συνολική δύναμι 30.000 ίππων.

—Στη Νέα ‘Υόρκη έξασκούσαν τό έπάγγελμα τοῦ γιατροῦ στό τέλη τοῦ 19ου αἰώνος 150 γυναίκες.

—Σε δόλοκληρη την πρό τοῦ παγκοσμοῦ πολέμου Αὐστροουγγρική μοναρχία υπήρχαν 1353 μοναστήρια γυναικῶν με 13.710 καλογριές. Τά δύο τρίτα από τά μοναστήρια χρησίμευαν για τήν άνατροφή κοριτσιῶν και είχαν 20 χιλ. οικότροφους και 200 χιλιάδες έξωτερικές μαθήτριες.

—Πρό 50ετίας έπεσε σ’ ένα χωριό της Κίνας ένας αερόλιθος σε τεράστιες διαστάσεις, αλλά έπειδή κτύπησε πλάγια στη γῆ άναπήδησε και διέτρεξε άκόμη 700 χιλιόμετρα, για νά ξαναπέσῃ τέλος στη Σινική θάλασσα.

Α Σ κάνουμε — αγαπητοί —
αγγώνια, θέλετε;
Ένα μικρό ταξιδάκι στην

«Ερως! Ερως!
άδελφέ του θανάτου!...»
Εκεί οι άνθρωποι ά-
γαπούν όπως άλλου πε-
θαίνουν.
Στην Ισπανία βασι-
λεύει η καρδιά!
Αγάπη εκεί θα πη:
— Πόνος! Λαχτάρα!
Στεναγμός! Κλάμα!
Και ιδίως:
— Αίμα!

Είνε τόσο — άλλοι-
μονο! — τόσο άστατες
αυτές οι Ισπανιόλες!
Νομίζει κανείς ότι στη
θέσι της καρδιάς έχουν
μιά... πεταλούδα.
Αγαπούν πολύ, αλλά

λίγο.
Αυτό να μη σάς φαίνε-
ται οξύμωρο.
Αγαπούν πολύ, σε
ποσότητα. Και λίγο σε
χρονική διάρκεια. Ο έ-
ρως της Ισπανιόλας εί-
νε μεγάλος, αλλά διαρ-
κεί όσο και τα ρόδα:
Από το βράδυ έως

την αύγή...
Τό πρωί, όταν ημε-
ρώση, ή Ισπανιόλα, μν-
ρωμένη ακόμη από τὰ
φιλήματα του αγαπημέ-
νου, πηγαίνει να συναν-
τήση τον άντεραστή
του, να του ψελλίση με
τὸ ἴδιο στόμα τους ἴ-
διους ὅρκους, να τοῦ
δώση με τὰ ἴδια
χείλη τις ίδιες ὁ-

ποσχέσεις, νὰ πῇ στὸν δευτέρου:
«Σ' αγαπῶ!»
Μὲ τὸν ἴδιο τόνο, πού ἔλεγε στὸν πρῶ-
το:
— «Σὲ λατρεύω!»

Τότε ὁ προδομένος λυσαῖ.
Ἀνασπᾷ τὸ δέξυ, ἰσπανιόλικο στυλ-
το του, — πού εἶνε, θαρρεῖς, τὸ μισὸ ἀπὸ
τὸ ψαλλίδι τῆς Μοίρας! — καὶ ὁρμᾷ στὸ
σπίτι τῆς ἀπίστου:
— Μὲ πρόδωκες.
Ἡ γυναῖκα βλέπει τὸ θάνατό τῆς,
στὸν ὀφθαλμό του, πού εἶνε τροχισμένος
σάν ἐγγχειρίδιο καὶ στὸ μαχαίρι του,
πού ἀστράφτει, σάν ἀκονισμένο μάτι.
Ἀλ' ἂ ἐνν κάμπηται.
Καὶ πρὸ μαντὸς δὲν δικαιολογεῖται.

Πῶς ἀγαποῦν στὴν Ισπανία

Θᾶνε τὸ σπέρμα σου,
ὀλέσει!...»

Καὶ ὁμως γλεντοῦν καὶ γελοῦν.
Ἔχουν κάμει τὴ θυσία τῆς ζωῆς τους,
μόλις μεστῶση ἡ ἀνήσυχος σῶματά των
ἡ ἡβή, εἶνε οἱ ἐφήμερες μικροῦλες τῆς
χαρᾶς:

«Εγὼ θὰ γελῶ
καὶ μὲσα — τὴν ἀγκά — τοῦ θανάτου,
ἐγὼ θὰ γελῶ καὶ θὰ φιλῶ,
ἀκόμη καὶ στὰ μνήματα ἀπὸ κάτου...»

Τέ λαυμάσια κρασιὰ τις ξετρελλαί-
νουν...

Μάλαγκα! Ὁπόρτο! Ξερέε! Θεῖα πι-
τά, πού χαυνώνουν. Κρασί καὶ αἷμα,
νὰ τὰ πιὰ τῆς Ισπανίας, κόκκινα καὶ τὰ
δύο, κόκκινα σάν τῆς ἀμαρτίας, τὰ χεί-
λη...

Καὶ εἶνε σάν νὰ τρέχη κρασί μέσα στὶς
φλέβες των, ὅταν κοιμούνται ἀπ' ὅλο τὸ
συμλεπτό κορμί των, καθὼς ἀπὸ τριαντά-
φυλλα, ἀναδίδεται μῦρος καὶ φιλημα, ἄ-
ρωμα ἐτοιμοθάνατο βράϊας καὶ παθητι-
κῆς γυναίκας...

«Ένα φιλή, Ένας χορὸς, Ένα τραγουδί,
Ένα ποτήρι κρασί, ἰδοὺ ἡ ζωὴ στὴν Ἰ-
σπανία. Καὶ κατόπιν ὁ θάνατος, πού ἐρ-
χεται γρήγορα-γρήγορα, σάν ὕστατο
γλέντι καὶ σ' τὸς ἑνὸς πυρρηνένου λαοῦ,
πού ἔρει νὰ ζῇ, — καὶ ἰδίως ἔρει νὰ πε-
θαίη...»

νει, ξέρουν ὅτι κάποια
πέ.μη χα.υγή, ἀ-
νάμεσα σὲ δύο φιλήμα-
τα, θὰ ὀλισθήσουν ἀ-
πὸ τὸ ντιθάνι στὸ φέ-
ρετρο.

Καὶ ὁμως — ἰδέτε
τες! — εἶνε εὐθυμες,
τραγουδοῦν, ὡσάν θη-
λυκὲς ἀηδόνες τῆς ἀ-
γάπης:

Αγαπημένε, πλέξε
(μου,
τὰ χέρια σοι στεφάνι
γύρω στὸ ἄσπρο μου
(κορμί,
τοῦ τώρα θὰ πευάνη...»

Καὶ κατόπιν τὸ στε-
ρεοτυπο καὶ ἀμετά-
ωλητο ρεφραῖν, πού
μοιάζει μὲ αἰώνιο ἀπο-
χαιρετισμὸ τῆς ζωῆς:
— Ὀλέ! Ὀλέ!...

Χορὸς! Τραγουδί!
Φίλημα! Χάρος!
Τέσσερις λέξεις, — ὁ-
λόκληρη ἡ ζωὴ τῆς Ἰ-
σπανιόλας.

Χορεύει, σάν νὰ πε-
θαίη. Φιλεῖ, σάν νὰ
πεθαίη.
Καὶ τραγουδεῖ, σάν
νὰ στενάζει:

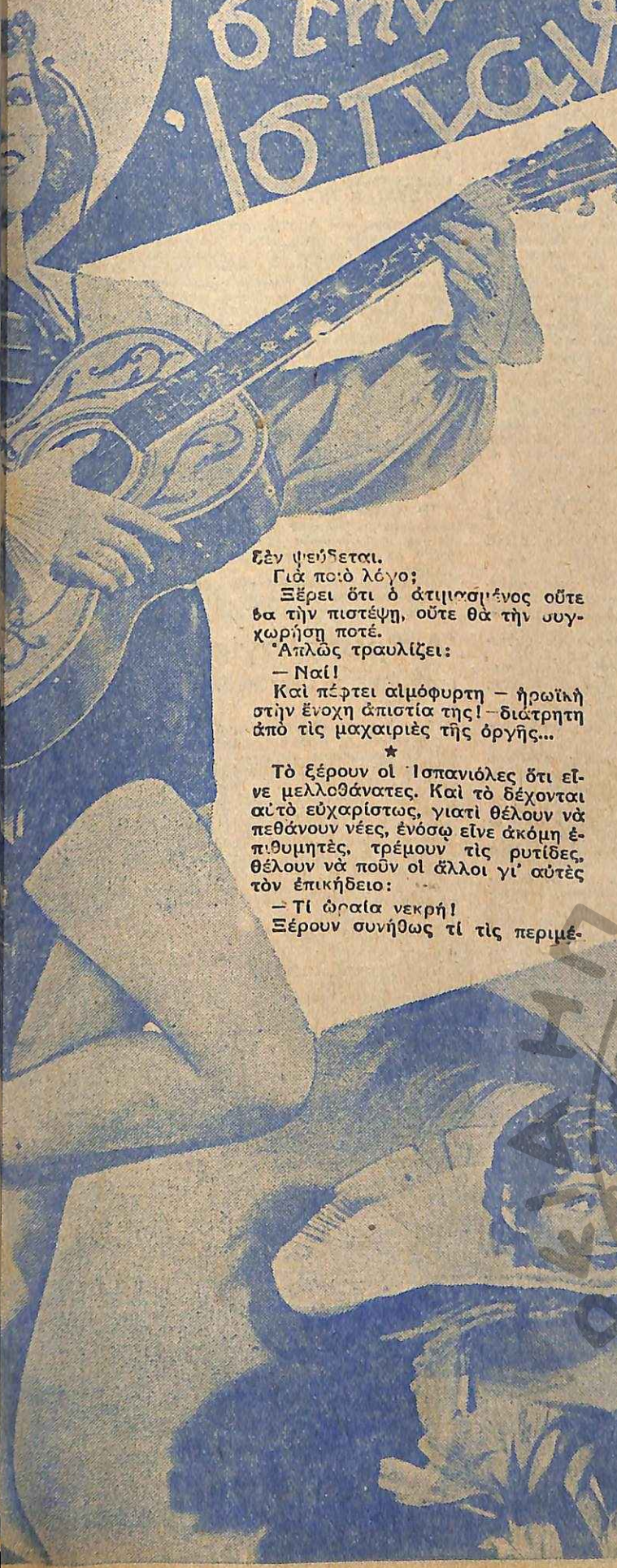
«Ὀ φίλῃ σου,
ἀγαπημένε,

ἔνν ψεύεται.
Γιὰ ποῖο λόγο;
Ξέρει ὅτι ὁ ἀτιμωμένος οὔτε
θα τὴν πιστέψη, οὔτε θὰ τὴν συγ-
χωρήσῃ ποτέ.

Ἀπλῶς τραυλίζει:
— Ναί!
Καὶ πέφτει αἰμόφυρτη — ἡρωϊκῇ
στὴν ἐνοχὴ ἀπιστίας τῆς! — διάτρητη
ἀπὸ τις μαχαίριες τῆς ὀργῆς...

Τὸ ξέρουν οἱ Ἰσπανιόλες ὅτι εἶ-
νε μελλοθάνατες. Καὶ τὸ δέχονται
αὐτὸ εὐχαρίστως, γιατί θέλουν νὰ
πεθάνουν νέες, ἐνόσω εἶνε ἀκόμη ἐ-
πιθυμητὲς, τρέμουν τις ρυτίδες,
θέλουν νὰ ποῦν οἱ ἄλλοι γι' αὐτὲς
τὸν ἐπικήδειο:

— Τί ὠραία νεκρή!
Ξέρουν συνήθως τί τις περιμέ-

Τζέρπεν' άμα, ναι διδάσκεν'...

Πραγματογνωσία

ΠΟΣΩΝ ΕΙΔΩΝ ΣΤΑΥΡΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ;

Εκτός από τόν Σταυρό του Χριστού, που αποτελεί σήμερα για όλο τον πολιτισμένο κόσμο σύμβολο λυτρώσεως, γιατί θυμίζει το μαρτύριο και τον θάνατο του Κυρίου, υπάρχουν τετρακόσιων ειδών άλλοι σταυροί διαφόρων σχημάτων, χρωμάτων κλπ. Η καταγωγή του πρώτου κλασικού σταυρού ανάγεται στην εποχή του Βράχμα και του Βουδδά. Κατά έναν θρύλο, ο σταυρός παρίστασε στη Βουδδική θρησκεία τον θεό της δικαιοσύνης, γιατί με το σχήμα του θυμίζει στους ανθρώπους την πρώτη απόπειρά τους ν' ανάβουν φωτιά τριβώντας δύο ξύλα σταυρούσδως, το ένα πάνω στο άλλο. Αργότερα ο σταυρός διαδόθηκε στην Ευρώπη και στην Αμερική, στους έθροιστικούς γραφίτες και στις μεξικανικές καλδές και άρχισε να παίρνει ιερό χαρακτήρα. Τον παίρνουν κατόπιν οι Αλγύπτιοι και τον μεταχειρίζονται ως σύμβολο της ενώσεως της Γαιίδος και του Όσιριδούς, θεολατρείας της αρχής της γενέσεως των δντων.

Την εποχή των Ρωμαίων ο σταυρός έθεωρείτο σύμβολο κατασύντης και έχρησιμολοιείτο για τη θανατική εκτέλεση των καταδίκων. Από την εποχή που ο σταυρός έγινε σύμβολο της χριστιανικής θρησκείας, έπαυσε ναχί για τις άλλες θρησκείες ιερό χαρακτήρα. Κλασικοί σταυροί είναι οι έξης πέντε: Ο Ελληνικός, ο λατινικός, ο της Γερουσαλίας, ο τριπλός παπικός και ο ρωσικός, που μοιάζει με τον πατριαρχικό της Λαυραίνης. Από τα άλλα τριακόσια ένενήντα πέντε είδη σταυρών που υπάρχουν τα χαρακτηριστικότερα είναι τα έξης και συμβολίζουν: Ο Σταυρός των Χριστιανών, έλπιδα, ο σταυρός των νεκρών, ανάστασις, ο σταυρός των νηπίων, παιδαγωγική, ο σταυρός των Παρθένων, σωφροσύνη, ο σταυρός της Οικουμένης, ασφάλεια.

Ερρησκευτικά

ΠΩΣ ΗΤΑΝ Η ΘΕΙΑ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ;

Η θεία μορφή του Χριστού την στιγμή που πέθανε επάνω στο σταυρό, άπεικονίζεται από τους διαφόρους ζωγράφους διαφορετρόπως. Την μορφή του Χριστού η Δύσις την γνώρισε για πρώτη φορά από τους Έλληνες, που μετέφεραν την περιφήμη σινδόν της Βερονίκης στον Άγιο Σούλδεστορο της Ρώμης. Στο μικρό μαρμαρίνο ανάγλυφο, που παριστάνει την ιερά αυτή σινδόν, ο Ίησους φαίνεται ηλικιωμένος, με μακρύα μαλλιά, μουστάκια και γένεια, που καταλήγουν σε δύο σφηνοειδή άκρα. Αντιθέτως ο Μιχαήλ Άγγελος και ο Καραβάτζιο τον εμφανίζουν νεώτατο, με μάτια γλυκύτατα. Το ίδιο και οι Βυζαντινοί, στην πρόσομι της Παναγίας του Κοσμηδίου. Τα μαστάκια της κρύπτης του Αγίου Πέτρου τον παριστάνουν μάλλον νεό. Έχει όμως μία μορφή πολύ κουρασμένη και πονεμένη. Πάντως, η πιο πιστή άπεικόνισις του Χριστού φαίνεται η Βυζαντινή, όπου κάθε λεπτομέρεια είναι ισομελετημένη, ώστε να μην μπορεί να κριθί ούτε μία πινελιά ως πρόχειρη.

Γεωγραφία

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΕΙΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΚΡΑΤΗ;

Στο πρώτο φύλλο της «Ατλαντίδος» αναφέραμε τα κράτη έκείνα, που είναι μικρότερα από πόλεις. Σήμερα θα σας αναφέρουμε το αντίθετο. Πόλεις που είναι μεγαλύτερες από κράτη. Και πρώτη απ' όλες έρχεται η Νέα Υόρκη, η οποία αριθμεί σήμερα 9,350,000 κατοίκους, δηλαδή τον πληθυσμό ολόκληρου της μικρής μας Ελλάδος και της Αλβανίας! Κατόπιν έρχεται το Λονδίνο με 7,660,000 κατοίκους και τρίτη κατά σειράν το Παρίσι με 4,500,000. Θέλετε τώρα να μάθετε και ποιες πόλεις έρχονται αμέσως κατόπιν απ' αυτές; Ορίστε! Η Φιλαδέλφεια με 2,700,000, η Μόσχα με 2,018,000, το Τόκιο με 1,995,000, η Βιέννη με 1,900,000, το Πεκίνο με 1,500,000, η Βουδαπέστη με 1,235,000 και η μικρή Αθήνα μας με 3,150,000 (μαζί με τον Πειραιά όμως). Να έξη γούμπα!

Γλωσσολογία

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Η ΛΕΞΙΣ «ΜΠΑΙΖΕΔΕΣ»;

Οι μπαϊζέδες, τα άφρατα αυτά γλυκίσματα, χρωματίζουν την νουμάσια τους, που η ουσία είναι εμπαίξες άλά Πομπανόουρ, στην έξης περιεργή ιστορία: Κάποτε ένας Γάλλος Ιππότης, ονόματι ντε Μπαρινώ, προσπαθούσε να έπισορη την έννοια της μαρκησίας Πομπανόουρ. Για να το κατορθώσει αυτό, άρχισε να την ενθλιμνάρη και να την περιποιείται έλαφιστικά. Η μαρκησία όμως, που δεν τον συμπαθούσε διόλου, θέλησε να του δώσει ένα καλό μάθημα. Τον κάλεσε, λοιπόν, σπίτι της κι άφου τον περιποίηθηκε έλαφιστικά και τον έπρόσφερε και εμπαϊζέδες — που τότε δεν είχαν κοινή ονομασία — του έδωσε να καταλάβει την διατεθειμένη και να την φίληρη άκόμη. Ο Ιππότης δέν διάσσε να το κάμη, δέχτηκε όμως τότε έναν

ισχυρότατο μπάτσος και βρέθηκε έξω από την πόρτα της Πομπανόουρ. Λίγον καιρό αργότερα, ο Λουδοβίκος ΙΔ', η μαρκησία και ο Ιππότης θρέθηκαν στο ίδιο τραπέζι. Για μία στιγμή έφεραν εμπαϊζέδες, ο Ιππότης όμως, μόλις τους είδε, στην άναίμνησι του μπάτσου που έφαγε, λιποθύησε. Όταν πρόησε την Πομπανόουρ δ βασιλεύς τιν συνέηε, η μαρκησία άπήνησε: «Ελε σουσενίρ ντ' εμπαϊζέ άλά Πομπανόουρ», δηλ. «Η άναίμνησις ενός φίληματος άλά Πομπανόουρ». Από τότε τα γλυκά αυτά πήραν το όνομα εμπαϊζέδες.

Αστρονομία

ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Νά, ένα θέμα, που ενδιαφέρει όλους μας. Οι Αμερικανοί άστρονόμοι ανέκάλυψαν πρό μνηών ότι ο νεφελώδης κομήτης «Ανδρομέδων», άκολουθώντας την τροχιά του στο Άπειρο, διευθύνεται μέ... άγριωτάτως διαθέσεις κατ' επάνω μας και με την Ιλιγγιώδη ταχύτητα των 300 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο, δηλ. με ταχύτητα 1,080,000 χιλιομέτρων την ώρα. Οι άναγκάζονται της «Ατλαντίδος» άς μην άνησυχούν, γιατί ο «Ανδρομέδων» δέν θα προφτάσει στο γή ούτε αυτούς, ούτε τους πιο άπομακρυσμένους άπογόνους τους! Οι άστρονόμοι υπέλογισαν ότι ο «Ανδρομέδων» άπέχει από το ήλιακό μας σύστημα 32,000 έτη φωτός, Έάν δηλαδή ο πολυλογίη κανείς ότι το φώς διανύει 300,000 χιλόμετρα το δευτερόλεπτο, ο άφαντάστως τεράστιος αυτός κομήτης, ο όποιος θα έφθην την συντέλεια του ήλιακού μας συστήματος, άπέχει 302,745, 600,000,000,000 χιλιομέτρα από τη γή, στην όποια θα φτάση μετά 3,104,870 χρόνια!

Διαιτητική

ΠΟΙΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΒΛΑΒΕΡΑ;

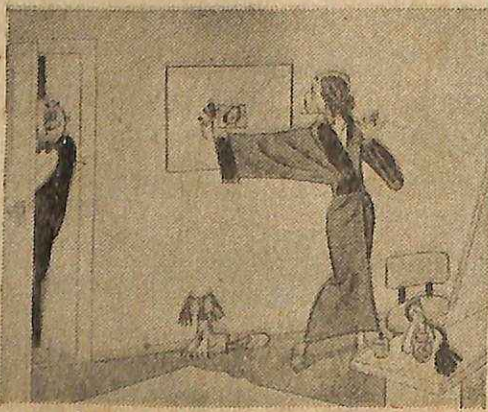
Τα κουκιά είναι θρεπτικώτατα, γιατί περιέχουν πολύ φυτικό λεύκωμα και έρχονται από θρεπτικής άπόψεως μέσας μετά τα φακόλια, που είναι το κρέας των πτωχών. Τα μπιτζέλλια είναι θρεπτικώτατα και χωνευτικά και συνιστώνται για τα μικρά παιδιά. Τα μαρούλια είναι δροσιτικά, αλλά δύσπεπτα, άφου συνιστάνται όλο από νερό. Είναι όμως υγιεινά, όταν τρώγονται μαζί με το κρέας. Τα μύδια πρέπει να βράζονται μέσα σε νερό, όπου να έχουν ριχτή προηγουμένως 4—5 κουταλιές δυνατό έξδι.

Οι τομάτες λόγω των πολλών δεαλικών που περιέχουν, προδιαθέτουν στην φαμίαι και έρεθίζουν τα νεφρά όταν τρώγονται κατά κόρον. Τα κολοκύθια είναι εύπεπτα και υγιεινότερα. Έίδως τα γλυκά κολοκύθια που έχουν πολύ άμυλο και ζάχαρη συνιστώνται στα παιδιά. Τα άγγουρία είναι δύσπεπτα και πολύ λίγα στομάχια τα χωνεύουν. Τα πορτοκάλια λόγω των πολλών δεαλικών και κίτρικών αλάτων που περιέχουν, υποσηθών την έκκρισι του πεπτικού σωλήνος από το σάλιο και το γαστρικό χυμό ως τα πεπτικά όργανα του έντέρου. Προλαμβάνουν την δυσκολιότητα και ένεργούν ως έλαφρο άκαταδώς καθαριστικό και ως μεταλλικό νερό. Είναι ο κυριώτερος λόγος που τα άγασα τόσο ο κόσμος και τα τρώει με άπληστία. Για τους παχυσαρκούς είναι άπαραίτητο έπιδρποιο.

ΠΟΙΟ ΕΙΔΟΣ ΨΩΜΙΟΥ ΕΙΝΕ ΘΡΕΠΤΙΚΩΤΕΡΟ;

Όσο λευκότερο είναι το ψωμί, τόσο περισσότερο άμυλο περιέχει, αλλά και τόσον—αντίθετος—είναι πτωχό σε άξιοιούχες ούσιες και λίπη. Αν θέλουμε να τρώμε θρεπτικό ψωμί, πρέπει να προτιμάμε ένα ψωμί με άποχρόστες μάλλον προς το κίτρινο παρά έντελώς λευκό. Κι' αυτό, γιατί στον κόκκο

ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΨΕΥΔΗ

— Σταθίτε! Σταθίτε, γιατί είμαι νεγκλιζέ... —

το σταριοί έκείνο που άποτελεί το ζωντανό μέρος που περιέχει τις λευκοματώδεις ούσιες είναι το σπέρμα. Αυτό έκαμε άλλοτε να ριφθί ή ιδέα να κατασκευάζεται ψωμί πλήρες — ένα ψωμί κατασκευάζομενο από άλευρι, και που να περιέχη ολόκληρο τον κόκκο. Το έμβρυο του κόκκου είναι κίτρινο σωματίδιο, τόσο μικρό και έλαφρό, ώστε 1200 απ' αυτό ζυγίζουν μόλις ένα γραμμαρίο. Τρεφόμενος κανείς με τέτοιο ψωμί θα είχε, μαζί με το νερό που θα έπινε, μία τροφή άρκητή για να συντηρήση επί άρκτεόν τον οργανισμό του.

Φυσική

ΑΠΟ ΤΙ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ Ο ΑΕΡΑΣ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΟΜΕ;

Ο άτμοσφαιρικός άέρας που άναπνέομε περιέχει 78,06 άζώτου, 25 όξυγόνου και διάφορα άλλα στατικά. Επί πλέον περιέχει κατά διάφορες αναλογίες άτιμ νερού, άθθρακικών όξο και πολλά άλλα άέρια, που τον κάνουν βλαβερό.

ΠΟΣΟ ΠΑΧΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΟΣ ΕΧΕΙ Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΓΗΣ;

Το πάχος του άτμοσφαιρικού φλοιού της γής είναι 320 περίπου χιλιομέτρων. Δηλαδή ο πλανήτης μας περιφέρεται στο κενόν, συνοδευόμενος από ένα αερώδες περιάλυμμα, το πάχος του όποιου ίσοιται γαμεί σγεδόν με το τεσσαρακόστον του όγκου του. Όσον άφορά το βάρος της άτμοσφαιρας, ο διάσημος Τορικήλι άπέδειξε το 1643 με διάφορα πειράματα ότι μία στήλη άέρος από τη γή άς το άνώτατο άκρο της άτμοσφαιρας έχει το ίδιο βάρος με μία όμοια στήλη ύδωργούρου ύψους 76 έκατοστάν του μέτρου και πάχους ενός τετραγωνικού έκατοστομέτρου, που έχει βάρος γραμμαρίων 1033:6.

Στατιστική

ΠΟΣΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

Η Ελλάδα έν άναλογία πληθυσμού έχει τα όπερ τριπλάσια αυτοκίνητα ή η Σερβία, τα όπερ πενταπλάσια ή η Ρωσία (1), τα διπλάσια ή η Ρουμανία και Πολωνία και περισσότερα από την Ουγγαρία! Η όπερπληθώρα αυτή των αυτοκινήτων στον τόπο μας δέν όφειλεται παρά στον άδασανίστως φιλοπόδοό χαρακτήρα του Έλληνός έπιχειρηματία.

Ανθρωπολογία

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΦΥΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Σύμφωνα με την στατιστική ενός Ιδιορρόθιμου Αμερικανού, οι όραιότεροι άνδρες είναι οι Ιταλοί και οι όραιότερες γυναίκες οι... Άγγλίδες. Ο έξερευνητής όστόσο Χόνσον θεωρεί ως όραιότερους τους Σουηδούς και τους Νορηγούς. Ο ζωγράφος Τζών Γασκόμπεν θεωρεί ως όραιότερους τους άνδρες της μεσημβρινής Γαλλίας και ως όραιότερες γυναίκες γενικά τις Γαλλίδες. Άγγλοι καλλιτέχνες, όπως ο γλύπτης Ζαμπώ, θεωρούν ως όραιότερες γυναίκες τις Ιρλανδίδες και ως όραιότερα κορίτσια τις Τουρκάλες.

Κι' έμεις με την σειρά μας, όστερα απ' όλην αυτήν την... άλληλογρονθοκοπημένη στατιστική έχομε το δικαίωμα να θεωρούμε ως όραιότερους ανθρώπους του κόσμου τους... Έλληνες!

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΕΡΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ;

Ένας ρήτωρ μπορεί να προφέρη άγορεύων κατά μέσον όρο 200 λέξεις στο λεπτό. Δυό άτομα όταν συνομιλούν άσπανούν 180 λέξεις στο λεπτό. Στους... γυναίκοκαυγάδες έχομε 250 λέξεις στο λεπτό.

Ένας άνθρωπος μπορεί να γράψη κατά μέσον όρο 15 λέξεις στο λεπτό, μπορεί να περπατήση τριάντισι μίλια την ώρα, μπορεί να κοιμηθί δώδεκα ώρες με άποχρόστες, μπορεί να διαδύση άνήτως έντυπα από άποστάσεως 12—16 δακτύλων.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

καί οι άσσοι του

Τι λέν οι άλλοι

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ

Ο γνωστός μας Ίσπανός ζωγράφος και θεατρικός συγγραφέας Θαμόρα, έδημοσίευσε τελευταία στην έφημερίδα «Κουίντάντ» της Μαδρίτης ένα όραιότατο άρθρο για την έκλεκτή καλλιτέχνιδα του «Έθνικού θεάτρου» μας δίδα Έλένη Παπαδάκη. Τελειώνοντας το άρθρο του, κάνει τον έξης παραλληλισμό που είναι πολύ τιμητικός για την νέαν ήθοποιό. Έδου τί άναφέρει κατά λέξιν:

«Η Κοτοπούλη είναι «Ηρα: βίαη και δεσποτική, γεμάτη ήλεκτρική δύναμι και πικρή ειρωνεία. Σύννεφο καταιγίδος, άργισμένο παγώνι.

»Η Κυβέλη είναι «Αφροδίτη: Όλα τα περισσότερα του πάθους γλουγλουτίζουν στον όραίο της λαϊμό, που μοιάζει σά να είναι φουσκωμένος από πόθους, και τα μάτια της έχουν το σαγηνευτικό βλέμμα όλων των μεγάλων έραστριών.

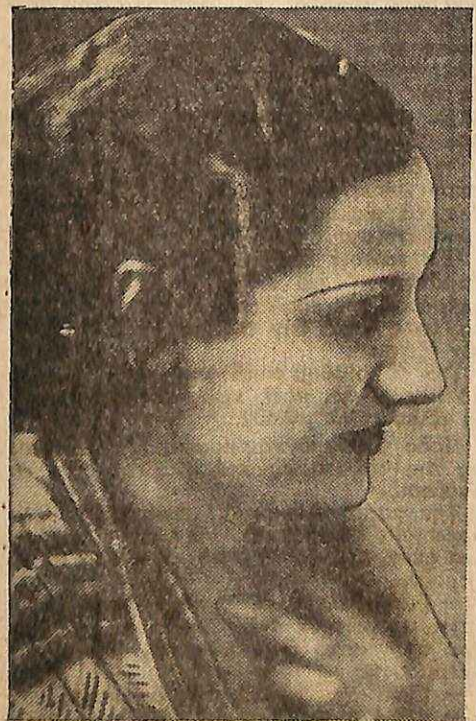
»Η Έλένη Παπαδάκη είναι «Αθηνά: Η όμορφιά της καλλιτέχνιδος είναι ή όμορφιά της εύφύας και το χαμόγελό της γεμάτο σοφία. Νά, γιατί την διάλεξαν ν' αντιπροσωπεύση την πόλι των Αθηνών, κατά και είναι ή ένσαρκωσις της Παλλάδος Αθηνάς στα 1935.»

Τι κάνουν οι ίδιοι

ΣΤΑ ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ ΤΟΥΣ

Πώς νομίζετε πως περνούν την ώρα τους, οι καλλιτέχναι μας, στα διαλείμματα των έργων που παίζουν. Άς ριζώμε μία ματιά:

Η Κυβέλη: Μέσα στη θαλπωρή ενός παρφουμαρισμένου καμαρινιού, ή

Η ντιζέ του μουσικού θεάτρου δνις Σοφία Βέμπο.

ΕΛΕΝΗ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1935
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΑ

μεγάλη μας ήθοποιός ξαπλωμένη στο ντιθάνι της, με τα χειρόγραφα του ρόλου της στα πόδια του ντιθανιού και μ' ένα κουτί σοκολάτες στην άγκαλιά... όνειροπολεί! Άλλοτε πάλι, έκνευρισμένη, αλλά πάντα μασουλώντας σοκολάτες, τά βάζει με την καμαριέρα της, γιατί άργεί νάρθη... το γκαρσόνι με τις διάφορες όρεκτικές παραγγελίες της.

Η Μαρίκα: Δέχεται μέσα στο καμαρίνι της, που είναι σάν πολιτικό γραφείο, θαυμαστάς, συναδέλφους, συγγραφείς, φίλους, δίνοντας συγχρόνως οδηγίες στους μηχανικούς, συμβούλους στους ήθοποιούς, και σκορπώντας μαζί με σύννεφα από πούδρα και καπνό του τσιγά:

Η δραματική καλλιτέχνις του Έθνικού Θεάτρου» δνις Έλένη Παπαδάκη.

ρου έπιφωνήματα, παρατσούκλια και... φιλά! —πολλά, πάρα πολλά φιλά!

Ο Λογοθέτης: Ο συμπαθής αυτός κομικός, συνηθίζει να μακιγιαρείται ή ν' αλλάξη για την άλλη πράξι, έχοντας μέσα στο καμαρίνι μεγάλη παρτίδα... τούμπαλα!

Μία ματιά στην καρτέλα, μία ματιά στον καθρέφτη:

— 22! —Δέν τόχω! —Πού διάολο είναι το κολάρο μου; — 30! — Ταινικούνια! — Φέρε τα λεπτά!... —Πού είναι ή γραβάτα μου;... και πάει λέγοντας...

Τά ανέκδοτά τους

ΟΤΑΝ Η ΔΙΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΘΑΙΝΕ ΝΑ ΣΩΦΑΡΗ

Είνε γνωστόν πόσο στην καλλιτέχνιδα του Έθνικού θεάτρου» μας, δίδα Έλένη Παπαδάκη άρέσει να σωφάρη. Όταν είχε πρωταγοράσει την κούρσα της, βρέθηκε ένα πρωί μαζί της.

Περνούσαμε από κάτι στενούς δρόμους, κι' ή δνς Παπαδάκη, σοβαρή κι' άφωσιωμένη στο βολάν, ώδηγοόσε με όπερφηναίο το αυτοκίνητό της μέσα από τις κατοικίες. Ξαφνικά μας τράνταξε ένα δυνατό χτύπημα... Φρενάρει άπότομα και κυττάζει άγριωμένη γύρω.

Η πρωτόβγαλτή σωφερνίνα κατάφερε να δόνηγη τόσο... καλά, ώστε ένα κάρ:

ρο που περνούσε απ' έκεί χτύπησε καστράδως λίγο το φτερό της κούρσας. Η δνς Παπαδάκη κατέβαινε τότε και κυττάζει με... μητρική στοργή το χτυπημένο της αυτοκίνητο, έπειτα γυρίζει άπότομα στον καρροτσιέρη, έτοιμη να του έπιτεθί... Η Παπαδάκη όμως δέν ξέρε να μιλήση άσχημα... Άγανακτισμένη, ψάχνει να βρή μία τρομερή, μία προσδλητική λέξι, και του πετά στο τέλος με περιφρόνησι: «Άμαξά!»

ΑΠΡΟΟΠΤΟ... ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Μέσα σ' ένα από τα βαποράκια που κάνουν την γραμμή Βόλου—Θεσσαλονίκης, ξαπλωμένη σε μία σαιζ—λόγκ, μία κοπέλλα, με μεγάλα όνειροπόλα μάτια, τραγουδούσε. Η φωνή της, θερμή και γλυκειά άπλώθηκε σ' όλη τη γέφυρα και γοητευμένοι και περίεργοι την άκουγαν οι άλλοι έπιβάτες...

Σε μία στιγμή, την πλησιάζει ένας κύριος, της παρουσιάζεται ως θεατρικός έπιχειρηματίας και την συμβούλεύει, χωρίς πολλά λόγια, να βγίη στο θέατρο. Η νέα δέν τό είχε σκεφθί ποτέ. Έπληγαινε να πιάση δουλειά στο γραφείο ενός δνιου της, στη Θεσσαλονίκη... Τό είπε στον κύριο και δέν ξαναμίλησαν γι' αυτό το ζήτημα...

Όταν, όστερα από μία μέρα, στην Θεσσαλονίκη, τον ξανα συναντά στο δρόμο τυχαίως... Η ιδέα του θεάτρου είχε άρχισει να ώριμάξη μέσα της, χωρίς να τάχη κι' ή ίδια καταλάβει...

Και πώς θα μπορούσα νάθγαινα στο θέατρο; του λέει ξαφνικά.

— Άμέσως, δεσποίνις! Είμαι διατεθειμένος να σας κάμη συμβόλαιο για δυό χρόνια: Έξη χιλιάδες τό μήνα στην άρχη... κι' όστερα... δέκα!...

Εδέχηκε!... Κι' έτσι, έχομε έμεις τώρα την ευτυχία ν' άκούμε την βαθεία και γλυκειά φωνή της Σοφίας Βέμπο!...

Θεατρικές πεννιές

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

... Κατά την προσεχή περίοδο ο θίασος Άλίκης πρόκειται να συνεργασθί με την Κυβέλη;

... Ο Άρχυρόπουλος θα μείνη εδώ έως τ' Πάσχα και θα φύγη όστερα για την Πάτρα;...

... Η κ. Κοτοπούλη την έρχομένην Μεγάλη Έβδομάδα θα έπιστρέψη στας Αθήνας και θα άρχισι να έτοιμάζεται για τό καλοκαίρινο θέατρο Μαρίκας.

... Το Λαϊκό θέατρο Παγκρατίου τό πήρε ο κ. Καλογερίκος, ο όποιος μας ύπόσχεται πολλά για τα νέα ταλέντα που θα έμφανισι;

... Ο Κυριακός χωρίζει από τον Πρινα και μαζί με τα Καλουτάκια και τον Μαυρέα, θα παίξουν, όσο εξακολουθεί ή χειμερινή περίοδος, στο Ίντεάλ!

... Στα Διονύσια άρχίζει προσεχώς όπερέττα με την Ήρω Χαντά, την Λίτσα Λαζαρίδου, τον Φιλίππιδη και τον Καντιώτη;

... Στου Παπαϊωάννου ως τό Πάσχα θα εξακολουθήση ή όπερέττα του κ. Παπαδοίκα «Ο έρως θέλει τρέλλες» κι' όστερα ο θίασος «Αράμαλη—Πατριού—Κρεββάτα» θα φύγη τουρνέ;

M. I. N. A.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο Παύλος, ένα θράδυ — Ρωμαϊκό θράδυ του Μαΐου — άκούει μία μελωδική γυναικεία φωνή, να τραγουδά την «Αρία» του «Ορφέως» που κλαίει και ζητά με περιπάθεια την Εὐρύδίκη του. Η μαγική αυτή φωνή την άκούει σκυμμένος στο μπαλκόνι του, που βλέπει στον κήπο της υπαίτης βίλλας «Στάρ».

«Ο Παύλος ερωτεύεται τη φωνή αυτή και μαζί της την άγνωστη γυναίκα που τραγουδά τόσο «Αρία». Η φαντασία του την πλάθει σαν μία εξωτική ύπαρξη, αντίξια για την φλογερή του άνηψη. Αποφασίζει και γράφει ένα γράμμα, που το ρίχνει στον κήπο της βίλλας «Στάρ», νύχτα. Το άλλο πρωί το γράμμα δεν είναι πια εκεί που το έριξε... «Ο Παύλος, γεμάτος αγωνία, τρέχει και συνάζει πληροφορίες για τους ένοικους της βίλλας. Και μαθαίνει ότι σ' αυτήν μένει από τριετίας μία γρήγη «Εγγλέζα κυρία, η λαίδη Ροζαλίνδα Μέλβιλ, με μιάν ακόλουθο της, πενηνταπέντε χρόνων, και το υπηρέτικό της προσωπικό...»

Ποιος άρα γε να πήρε, λοιπόν, το γράμμα; «Ο Παύλος είνε βέβαιος για την ύπαρξη «Εκείνης», της άγνωστης Νέας, και της έτοιμας δυνάμει παθητικό γράμμα, εκλιπαρώντας την να του φανερώσει επιτέλους, να του δώσει σημεία ζωής, να του απαντήσει ει δυνατόν...»

«Αλλά, ενώ και το δεύτερο γράμμα παραλαμβάνεται, η άγνωστη παραλήπτριά σου άπαντά: «Οι ενέργειες του Παύλου, για να μάθω, έντεινούνται. Και, όπως φαίνεται από ένα τρίτο γράμμα που συντάσσει, δεν αποβαίνουν άκαρπες. Σ' το γράμμα αυτό αναφέρει το όνομά της — Διάνα τη λένε — και έκφράζεται με πεποίθηση...»

«Πήγα σήμερα το πρωί στην έκκλησία της Σάντα Μαρίας ντέλα Βιτόρια — γράφει — για να προσευχηθώ και να ευχαριστήσω το Θεό που άκουσε τις έκκλησιές μου... Γονατιστός μπροστά στον άγαλμα της Αγίας Γερέζας, επανέλαμθανά, σάν λόγια εύνομουσής, μιά και μόνη φράσι: «Εκείνη υπάρχει, την είδα, μπορώ να ζήσω, μπορώ να την αγαπήσω, την αγαπώ...»

«Ο Παύλος την είχε δη, υπόρρησε να καρφώσει το βλέμμα του από μακριά επάνω της καθώς «Εκείνη μαζί με την λαίδη Μέλβιλ έβγαινε από τη βίλλα για έναν περίπατο με άιάει. «Η άδεσβαιοτής του διαλύθηκε. Και της γράφει με άθροος τώρα πιά κι' άλλα γράμματα, που άλλοι μόνον μένουν πάντα χωρίς άπάντησι...»

Στις 7 Μαΐου ο Παύλος έξασκέλει την Διάνα Σφόρτσα στον κήπο της βίλλας Στάρ, συνοδευόμενι όμως από έναν ψηλό ηλικιωμένο κύριο. Της το γράφει άσθημένως με πικρία. Σ' το νέο γράμμα του της αναφέρει ότι είχε παρακολουθήσει όλες τις κινήσεις της μέσα στον κήπο... Και συνεχίζει:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

«Από καιρό σε καιρό —άβλεπα όλα αυτά από το μπαλκόνι μου, που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το μέρος του κήπου που κάνετε τον περίπατό σας— ο ηλικιωμένος κύριος κάτι σου έλεγε, που άσφαλώς δεν θα είχε ένδιαφέρον, γιατί το ύφος του έδειχνε πως δεν περίμενε άπάντησι.

Κι' εσύ, άλλως τε, δεν του άπαντούσες. Μιά φορά μόνον κούνησες το κεφάλι σου κατάφατικά.

Περπατήσατε πολλή ώρα στο ίδιο μέρος του κήπου. Μετά, ανεβήκατε την σκάλα της επάυλεως Μέλβιλ. Εκεί άφησες τον ηλικιωμένο κύριο να μπη κι' εσύ στάθηκες λίγες στιγμές σκεπτική.

«Επειτα έστράφηκες και κύτταξες πρὸς το μέρος μου. Τότε άντελήφθηκες —μου φάνηκε τουλάχιστον ότι άντελήφθηκες—

έμένα που σε κυττούσα από το μπαλκόνι μου.

Είμαι βέβαιος, Διάνα, ότι έλαβες τὰ ρόδα που έστειλα. Έν τούτοις δεν είχες καρφωμένο κανένα απ' αυτά στη ζώνη σου. Κρατούσες μόνο στο χέρι σου ένα μάτσο βιολέττες και συχνά το έφερνες κοντά στο πρόσωπό σου, για να άναπνεύσής το άρωμά τους.

Τι ευχαρίστησι να αισθάνεσαι, άρα γε, Διάνα. Τώρα που μ' έκανες —γι' αυτό είμαι βέβαιος ότι δεν άμφιβάλλεις— τόν δυστυχέστερο των ανθρώπων;

Παύλος

Αύθημερόν

Τι ήταν αυτό το καταστρεπτικό, το άνεπανόρθωτο, το γελοίο που συνέβη χθές και σήμερα, Διάνα; Πρὸ μιάς ώρας έλαβα ένα έπισκεπτήριο της λαίδης Μέλβιλ, που έγραφε άπάνω την φράσι: «Σ'άς ευχαριστώ για τὰ άρώα σας άνθη!»

Τίποτε άλλο. Τὰ δυστυχισμένα, λοιπόν, άλικά ρόδα μου δεν έφθασαν σ'τά χέρια σου. Απὸ λάθος εκείνου που τὰ έδωσε ή εκείνου που τὰ παρέλαβε έδόθηκαν στην λαίδη Μέλβιλ.

Τι να σκέφθηκε, άρα γε, ή λαίδη Ροζαλίνδα;

Ασφαλώς τίποτε. Θα υπέθεσε άπλως ότι, σάν γείτονας, θέλησα να έκδηλώσω τὸν σεβασμό μου, και με ευχαρίστησε σύμφωνα με τὸς τύπους της ευγενείας.

Τὰ φτωγά μου άλικά ρόδα!... Τὸ φτωχό μου όνειρο!... Παύλος

9 Μαΐου

Δυὸ μέρες δὲ ζῶ, Διάνα. Εἶνε δυὸ μέρες τώρα, που δεν σε βλέπω να βγαίνεις στον κήπο, έστο και για έναν μικρό περίπατο.

Όλα εἶνε σκοτεινά και ψυχρά γύρω μου από τη στιγμή που τὸ άρώα σου Αστρο δεν λάμπει πιά στον έρωτικό μου ούρανό.

Στὰ βλέμματά μου, στην όμιλία μου, στίς χειρονομίες μου, έκδηλώνεται όλη ή πυρετώδης άγωνία μου. Πρὸς στιγμήν, συλλογίστηκε ότι πιθανόν να έφυγες. Έπειτα άρχισα να φοβάμαι ότι δεν ύπηρεξες ποτέ στην πραγματικότητα, ότι δεν σε είδα ποτέ στην βίλλα «Στάρ», ότι ήσουν πλάσμα της φαντασίας μου.

Γύριζα διαρκώς πίσω από την βίλλα, όπως περιφέρεται ο κλέφτης γύρω από τὸ μέρος που υπάρχει κρυμμένος κάποιος πολύτιμος θησαυρός.

Οι γείτονες με κύτταζαν με ειρωνεία και περιέργεια, όσοι με γνώριζαν, και με κάποιαν ύποψία, όσοι τὸς ήμουν άγνωστος.

Δὲν ζῶ πιά. Κινοῦμαι σάν αυτόματο. Εἶμαι τελείως άφηρημένος. Ο ύπνρέτης μου Βικέντιος έκπλήττεται. Η άδελφή μου Λίζα στενοχωρείται. Άλλοτε μένω ώρες ολόκληρες σιωπηλός και άλλοτε με πιάνουν ξαφνικές έκρήξεις όργης και μετά πέφτω σε μιά κατάστασι άναισθησίας.

Δὲν ζῶ πιά και έν τούτοις ή ζωή με σφιγγει και με καταθλίβει.

Δὲν ζῶ, γιατί δεν σε βλέπω πιά, γιατί άπάνω στην τρέλλα μου άφησα σ'τά χέρια σου την ύπαρξί μου που εσύ την άφήνεις πάντοτε να σου διαφεύγει, γιατί δεν μ' αγαπᾶς, δεν με γνωρίζεις. Βρί-

σκεσαι πολύ μακριά από έμένα, μολονότι δεν απέχεις παρά όλίγα βήματα. Βρίσκεσαι τόσο πολύ μακριά μου σάν να βρίσκεσαι σ' άλλον πλανήτη.

Μιά τρομερή άμφιβολία με βασανίζει. Μήπως ο παράφορος έρωσ μου, τα τολμηρότερα μυστά γράμματά μου, τὰ τολμηρότερα άνθη μου, ή έκ μέρους μου πολιορκία της βίλλας Στάρ, μήπως όλα αυτά σε άνάγκασαν να φύγεις;

Πού να βρίσκονται άρα γε τὰ γράμματα που σου έρριξα στον κήπο κι' έκείνα που σου έστειλα στο όνομά σου, όταν τὸ έμαθα;

Κάποιος θα τὰ άνοιξε, θα τὰ διάβασε και θὰ γέλασε ίσως μαζί μου.

Θα έγινε λόγος στη βίλλα για τὸν αὐθάδη άνθρωπο που τολμᾶ να στέλνει γράμματα σε μιάν άγνωστή του νέα. Ποιος εἶνε εκείνος, Διάνα, που σε άπομάκρυνε από την λατρεία μου; Η λαίδη Μέλβιλ ή ο ύψηλός ηλικιωμένος κύριος; Η μήπως —κι' αυτό θα εἶνε τὸ σκληρότερο για μένα— άγανάκτησες και έφυγες μόνη σου;

Αὐτή εἶνε ή γυμνή, ή τρομακτική αλήθεια.

Παύλος

10 Μαΐου. Μεσάνυχτα

Σήμερα τὸ πρωί ή άδελφή μου, ή άγαπημένη μου Λίζα με λυπήθηκε όταν είδε την κατάστασί μου.

— Παύλε —μου είπε— υποφέρεις και δεν θέλεις να μου πής τί έχεις.

«Έπεσα στην άγκαλιά της και έκλαψα πολύ.

— Πές μου, Παύλε, πώς μπορώ να σε βοηθήσω.

Η Λίζα εἶνε έξαιρετικό πλάσμα. Εἶμαι τριανταδύο χρόνων και εἶνε εικοσιοχτώ. Εἶμαι γυιῆς και εύρωστος. Η άδελφή μου εἶνε εύπαθής και λεπτοκαμωμένη.

Η άγαπημένη μου μητέρα ήταν ύγιεστάτη όταν με έφερε στον κόσμο, αλλά ήταν πολύ καταβεβλημένη όταν έγέννησε την άδελφή μου. Απὸ αυτόν τὸν τοκετό, μάστιγα, έξαντλήθηκε περισσότερο και σε ένα χρόνο την έχασαμε.

Η άδελφή μου ανατράφηκε και μεγάλωσε χωρίς να έχη ως οδηγόν της —όπως τὰ περισσότερα κορίτσια— την μητρική στοργή.

Έν τούτοις εἶνε εύθδς και σταθερός χαρακτήρ. Έχει καλωσύνην άπειρη. Απεκρούσε τὸν έρωτα όταν της προσεφέρθη, ίσως γιατί δεν της προσεφέρθη όταν τὸν έζητήσε.

Για τὸ αισθηματικό της, όμως, μυστικό δεν μιλάει ποτέ και ούτε επιτρέπει σε άλλους να μιλοῦν.

Πρὸς τὸ παρόν άφιερώνει σ' έμένα όλη της τη στοργή και όλη της την άφοσίωσι.

Την παρακάλεσα να έπισκεφθῇ την μαρκησία Σεριάννι, να την ρωτήσῃ για σένα, Διάνα, να μάθῃ όλα όσα σε άφοροῦν.

— Γιατί θέλεις να τὸ κάνω αυτό, Παύλε; — με ρώτησε ένῶ κάρφωνε άπάνω μου τὸ γεμίο άφοσίωσις και ελλικρινεία βλέμμα της.

— Γιατί την αγαπᾶς, της άπήντησα. — Καλά, μου είπε, χωρίς να φέρῃ καμιάν άντίρρηση, θὰ πάω.

Η μαρκησία Σεριάννι, όμως, λείπει

σήμερα από την Ρώμη. Θα γυρίσῃ αὔριο.

Έτσι, λοιπόν, μόνον αὔριο θα κατορθώσῃ ή άδελφή μου να την έπισκεφθῇ, μόνον αὔριο θα μπορέσω να έχω πληροφορίες για σένα, Διάνα.

Ποιός, όμως, με βεβαιώνει ότι θα έχω την δύναμι να ζήσω ως αὔριο;

Παύλος

... .. Ρώμη, 10 Μαΐου

Αγαπημένη μου, λατρευτή μου, σε άκουσα, άκουσα την φωνή σου. Τραγουδισες, μου μίλησες, μου άπώνησες.

Είχες έξαφανισθῇ τρεῖς μέρες τώρα, κι' ήταν για μένα οι ήμέρες αυτές χωρίς φῶς, χωρίς άέρα.

Έξέχασα άμέσως τις φριχτές νύχτες που πέρασα χωρίς να μπορώ να κλείσω μάτι.

Σ' ευχαριστῶ, Διάνα, γιατί μου έδωσες τὸ δικαίωμα να ζῶ και να εἶμαι εύτυχισμένος.

Τι έκαν' πρὸ μιάς ώρας που άκουσα ξαφνικά την μελαδική φωνή σου; Τὰ είχα όλα τελειώσει και όλα τὰ ξανάρχισα για να βρίσκωμαι σε κάποια άπασχόλησι.

Πήγα στη Λέσχη να συναντήσω μερικούς φίλους μου. Μόλις τὸς βρήκα, τὸς άφησα κι' έφυγα βιάστικός. Αγοράσα ένα εισιτήριο και μπήκα στο θέατρο. Άλλά δεν έμεινα παρά μόνον λίγα λεπτά.

Τέλος πρὸ μιάς ώρας, στίς έντεκα ακριβώς, ύόρισα στο σπίτι περισσότερο από κάθε άλλη φορά έτλημένος. Ξαπλώθηκα σ' έναν καναπέ κι' άρχισα να καπνίζω. Ξαφνικά ή φωνή σου ήρθε να με άναστήσῃ, όπως ο Χριστός άνάστησε τὸν Λάζαρο.

Τραγουδοῦσες όπως την πρώτη φορά, αλλά όχι πιά τὸν «Ορφέα». Αὐτή τη φορά τραγουδοῦσες ένα άρώα τραγουδι του Περγκολέζε, τὸ μελωδικό τραγουδι που τόσο άρεσε στον Λιστ. Την παληά μελωδία της Νίνας, που εἶνε άρρωστη, που φαίνεται σαν να κοιμάται, που ίσως να έχη πεθάνει.

Τρεῖς μέρες στο κρεβάτι
Η Νίνα καρτερεῖ...

«Ήσουν, λοιπόν, άρρωστη, φτωχή μου άγάπη, ήσουν άρρωστη όπως ή Νίνα, χωρίς εγώ να κατορθώσω να μάθω τίποτε; Τραγουδοῦσες τὴ παληά, τὸ λησμονημένο και θλιβερό τραγουδι για να μου δώσης να καταλάβω ότι αναγκαστικά είχες έξαφανισθῇ, γιατί ήσουν άρρωστη, και τώρα που έγινες καλά, θα σε βλέπω και θα σε άκούω;

Τελείωσε τὸ τραγουδι σου. Έν τούτοις αισθανόμουν την φωνή σου να άντηχῇ επί πολλήν ώρα μέσα στην ψυχή μου.

Παύλος

... .. Ρώμη, 11 Μαΐου

Στίς έπτά τὸ άπόγευμα έπέστρεψε ή άδελφή μου ή Λίζα από τὸ σπίτι της μαρκησίας Σεριάννι.

— Λοιπόν, Λίζα; την ρώτησα με άυπομονσία.

— Λοιπόν, Παύλε, μου άπήντησε εκείνη με ήρεμία που με έπείραζε σ'τά νεύρα.

— Τι έμαθες για την Διάνα;

— Όχι πολλά πράγματα.

— Γιατί έτσι;

— Γιατί δεν ρώτησα την μαρκησία Σεριάννι.

— Έκρινες, λοιπόν, ότι δεν έπρεπε να την ρωτήσης; Εἶπα συγκρατώντας με βία την έκρηξί της όνῃς μου.

— Τὸ έκαμα από λεπτότητα, Παύλε. Δεν μποροῦσα να κάμω άλλοιώς.

Μὲ κυττούσε με τέτοια τρυφερότητα, που αισθάνθηκα ότι ο θυμός μου άρχισε να κατευνάζεται.

— Λίζα μου, σε ίκετεύω, πές τα μου όλα, την παρεκάλεσα.

— Ρώτησέ με, ψιθύρισε εκείνη κυττώντας άλλω.

Δὲν ξερω γιατί με ψ-χρανε ή συμπεριφορά αὐτή της άδελφής μου. Έν τούτοις την ρώτησα:

— Την λένε Διάνα Σφόρτσα, δεν εἶνε έτσι;

— Ναι, Διάνα 2φύα από την Περούζια.

— Εἶνε ευγενής; Πλουσ'τ;

— Πολύ ευγενής και πολύ πτωχή. Πάμπτωχη.

— Καί ή οικογένειά της;

— Ο πατέρας και ή μητέρα της πέθαναν στην Περούζια. Έχει δυὸ άδελφούς μικρότερους και δυὸ άδελφούλες.

— Όλοι εἶνε πτωχότατοι.

— Ποιὸς φροντίζει γι' αὐτούς;

— Κάποιος κηδεμών... νομίζω.

— Μήπως εκείνος ο ύψηλός κύριος που είδα να βγαίνει μαζί της από την έπαυλι Στάρ και να την βοηθῇ κάποτε ν' άνέβῃ σ'τ' άμάξι, όταν πηγαίνει σε καμιά έπίσκεψι ή σε κανένα περίπατο;

— Όχι, άπήντησε ή Λίζα, με κάποιο άόριστο τόνο.

— Ποιὸς εἶνε, λοιπόν, εκείνος ο κύριος;

— Δὲν ξερω, άπήντησε ή Λίζα με ύφος ανθρώπου που δεν φαίνεται διατεθειμένος να σνεχίσῃ μιά όμιλία.

— Η λαίδη Μέλβιλ έχει καμιά σύγγενεια με την Διάνα Σφόρτσα;

— Εἶνε φίλη της. Η καλλίτερη φίλη και προστάτις της. Την γνώρισε πρὸ έτών στην Ρώμη, όταν ή Διάνα ήταν άκόμη κοριτσάκι.

— Καί ή μαρκησία Σεριάννι;

— Ένδιαφέρεται πολύ για την Διάνα Σφόρτσα, γιατί κατάνεται κι' αὐτή από την Περούζια. Δεν μπορεῖ, όμως, να κάνη και πολλά πράγματα.

— Καί τί λέει για την Διάνα;

— Ότι εἶνε ένα πλάσμα εύγενικό, αλλά δυστυχισμένο...

— Γιατί εἶνε δυστυχισμένη;

— Πές μου Λίζα...

— Γιατί ή Διάνα εἶνε πολύ πτωχή αλλά συγχρόνως και πολύ υπερήφανη. Δυὸ πράγματα, βλέπεις, που δεν συμβιβάζονται. Έχει τόσο άδελφια να βοηθήσῃ, εἶνε μόνον εικοσιπέντε χρόνων και πρέπει να άγωνισθῇ μόνη... Όλομόναχη.

— Τι άλλο έμαθες, Λίζα;

— Τίποτε άλλο, Παύλε...

— Εἶνε άδύνατον, άδελφούλα μου. Μοῦ κρύβεις κάτι, Λίζα μου, ύπόρχει κάτι και συ δεν θέλεις να μου τὸ πής.

Η άοελφή μου έσκυψε λίγο, πήρε τὸ χέρι μου και άρχισε να τὸ χαϊδεύῃ.

— Σ' αγαπᾶ τόσο πολύ, Παύλε, καλὲ μου άδελφούλη.

— Κι' εγώ, άδελφούλα μου, σ' αγαπᾶ πάρα πολύ.

— Άλήθεια; Τότε λοιπόν θ' άκούσης μιάν άδελφική συμβουλή που θὰ σου δώσω;

— Δὲν ξερω, Λίζα... Δὲν μπορώ να σου ύποσχεθῶ.

— Μη σκέπτεσαι πιά την Διάνα Σφόρτσα, εἶπε ή άδελφή μου.

— Όχι, έφώνασα, ξερείς καλά ότι την αγαπᾶ.

— Ξέχασέ την. Φύγε, όπως είχες άποφασίσει πρὸ μιάς έβδομάδος. Φύγε αὔριο τὸ πρωί, φύγε άπόψε τὸ βράδυ...

— Την αγαπᾶ, την αγαπᾶ, την αγαπᾶ, επανέλαμθανά εγώ με φωνή που αίσθανόμουν ότι έδγαίνε από τὰ βάθη της ψυχής μου.

— Πρέπει να πάψης να την αγαπᾶς. Πρέπει να την ξεχάσης. Πρέπει να φύγῃς.

— Γιατί, Λίζα, γιατί;

— Γιατί εἶνε πολύ άργά, άπήντησε ή άδελφή μου με σοβαρότητα ένῶ κυττούσε πρὸς τὸ μέρος που έδσε ο ήλιος.

— Λίζα, βλέπεις ότι χάνομαι. Πές μου τα όλα.

— Εἶνε πολύ άργά, επανέλαθε ή άδελφή μου, άποφεύγοντας να με κυττάξῃ σ'τά μάτια.

— Λίζα, θέλω να τὰ μάθω όλα. Θα πεθάνω άν δεν μου τὰ πής όλα.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

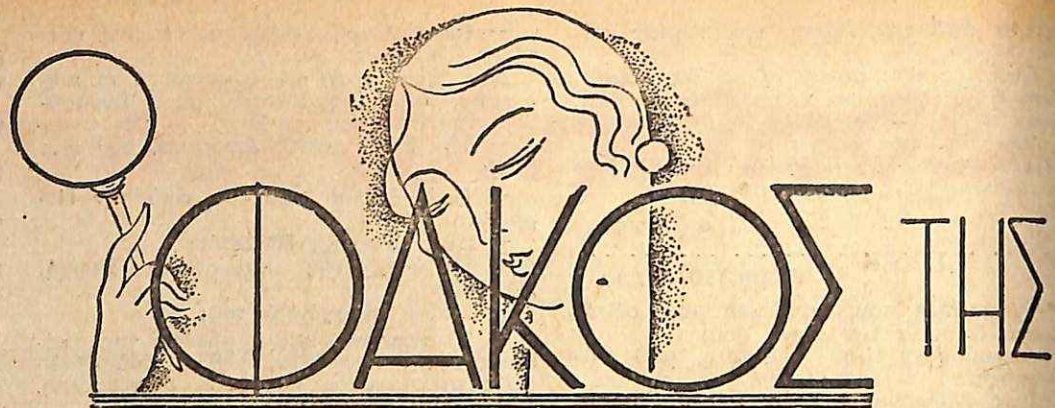
ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΙΝΙΟΥ

Ένα από τα πιο περίεργα φακίρικα θαύματα, που μένει ακατανόητο και ανεξήγητο σ' όλους, είναι το θαύμα του «σκοινιού». Στο πρόσταγμα του φακίρη θαυματουργού, ένα σκοινί που βρίσκεται μπροστά του κουλουριασμένο, ξετυλίγεται με διεύθυνση προς τα επάνω. Το σκοινί στέκεται όρθιο και μπορεί επάνω σ' αυτό ν' αναρριχηθεί και άνθρωπος.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Οι παραθεριστάι μιας αμερικανικής λουτροπόλεως, για να διασκεδάσουν την άνια τους προκηρύσσουν διαφόρους πρωτεύουσους διαγωνισμούς. 'Η ανωτέρω εικόνα παριστάνει μίαν ομάδα από τέσσερες 'Αμερικανίδες, οι οποίες συναγωνίζονται ποιά θα κρατήσει στο στόμα της περισσότερη ώρα μία γουλιά Τζίνι.

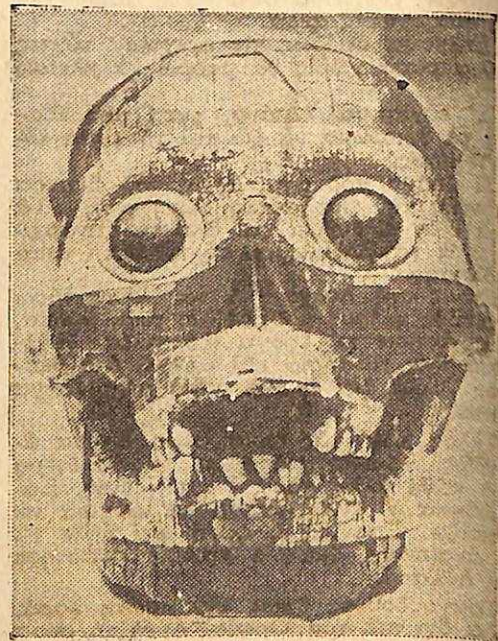
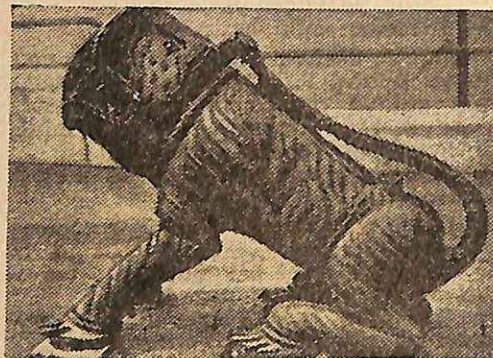
ΚΑΝΟΝΙΑ... ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ I

Σ' ένα μουσείο του Λονδίνου εύρσκεται η ανωτέρω παράξενη φόρμα, ή οποία δεν είναι άλλο τίποτε από ένα κανόνι.

Οι διάφοροι χῦται της εποχής εκείνης ήσυχολούντο να δίνουν στα όργανα του πολέμου διάφορες μορφές και σχήματα παρμένα από άγρια ζώα.

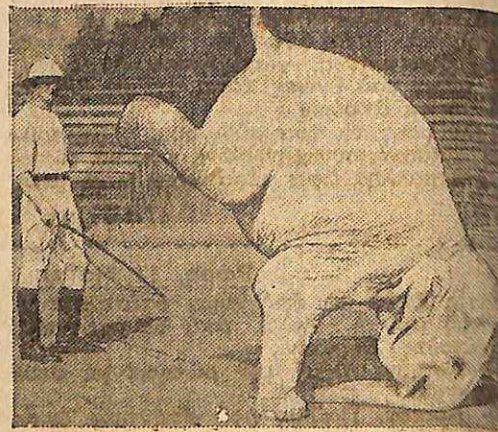
Η άνω λοιπόν εικόνα παριστάνει ένα λεοντάρι, την ώρα που πρόκειται να έφορμήση έναντιον του θύματός του.

Τό περίεργον είναι ότι οι αντίπαλοι, οι οποίοι δεν ήξεραν τα σχέδια των 'Αγγλων χυτών, έξελάμβαναν τα κανόνια ως πραγματικά θηρία και έτρέποντο πανικόβλητοι εις φυγήν.

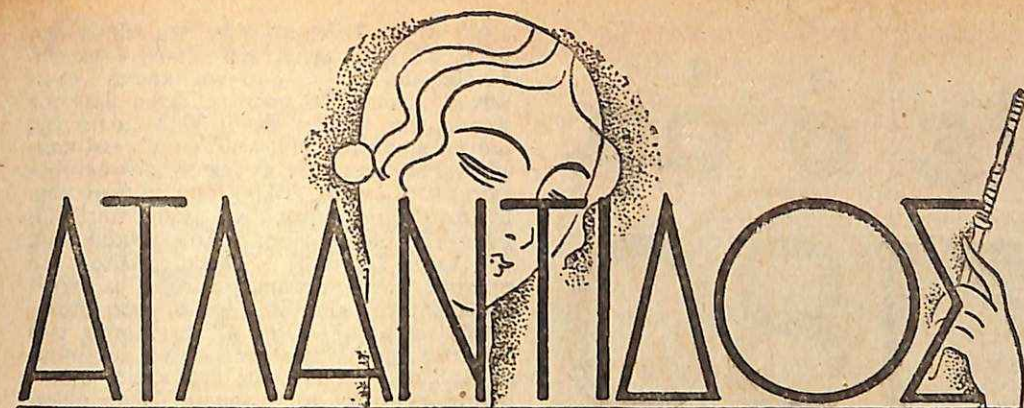
ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑ

Ο Χόπ Φόλσεϋ, Ιδιότροπος 'Αμερικανός της Μασαχουσέτης, έσκέφθη να καταπλήξει τους συμπολίτας του με μία πολύ παράξενη μονοκατοικία. 'Αγόρασε ένα χιμηλό σπιτάκι που βρισκόταν ανάμεσα σ' δυό ούρανοξυστάς και αφού τό έγκρέμισε, έχτισε στη θέσι του την άνω μακάβρια μονοκατοικία σέ σχήμα νεκροκεφαλής.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ο πιο νεαρός έλέφας ενός άγγλικού 'Ιπποδρομίου τη στιγμή που άρχίζει τα μαθήματά του. Είναι, όπως βλέπετε, δύσκολο να στήση κανείς έναν έλέφанта χάμω με την προθυσκίδα και με τα δυό του μπροστινά πόδια. 'Αλλά αυτό, τό επιτυχάνει εύκολα ο θηριοδαμαστής με μερικά ζαχαρωτά που ταίζει πριν τό γυμνασμά και λίγες καμτοικίες που το δίνει στα πλευρά.

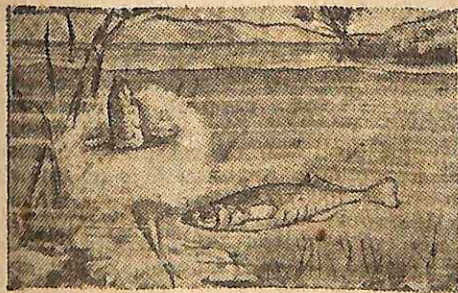

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Οι νεαρές 'Εγγλεζοπούλες, που δταν μπι ή άνοιξες ξαναρχίζουν τους κλασικούς περιπάτους τους στην έξοχή, θα έφοδιασθουν έφετος με ένα παράξενο μηχανήμα: «Την ζώνη της ασφαλείας». Για να μη γίνη καμιά παρεξήγηση έξηγοϋμε άμέσως τί είναι ή «ζώνη ασφαλείας». Οι νεαρές αυτές δεν πεζοπορούν μόνον την ήμέρα, αλλά και την νύχτα. Για να μην διακινδυνεύουν λοιπόν από τα αυτοκίνητα που έρχονται πίσω τους άθόρυβα, φορούν στη μέση μία πέτινη ζώνη, που έχει προς τα πίσω τρία κόκκινα ηλεκτρικά γλομπάκια, τα όποια μέσω μιας φορητής μικρής μπαταρίας μένουν διαρκώς άναμμένα.

ΨΑΡΙΑ-ΤΣΟΛΙΑΔΕΣ

Στις τροπικές θάλασσες ζουν τα παραδοξότερα ψάρια —ψάρια άγνωστα και που ή φυσική διαστάζει να τα κατατάξη σέ ομάδες γνωστών ειδών. 'Ετσι, παράλληλα προς τα άλλα έξωφρενικά ψάρια, συναντώνται στα νερά του άρχιπελάγους των 'Αντιλλών και τα άνω εικονιζόμενα «ψάρια-μπαλλαρίνες», τα όποια έμεις οι 'Ελληνες επί τῷ εθνικιστικώτερον θα μπορούσαμε να τα ονομάσωμε κάλλιστα και... «ψάρια-τσολιάδες»!

Τό όνομα αυτό τους ταιριάζει λόγω της περιέργου εμφάνισως των πτερύγων τους.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

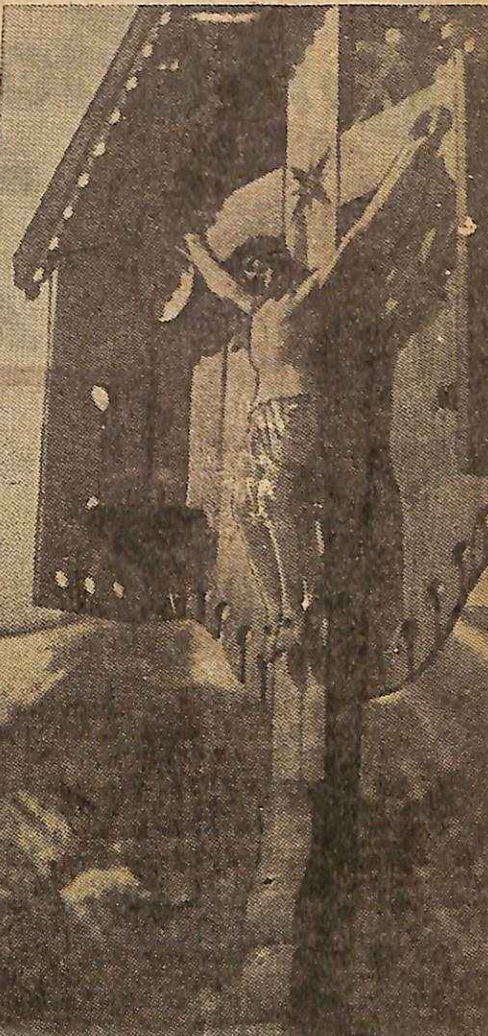
Στις 'Αλπεις, ως γνωστόν, υπάρχουν κατά διάφορα διαστήματα επάνω στα μονοπάτια και στους βατούς δρόμους στύλοι, επάνω στους όποιους είναι τοποθετημένα εικονίσματα κι ανάγλυφα με θρησκευτικές παραστάσεις. Σε όσες από τις παραστάσεις είναι απεικονισμένα τα Πάθη του Χριστού, κάθε Μ. 'Εβδομάδα μαζεύονται οι κάτοικοι των γύρω μερών και κάνουν λιτανείες. 'Η εικών μας παριστάνει μία σκηνή θρησκευτικής κατανύξεως των άγιων ήμερών.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ

Στό Γιάνι-Τσοϋ της 'Ιαπωνίας ζή ο παρξένος αυτός μπεμπές.

Η μητέρα και ο πατέρας του παιδιού αυτού είναι δυό άπλοι χωρικοί σκελετώδεις, κοντοί, όπως όλοι οι 'Ιαπωνέζοι. Ο μικρός αυτός ζυγίζει ήδη 60 κιλά και είναι μόνον δέκα ετών.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Όλοι έξέρουν πως ή άγγλική ευγένεια είναι παραδειγματική. Κανείς όμως δεν θα την έλεγε ποτέ... έξωφρενική. Την ποιήθει αυτή μας γενιά ή παρακάτω εικόνα, που παριστάνει έναν κυκλοφορία έλνος από τα πιο πολυσύχναστα σταυροδρόμια της άγγλικής πρωτεύουσας, για να άφήση να περάση μία... χελώνα!

Φαντασθήτε πόση ώρα θα ήταν σταματημένη ή κυκλοφορία τῶν οχημάτων και τῶν πεζών, λαμβάνοντας ύπ' όψιν την ταχύτητα του οδοκακοφόρου τετραπόδου! 'Αλλά για τέτοια ψιλοπράγματα δεν ενδιαφέρεται ή άγγλική ευγένεια.

Επέδανε ο αρ. 7180

Στο «νησί του διαβόλου»

Μ' αὐτὲς τὲς λίγες λέξεις ἀνήγγειλε στὴν ἡμερησία ἑκθεσί του ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν στοὺς προϊσταμένους του.

Πράγματι, ὁ ὑπ' ἀριθ. 7180 κατάδικος ἐπέθανε σὲ κάποια ἀπόπειρα ἀποδράσεως ἀπὸ τὸ «Νησί τοῦ Διαβόλου».

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 7180 ἦταν ἐκεῖνος πού κάποτε, στὴν ἄλλη τὸν ζωὴ, ὡς πολίτης ἔφερε τὸ ὄνομα Ζάκ Ντ' Ἀρμέζ, βαρῶνος Ντ' Ἀρμέζ.

Εἶχε φθάσει πρὸ δέκα ἐτῶν στὴ Γαλλικὴ Γουιάνα, τὴν ἐπίγειά αὐτὴ κόλασι, μὲ μιὰ καταδικαστικὴ ἀπόφασί τοῦ Κακουρ-γιουδικείου τῶν Γιαρισίων σὲ ἰσόβια δεσμά.

Κι' ἔνα μεσημέρι-ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη ὥρα γιὰ νὰ μὴν τὸν ὑποπτευθοῦν—ἀφῆσε τὸ «Νησί τοῦ Διαβόλου» πηδώντας στὴν ἀτμάκατο τοῦ διευθυντοῦ. Μέσα στὴν ἀτμάκατο βρῆκε ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο. Τὸ φόρεσε κι' ἔγινε ἀγνωρίσιμος. Οἱ σκοποὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, οὔτε καὶ νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε.

Ἐπέρασε τὴ διώρυγα κι' ἐπάτησε στὴν ἀμμουδιά τοῦ ἀπέναντι νησιού. Τὸ νησί ὅμως αὐτὸ ἦταν ἄγριο, εἶχε φείδια, θηρία καὶ κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ συναπάντημα. Καὶ ὅμως δὲν βρῆκε τὸ θάνατο οὔτε ἀπὸ τὰ φείδια, οὔτε ἀπὸ τὰ ἄλλα θηρία. Τὸν σκότωσαν ἀνθρώποι. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ ὥρες πορείας μέσα στὸ δάσος, τὸν βρῆκε ἡ σφαῖρα ἐνὸς στρατιώτη τῆς περιπολίας.

Κάθε χρόνο—γιατὶ μιὰ φορὰ μονάχα τὸ χρόνο μπορούσε νάρθῃ στὸ «Νησί τοῦ Διαβόλου»—μιὰ γυναίκα, μιὰ ὁμορφὴ νέα, κομψὴ καὶ λυγρὴ, ἐρχόταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κατάδικο. Ἦταν ἡ Ἐρικέττα Ντυπρέ, ἡ πιστὴ φίλη τοῦ Ντ' Ἀρμέζ, πού δὲν τὸν λησμονοῦσε στὲς δύστυχες στιγμές του.

Τὸν εἶχε γνωρίσει, τὸν εἶχε ἀγαπήσει ὅταν ἀκόμα ἦταν ὁ ὠραίος βαρῶνος.

Μιά μέρα, πρὶν δώδεκα χρόνια, ὁ βαρῶνος γνώρισε τὴν Ἐρικέττα σ' ἕνα νυχτερινὸ νάνισιγκ τῶν Ἡλυσίων. Ἡ Ἐρικέττα ἦταν ταμία αὐτοῦ τοῦ κέντρου καὶ ὑποχρεωμένη νὰ σκορπίζῃ χαμόγελα στοὺς πελάτες. Πρόσεξε ἀμέσως τὸν ὠραῖο καὶ κομψὸ νέο πού σύχναζε στὸ νάνισιγκ. Τὸν φώναζαν βαρῶνο. Ὁ διευθυντὴς ὅμως τοῦ κέντρου ἅμα εἶδε τὴ μικρὴν ἐνδιαφέρεται ἰδιαιτέρως γι' αὐτὸν φρόντισε νὰ τὴν προειδοποιήσῃ ὅτι ὁ βαρῶνος Ντ' Ἀρμέζ ἦταν βέβαια ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ οἱ τσέπες του πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἀδίες. Ἀκόμη ὅτι ἦταν ἐπιπόλαος, ἀεργὸς κι' ἐξακολουθοῦ-

Τὴ νύχτα ἐκεῖνη ὁ Ζάκ δὲν ἐπῆγε στὸ σπίτι. Τὸ πρωὶ ὅμως, πού ἐκεῖνη πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο, βρῆκε ὅλο τὸν κόσμο ἀνω-κάτω. Κατὰ τὲς πρωινὲς ὥρες βρέφηκε σκοτωμένη τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 δωμάτιό της μιὰ ταξειδιώτισ. Ἦταν μιὰ ὠραία καὶ κομψὴ κυρία, πού εἶχε ἐγγραφῇ στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὸ ὄνομα Ρόζα Νόμαν, ἡθοποιός. Ἡ ἀστυνομία ζήτησε νὰ μάθῃ τοὺς λόγους τῆς δολοφονίας: Κλοπὴ, ἐκδίκησης, τραγωδία ἐρωτικὴ; Ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πρῶτον, γιατί κάποιοι μάρτυς εἶχε καταθέσει ὅτι τὴν εἶδε σὲ κάποιο χορὸ στολισμένη μὲ μπριλλάντια κι' ἐν τούτοις στὸ δωμάτιό της δὲ βρέθηκε κανένα κόσμημα.

Ἡ Ἐρικέττα ἐνοίωσε ἕνα κακὸ προα-σθῆμα κι' ὅταν τὸ μεσημέρι ἐπῆγε σπῆτι, δὲ βρῆκε τὴ βαλιτσούλα. Ἀσφαλῶς θὰ τὴν εἶχε πάρει ὁ Ζάκ.

Τὸ βράδυ διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα ἔμαθε ὅτι ἐπ'στοποιοῦντο ἡ ταυτότης τῆς δολοφονημένης κυρίας. Ἦταν μιὰ τυχρὸ-διώκτρια, ἡ ὅποια τὴν ἐποχὴ τοῦ Πολέμου ἔκανε τὴν κατάσκοπο μαζί μὲ τὴν Ματὰ Χάρι. Ὅτι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἐπίσης ἐξαφανίσθηκε ἕνας κύριος τὸν ὅποιον ἡ ἀστυνομία ὑποπτευόταν γιὰ δραστὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅτι συνέλαβαν σὲ ἕνα ὑποπτο μέρος καὶ κάποιον κόμητα Ντ' Ἀρμέζ, πού κρινόταν μᾶλλον ὡς συνένοχος, γιατί εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸν ἐγκληματὴ καὶ ἐξομολογήσῃ τὰς ἐνοχολογίας.

Ἡ Ἐρικέττα ὅταν δίδαξε ὅλ' αὐτὰ, ἐλπιόυνη καὶ οἱ συνάδελφοί της τὸ ἀπέδωσαν στὲς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης.

Τέλος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ γυαλιὰ ἔμεινε ἀσύλληπτος. Κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ βεβαιώσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἀρμέζ φαίνεται ὅτι εἶχε πάρει μονάχα ὀρισμένα ἐγγραφα καὶ ἐξαφανίσθηκε, ἀπὸ τὸν συνένοχό του τὰ κοσμήματα, τὰ ὅποια ἀνευρέθησαν στὰ χέρια κάποιου γνωστοῦ στὴν ἀστυνομία κλεπταποδόχου.

Ἡ Ἐρικέττα παρὰ λίγο νὰ ἐνηχοτηθῇ κι' αὐτὴ, ἀλλὰ κατάφερε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της.

Ἐτοί ἡ ὑπόθεσις τελείωσε μὲ τὴν καταδίκη τοῦ βαρῶνος σὲ ἰσόβια δεσμά...

Τὸ ὄνομα τοῦ Ζάκ Ντ' Ἀρμέζ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸν 7180. Καὶ τὸ κομψὸ κοστούμι του μὲ τὴν ριγωτὴ στολὴ τοῦ καταδίκου.

Τώρα, ὁ ἀριθ. 7180 ἐπέθανε κι' αὐτός, ἡ μικρὴ ὅμως Ἐρικέττα ἀκόμα τὸν κλαίει στὴν ἴδια ἐκεῖνη καμαρούλα πού τὸν πρωτογνώρισε.

ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

—ο—

Ἡ πάλις μὲ τοὺς πετεινοὺς πού γεννοῦν αὐγά

Στὴν πόλιν Ἀβελίνο τῆς Ἰταλίας σημειώθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα φαινόμενα. Ἐνας πετεινός, πραγματικὸς βασιλιάς μέσα σ' ἕνα μεγάλο κοττάει, ἐγέννησε μιαν ἀπὸ τὲς τελευταῖες ἡμέρας τοῦ περασμένου Μαρτίου ἕνα αὐγό! Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κοτταείου ἐκείνου τὴν ὥρα βρισκόταν κατὰ τυχὴν ἐκεῖ γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ κοττάει. Ἀπεμάκρυνε λοιπὸν τὲς κόττες. Δὲν εἶχε προσέξει ὅμως ὅτι μέσα στὴ φωλιὰ ἦταν καθισμένος ὁ πετεινός. Τελειώνοντας τὴ δουλειὰ του, ἀκουσε κακαρίσματα ἀπὸ τὴ φωλιὰ. Στρέφει τότε καὶ βλέπει τὸν πετεινὸ. Ὅταν τὸν ἀνεσήκωσε, ἔπεσε τὸ αὐγὸ, ἕνα αὐγὸ ἐξαιρετικὸ μάλιστα μεγέθους. Τὸ γεγονός θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς γείτονες κακὸς οἰωνὸς καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς κατακραυγῆς, ὁ ἰδιοκτήτης παρέλαβε τὸν πετεινὸ καὶ τὸν παρέδωσε σ' ἕνα κτηνίατρον γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ. Ἡ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι ὁ πετεινὸς ἐγέννησε φυσιολογικὰ! Ἦταν ἀρσενικοθήλυκος! Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ κατὰ τὸ 1931, στὴν ἴδια πόλιν, ἐγέννησε αὐγὸ καὶ ἄλλος πετεινός!

Ἄλλοιῶς θὰ καταστρεφόμουν

Ξένο εὔθυμο διήγημα

Αὐτὸ πού θὰ σὰς διηγηθῶ μοῦ συνέβη στὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ περασμένο καλοκαίρι, πού μὲ μετέθεσε ὡς διευθυντὴ τοῦ ὑποκαταστήματος ἡ Ἐταιρεία στὴν ὅποιαν ἐργαζόμουν.

Δὲν ἤμουν παντρεμένος καὶ γι' αὐτὸ εὐχαρίστως ἐδέχθηκα τὸν διορισμό, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γινώριζα καινούργιους τόπους, συνήθειες καὶ ἀνθρώπους.

Ἦρα λοιπὸν τὸ Ἐξπρές—Ὅριαν καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ φθάσω στὸ τέρας τοῦ ταξειδιοῦ μου. Ὅταν εἶδα νὰ φαίνονται οἱ ψηλοὶ μινιάρδες, βγήκα στὸ διάδρομο νὰ δῶ ἀπὸ τὴ δεξιὰ πλευρὰ τὸ ὄρασιό θέαμα τῆς πόλεως.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, κάποιος ἐπέρασε, μὲ σκούνησε. Τὸ τσιγάρο μου ἔπεσε κάτω. Ἐσκυψα νὰ τὸ πιάσω καὶ ἀνασηκώθηκα. Ὁ ἄνθρωπος πού μὲ σκούνησε, ἀφοῦ μουρμούρισε μερικὰ λόγια συγγνώμης, μὲ χαίρησε καὶ χάθηκε στὸν διάδρομο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα καὶ ὅταν τὸ τραῖνο πιά ἐμπαινε στὸ σταθμό, δὲν ξέρω πῶς ἔβαλα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη καὶ ἐνόησα πὼς μοῖλαιπε τὸ πορτοφόλι...

Ἀμέσως σκέφθηκα τὸν ἄνθρωπο πού μὲ σκούνησε κι' ἔτρεξα νὰ τὸν βρῶ. Τὸ τραῖνο εἶχε σταματήσει καὶ πράγματι τὸν εἶδα νὰ πηδᾷ καὶ νὰ χώνεται στὸ πλήθος πού περιμένε στὸ σταθμό. Πήδησα κι' ἐγώ, ἔσπρωξα τὸν ἕνα, τὸν ἄλλο καὶ τέλος τὸν πρόφθασα καὶ τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ μανίκι.

—Τὸ πορτοφόλι μου!

—Ποῖο πορτοφόλι σου;

—Τὸ πορτοφόλι πού μοῦ πήρατε, κύριε.

—Ἀφήστε τ' ἀστεία, σὰς παρακαλῶ καὶ πηγαίνετε στὴ δουλειὰ σας...

—Τὸ πορτοφόλι μου...

—Ἄ, μὰ αὐτὸ καταντᾷ ἀναίδεια...

Κόσμος πολλὸς μαζεῦτηκε γύρω μας κ' ἕνας ἀστυφύλακας ἦρθε κοντὰ νὰ διηγήσῃ συμβαίνει.

—Μοῦ κλεψε τὸ πορτοφόλι μου, εἶπα.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη εἶδα κάποιον νὰ σκύβῃ καὶ νὰ πιάσῃ κάτι.

—Νὰ το, φώναξε. Τὸ ἄνοιξα καὶ εἶδα ὅτι δὲν εἶχε ἀγγίξει τίποτα.

Δὲ χρειαζόμουν τίποτ' ἄλλο ἀφοῦ βρῆκα τὸ πορτοφόλι. Παράτησα λοιπὸν τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον καὶ ἔκανα νὰ φύγω.

Ὁ ἀστυφύλακας ὅμως πού σ' ἀνεμεταξὺ βαστοῦσε καλὰ τὸν κλέφτη ἀπὸ τὸ χέρι μὲ παρακάλεσε νὰ περάσω στὸ γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου.

Ἐκεῖ ἔγινε μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισις, πήραν τὸν ὄνομά μου, τὴ νέα μου διεύθυνσι καὶ μὲ ἀφῆσαν...

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ὅμως δὲν ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπαράτηρητο. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν γι' αὐτὸ καὶ ἀνέφεραν τὸν ὄνομά μου, δημοσιεύοντας καὶ τὴ φωτογραφίαν τοῦ κλέφτη.

Γίνηκα ὁ στόχος τῶν ρεπόρτερ, ἀλλὰ καὶ διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν πού ἔρχοντο διαρκῶς στὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐταιρείας νὰ πάρουν πληροφορίες ἢ νὰ μὲ βάζουν νὰ τοὺς διηγοῦμαι τὸ γεγονός.

Μιά μέρα ὁ ὠρηγέτης μου μοῦ ἀνήγγειλε μιὰ κυρία. Τοῦ εἶπα νὰ τὴν περάσῃ στὸ σαλόνι. Σὲ λίγο μπῆκα κι' ἐγώ.

Ἦταν μιὰ πολὺ ὁμορφὴ καὶ νέα γυναίκα. Στὸ πρόσωπό της ὅμως διεκρίνετο καλὰ ὁ πόνος...

—Εἰμαι ἐγώ, εἶπε καὶ κατέθεσε τὰ μάτια.

—Σεῖς... Ποιὰ σεῖς;

Καὶ τὴν θύμῃ μου γύρεψα νὰ ξαναδῶ πού εἶχε γνωρίσει τὴ γυναίκα ἐκεῖνη.

—Ἡ κυρία Παλαιστέρη... Ἡ γυναίκα

τοῦ ἀνθρώπου πού σὰς πήρε τὸ πορτοφόλι.

—Ἄ!... μάλιστα, μάλιστα.

Τὴν κύτταξε λοιπὸν καλὰ. Μοῦ φαίνονταν περίεργον πὼς ἕνας λωποδύτης μπορούσε νὰ ἔχῃ μιὰ τόσο χαριτωμένη γυναίκα. Ἀναρωτιόμουναι λοιπὸν τί ἦθελε πού ἦρθε νὰ μὲ βρῇ.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀπλούστατο: Ἦθελε λεφτά. Ἐπεκαλέσθη τὴν καλωσύνη μου. Μοῦ ἀφηγήθη ὅλη τὴ δυστυχία της. Τὴ φτώχεια τῶν δύο παιδιῶν πού εἶχε. Καὶ τὴν ἀνάγκη μετὰ τὴν προφυλάκιση τοῦ ἀνδρός της, γιατί πού θὰ ἐξοικονομοῦσε χρήματα νὰ συντηρήσῃ ἀφοῦ ὁ ἀντρας τῆς ἦταν μέσος; Κάθε καρδιά θὰ λυπότανε τὴ δυστυχία τῆς γυναίκας αὐτῆς. Ἐνοίωσα τύψεις πού δημιουργοῦσα ἐπεισόδιον γιὰ τὸ ὅποιο ἐφυλάκισθ' ὁ ἀντρας της καὶ τῆς ἔδωσα ἑκατὸ φράγκα.

Ἐκεῖνη, προφέροντας λόγια εὐγνωμοσύνης, ἔφυγε εὐχαριστήμενη. Πάντως ἐγὼ ἤμουναι πιὸ εὐτυχισμένος πού εἶχα κἀναι κάποιον καλὸν.

Μετὰ μιὰ ἐβδομάδα ἐδιάβασα στὴν ἐφημερίδα ἕνα τρομερὸ νέο. Ὁ κύριος Παλαιστέρης πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς. Μετὰ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασιν σὲ δύο ἐτῶν φυλακῆς κι' ἐνῶ τὸν μετέφεραν στὲς φυλακὲς, ἔπεσε χάμω νεκρός.

Τώρα ἀρχισα πιά νὰ νιώθω πραγματικὲς τύψεις, γιατί γίνηκα ἀφορμὴ νὰ πάρω ἕνα ἄνθρωπο στὸ λαῖμό μου, ἔστω καὶ λωποδύτη.

Συλλογίσθηκα τὴ γυναίκα του, τὰ δύο τοῦ ὄρφανὰ καὶ τὴ φτώχεια τους.

Τὴν ἐπομένη παρουνίστηκε ἡ χήρα στὰ μαῦρα ντυμένη καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Γύρεψα νὰ τὴν παρηγορήσω, ἀλλὰ ἡ μουνα κατασυγκινημένος.

—Τί το, ἀπογίνω; ψιθύρισε μὲ μιὰ σιγαλὴ φωνή...

Δὲ μὲ καταγοροῦσε, δὲ μοῦ ζητοῦσε τίποτα. Μ' ἐρωτοῦσε μονάχα τί θ' ἀπογίνῃ. Στὴν πόρτα ὄρθαι, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, τὰ δύο ὄρφανὰ. Δύο πολὺ ὁμορφὰ παιδάκια καθαρὰ καὶ καλοντυμένα.

Βέβαια δὲν ἤμουναι πλούσιος, ἀλλὰ τίμιος. Καὶ ἡ τρυφερὴ μου καρδιά δὲ βαστοῦσε νὰ βλέπῃ τὴν δυστυχία.

—Ἀκούστε, τῆς εἶπα, πάρτε τίς 2000 φράγκα πού σὰς δίνω.

Δύο χιλιάδες φράγκα! Δηλαδή πέντε φορὲς περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι περιεῖχε τὸ πορτοφόλι, πού ἦθελε νὰ μοῦ κλέψῃ ὁ ἀνδρας της.

Ἄν τοῦ ἀφῆνα τότε τὸ πορτοφόλι, σήμερὰ θὰ εἶχα κέρδος τὰ 1700 φράγκα καὶ ὁ Παλαιστέρης θὰ ἦταν σήμερὰ ζωντανός.

Ἡ γυναίκα ἔσκυψε νὰ μοῦ φιλήσῃ τὰ χέρια. Καὶ τὰ παιδιὰ ἐπίσης.

—Καλὰ, καλὰ... τοὺς εἶπα καὶ τοὺς ἔσπρωξα εὐγενικὰ πρὸς τὴν πόρτα.

Στὸ κατῶφλι ὅμως ἡ γυναίκα σταμάτησε καὶ μὲ κύτταξε μὲ λυπημένα μάτια.

—Συμβαίνει τίποτ' ἄλλο; ρώτησα ἀνέσυχος.

—Χθὲς... μὲ πέταξε ὁ νοικοκύρης ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ μοῦ κατάρσχεσε τὰ λίγα ἐπιπλά πού ἔχα.

Τὴν ἐκύτταξα, εἶδα τὰ δάκρυα, τὰ παραπονεμένα χεῖλάκια τῶν παιδιῶν.

Τί ἀξία εἶχαν μερικὰ φράγκα ἀκόμα, νὰ κάνω ὅλο τὸν κόσμο ἐκεῖνον νὰ χαρῇ καὶ νὰ βρῶ κι' ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου; —Νά... πάρτε ἀκόμα 300 φράγκα, εἶπα.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε μέρες ξανάρθε ἡ κυρία Παλαιστέρη. Τὴ δέχτηκα ὅμως ψυχρὰ, τόσο πού ἔσπευσε νὰ μὲ καθυστερήσῃ. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ λεφτά. Διάβολε! γιὰ τί τὴν ἐπῆρα; Γιὰ καμμιὰ ἐκδίκηση; Αὐτὴ πού ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἀσχετῶς ἂν τώρα ἡ τύχη τὴν ἔρριξε νὰ παντρευτῇ ἕνα λωποδύτη... Μιὰ καθὼς πρέπει κυρία, πού ἦξερε Ἀγγλικά, Γαλλικά; Πού ἔπαιζε πιάνο... Πού ἦταν, τέλος, μιὰ νοικοκύρη; Ἦρθε μονάχα γιὰ μιὰ συμβουλή. Καὶ σὲ πρὶν ἄλλο θὰ ζητοῦσε συμβουλή ἂν ὄχι σὲ μένα;

—Κύριε, μπορῶ νὰ ἐργασθῶ, μοῦ εἶπε, θέλω νὰ δουλέψω γιὰ νὰ κερδίσω χρήματα πού σὰς ὀφείλω γιὰ νὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψω. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ βρῶσκατε κανένα σπιτάκι καὶ μερικὰ ἐπιπλά. Δηλαδή θέλω νὰ πῶ, πὼς ἂν μοῦ δανείζατε σεῖς τὰ χρειάζόμενα, θὰ σὰς τὰ ἐπέστρεφα μὲ δόσεις κάθε μῆνα. Καὶ γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω, νὰ σὰς ἔφερα χίλια φράγκα ἐναντι αὐτῶν πού σὰς πήρα. Πάντως πρέπει κάπου νὰ ἐγκατασταθῶ γιὰ νὰ δουλέψω.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἦταν κακὴ γυναίκα, ἀφοῦ μοῦ ἔφερε 1000 φράγκα ἀπ' αὐτὰ πού τῆς εἶχα δώσει.

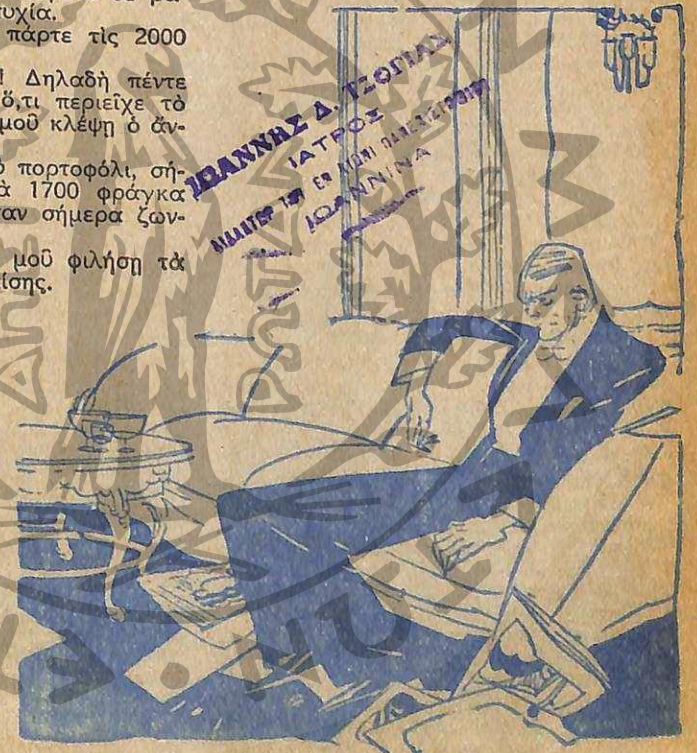
—Πολὺ καλὰ, τῆς εἶπα, θὰ σὰς βοηθήσω.

Τῆς νοίκιασα λοιπὸν ἕνα σπιτάκι μὲ 600 φράγκα. Ἐκεῖνη βρῆκε ὑπερβολικὸ τὸ νοίκι, ἀλλὰ τὴν καθυστάθηκε. Πλήρως προκαταβολικῶς ἕνα χρόνο. Τῆς ἀγόρασα καὶ ἐπιπλά. Νοίκιασα κι' ἕνα πιάνο. Κι' ἐτοί θὰ ἔδινε τώρα μαθήματα Ἀγγλικά, Γαλλικά καὶ πιάνο καὶ θὰ κέρδιζε ἡ φτώχῃ νὰ θρῆψῃ τὰ παιδιὰ της.

Ἡ καμμένη δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ της καὶ τοὺς λυγμούς. Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καίγοντας καὶ μὲ φιλοῦσε. Ἐγὼ τῆς χάιδεψα τὰ μαλλιά, τὰ χεῖλιν μου, καὶ θυμάμαι, χωρίς νὰ τὸ θέλω, τὰ χεῖλιν μου ἀγγίσανε τὰ δικά της.

Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω; Ἡ γυναίκα αὐτὴ μοῦ κόστισε τόσα καὶ θὰ μοῦ κόστιζε περισσότερα, γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου. Ἄλλοιῶς θὰ καταστρεφόμουναι!

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Μοιραίοι έρωτες ώραιών γυναικῶν τῆς ἱστορίας

«Πόσο θά ήθελα νά είμαι ώραία γιά νά έχω καί πολλές κατακτήσεις!» σκέπτονται πολλές από τις γυναίκες, ίσως άσυ- ναίσθητα, ίσως από φιλαρέσκεια, γιατί ά- σφαλώς δέν μπορούν ποτέ νά έξέρουνε πού μπορεί νά καταλήξει ή πρόκλησις μιάς ό- μορφιάς.
Από την Πομπαιδούρ, στη Ντυμπαρ, στη Λαίδη Χάμιλτον, στη Λόλα Μοντέζ, στη Λουίζα της Σαξωνίας, υπάρχει ένα όλοκληρο περιδέραιο όμορφιάς πού κα- τέληξε στα τραγικότερα δράματα της ζωής.
«Η Άμυ Λυών, αυτή πού έγινε λαίδη καί παντρεύθηκε τόν λόρδο Γουλιέλμο Χάμιλτον, ήταν μιά χωριατοπούλα από την έπαρχία του Τσέστερ. Όταν πρωτο- ήρθε στο Λονδίνο, 16 χρονών, έπρόκειτο- σε την έκπληξη καί τόν θαυμασμό γιά την άπαράμιλλη όμορφιά της. Είχε πράγματι μιά υπέροχη απόχρωση καστανών μαλ- λιών, δυό μεγάλα γαλανά μάτια, τά χεί- λη κοραλλένια, τά δόντια όλόλευκα καί επιδερμίδα βελουδένια... ό,τι δηλαδή χρει- άζεται γιά νά τραβήξει την προσοχή τών άνδρων.
Αντάμωσε στη ζωή της τόν άνθρωπο πού εξέτιμησε όχι μονάχα την όμορφιά του προσώπου, άλλα καί τόν πνεύματος, καί άμέσως ανάλαβε νά την διαπαιδαγω- γήσει, νά τη μορφώσει καί νά της αναπτύ- ξη τά κρυμμένα μέσα στην ψυχή της τα- λέντα.
Παντρεύθηκε καί άκολούθησε τόν άν- δρα της πρεσβευτή της Άγγλιας στη Νε- άπολι. Ήταν τόν στολίδι τών δεξιώσεων, τόν μπριλλάντι της Βασιλικής Αύλης μέ- χρι την ήμέρα πού έφθασε ό άγγλικός στόλος υπό την άρχηγία ενός ήρωος, του Νέλσονος. Δροσερώτατος, άκμαϊότατος μέ τά σαράντα άνδρικά χρόνια του, ό Νέλ- σων καί μέ τόσες δόξες νικητού, άγνω- ρος όμως από αγάπη, απέθηκε στην πρώ- τη του κατάκτησι. Κι' εκείνη, άφησε τόν σύζυγο καί άκολούθησε τόν έρωμένο της στην Άγγλια.
Στην ένδοξη εκείνη νίκη του Τραφαλ- γκάρ, ό Νέλσον πέθανε καί ή λαίδη Χά- μιλτον γύρεψε νά βρή την παρηγορία στη λαμπρότητα της όμορφιάς της. Ή φτώ- χεια όμως τη χτύπησε άλύπητα κι' έφτα- σε μέχρι το σημείου νά πουλήσει τις έ- ρωτικές επιστολές του Νέλσονος. Πέθανε ξεχασμένη σ' ένα νοσοκομείο του Καλαί.
Αλλά καί ή Λουίζα της Σαξωνίας, μιά πολύ όμορφη πριγκίπισσα, προσοριζόμενη γιά τόν θρόνο, χάθηκε μέσα σ' ένα τέτοιο έρωτικό πάθος. Γυναίκα ζωηρή, κουρα- σμένη από την έθιμοτυπία της Αύλης, ά- ναζητησε την έλευθερία της στόν έρωτα. Δέν τη βρήκε άμέσως, γι' αυτό άρχισε

Ο φόβος τῆς αγάπης Περσικό παραμύθι

Ήταν ή πρώτη τους συνάντησις. Απὸ την μεγάλη συγκίνησι, οι καρδιές τους έτρεμαν σάν δυό πεταλούδες όταν σμί- γουν. Περνούσαν κήπους, όπου τά μυρα τους λίγωναν την ψυχή καί έφερναν ένα γλυκό μέθυσι σέ κάθε έρωτευμένο.
— Κουράστηκα, είπε ή Ζαρίφα. Αφη- σέ με εδώ. Θα ζητήσω από τόν ύπνο νά μου δώσει πίσω τις δυνάμεις μου.
Ξαπλώθηκε πάνω στά χόρτα. Ή σκιά ενός κλαδιού, πού τόν κουνούσε ό άέρας, γλυστρούσε πάνω στό μέτωπό της σάν έ- να συννεφάκι μπρός στόν λαμπρό δίσκο του φεγγαριού, μιάν άνοιξιάντικη νύχτα. Ήταν μικρή, λεπτούλα καί πολύ όμορ- φη. Ο Ναγκίμπ την κύτταζε σαστισμέ- νος. Δέν τολμούσε νά κάμη την παραμι- κρή κίνησι. Τό μυαλό του ήταν σκοτι- σμένο, ή καρδιά του όλο ταραχή, ή γλώσσα του δεμένη κι' ό δισταγμός του μεγάλος.
Ένας φόβος τόν έπιασε μήπως άφοῦ μέ τόσην επιτυχία πέρασε τόν πέλαγος της ευτυχίας, ναυαγήσει στό λιμάνι. Ου- μόναν ένα έπεισόδιο της ζωής του Ρου- στεμ, πού έκανε τόν έακουσμένο αυτόν πολεμιστή νά θλίβεται σ' όλη του την ζωή: ένα πραι ό ήρωας εκείνος, παρ' ό- λες τις πληγές πού είχε απ' την τελευ- ταία μάχη, έσυρε στην σπηλιά του μιά κόρη υπερκόσμιας καλλονής. Ή κόρη ήταν πολύ χαρούμενη γι' αυτή την ευ- νοια, εκείνος όμως απέφυγε νά την ευ- χαριστήσει. Τότε εκείνη θυώωσε, άγανά- χτησε καί τόν περιφρόνησε. Ο Ρουστεμ έτσι γνώρισε μέ θλίψη πώς ή γυναίκα έ- νε πιό άμείλικτη κι' από τόν άσπονδότε- ρο έχθρό.
Γι' αυτό ό Ναγκίμπ δέν ήθελε νά πά- θη ό,τι καί ό Ρουστεμ. Όμως εκείνη τόν ρώτησε:
— Γιατί δέν μέ παίρνεις στην άγκαλιά σου;
Εκείνος άνατρίχιασε καί είπε:
— Τό σκέφτηκα, νάρκισσέ μου μυρο- βόλε, μιά τόν άρωμά σου μ'έχει τόσο μεθύ- σει, πού πάω νά πέσω απ' την λιποθυμία. Είσαι όμως τόσο λεπτούλα, σάν τόν Χα- λεπιού τις κρυστάλλινες γυάλες, πού φο- βάμαι μὴν σε συντρίψω μέ τά δάχτυλά μου καί πόση, τότε, θάταν ή άπελπισία μου κι' ή ντροπή μου!
— Τό κορμί μου είναι έλαστικό σάν ίν- διάνικο «μαγκό», είπε εκείνη.
Τότε, ό Ναγκίμπ πήρε θάρρος καί άρ- χισε νά της χαιδεύη τά μαλλιά.
Εκείνη έαπλωμένη μ' όλη τη νωχέ- λειά της χαμογελοῦσε σ' ένα μῆλο, πού χρύσιζε τά μάγουλά του ό ήλιος... τών μελισιών ό βόμβος έξέσχιζε της σιγα- λιάς τόν μεταξένιο φάδι. Μιά πεταλούδα πιπιλίζει τόν μέλι ενός γαλάζιου λουλου- διού. Ο Ναγκίμπ, πού είχε πάρει τώρα θάρρος, έκανε τόν κορμί της Ζαρίφας χόρδες μιάς άρπας κι' ό ιερός πόθος τόν ώδήγησε προσκυνητή στό ναό του μεγα- λου έρωτα.
Μιά υπολαίδια κελάιδησε. Τά υπόλοι- πα είναι ένα μυστικό, πού τόν ξέρει μόνο ή μηλιά....
ΖΑ.Ι.Π TAXIP
♦♦♦♦♦
ραιότερη γυναίκα του κόσμου, υπέπεσε κι' αυτή στό μοιραίο της όμορφιάς της. Ο βασιλεύς Μιλανός την είχε στό παλά- τι του καί ήθελε νά την παντρευθί. Ή κυβερνήσις όμως κατάρθωσε νά την έξο- ρίση κι' έτσι βασίλισσα χωρίς στέμμα καί χωρίς κράτος, χωρίς σπῆτι, χωρίς οικογέ- νεια, άπεσούρη στό Παρίσι καί κανείς πιά δέν άκουσε τίποτα γι' αυτήν.
Μιά μέρα όι έφημερίδες γράψανε ό,τι συνελήφθη από την άστυνομία ώς αλήτης, γιατί ζητιάνευε στό δρόμο.

Για τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν του Μιά σπαρακτική τραγωδία

Τό βράδυ εκείνο, ό άνθρακωρύχος κά- θησε στό τραπέζι μπρός σ' ένα πιάτο μέ λίγες βρασμένες πατάτες καί ένα κανάτι νερό. Λίγο παραπέρα βρίσκονταν μερικά ξεροκόμματα ψωμί. Στό φτωχικό εκείνο θά έτραγαν τόν βράδυ έφτά ψυχές! Αὐ- τός, ή γυναίκα του καί τά πέντε παιδιά του.
Ο έργάτης δέν έβγαζε μιλιά. Έσυρε απ' την τσέπη του τόν σουγιά του, πήρε τις πατάτες, τις έκοψε φέτες καί τις μοίρασε στά παιδιά του, ρίχνοντας μιάν άγρια μα- τιά στή γυναίκα του.
— Πήγες νά ζητιανέψης ψωμί απ' τούς στρατιώτες, ε;
— Όχι, Λουίτζι, σ' όρκίζομαι. Δέν ζή- τησα ψωμί από κανένα... Αὐτοί οι ίδιοι δέν τόν θέλανε καί... γιά νά μὴν πάη χαμένο...
— Πόσα λεφτά σοῦ μένουνε ακόμη;
— Τίποτε πιά, άναστένανε εκείνη.
Ήταν καλή νοικοκυρά καί τά κατάφε- ρε πάντα νά κρύβη τη μιζέρια του σπιτιού απ' τόν άντρα της. Τά παιδιά δὲν άφεντι- κότουν ήσαν πονόψυχα καί της έφερναν τα- χτικιά, πότε τρόφιμα καί πότε λεφτά. Μά τώρα, έπειτα απ' την άπεργία, τόν άφεντι- κό είχε άπαγορεύσει στά παιδιά του νά πη- γαίνουν στό σπίτι του άνθρακωρύχου. Έ-τσι, ό φτωχός έργάτης χωρίς μισθό καί χωρίς καμιά υποστήριξη από τόν συνδικά- το, υπέφερε νά πάνδεινα απ' την άνέχεια καί την πείνα.
Εκείνο τόν βράδυ ό άνθρακωρύχος, ά- φοῦ μοίρασε στά παιδιά του τις πατάτες, έκανε νά δώσει καί της γυναίκας του.
— Δέν πεινώ, τού είπε εκείνη.
— Τί! Δέν πεινάς;
— Πιστεύε με, Λουίτζι, δέν πεινώ... Έ- φαγα την ώρα πού ετοιμάζα τόν φαί.
Ο άντρας της την κύταξε μέ άγριότη- τα. Ή φράσι της «ετοιμάζα τόν φαί» μπρο- στά στις λίγες έλειμένες πατάτες πού έ- φαγαν, τού φάνηκε σάν ειρωνεία.
— Τότε... κι' εγώ δέν πεινώ, είπε κι' έ- κείνος καί μέ τά χοντρά ροζιασμένα χέ- ρια του έκλεισε τόν σουγιά του, έσπρωξε μακριά τόν ψωμί καί άκουμπώντας τούς άγκώνες του στό τραπέζι, έχωσε τόν κε- φάλι του στίς φούχτες του.
Ή Άνεζέλα τόν κύτταζε λυπημένα. Τό στήθος της άνεβοκατέβαινε μέ κόπο καί τά δάκρυα άνέβαιναν στά μάτια της.
Κάθε θέλλα, σάν άρχισή, πρέπει νά ξεσπάσει. Ο έργάτης σηκώθηκε, μέ μιά κλωτσιά άναποδογύρισε τόν σκαμνί πού καθόταν καί ώρμησε, βλαστημώντας, πρὸς την πόρτα.
Ή Άνεζέλα σηκώθηκε κι' αυτή.
— Τί έχεις, Λουίτζι; τόν ρώτησε πλησιά- ζοντας τον.
— Τί έχω; Δέν άντέχω πιά. Δέν τόν κα- ταλαθαίνεις; Είμαι σκλάβος της μοίρας μου... Καί τώρα, έσείς, πεθαίνετε της πεί- νας. Ναί, είμαι ένας άθλιος, ένας έλει- νός, γιατί δέν μπορώ νά εκπληρώσω ένα απ' τά πιό στοιχειώδη καθήκοντά μου: νά σάς φέρνω τόν καθημερινό σας!
— Τί είναι αυτά πού λές, άντρα μου;... Τόν ψωμί δέν μάς έλειψε ακόμη, δόξα τῷ Θεῷ.
— Σώπα, γυναίκα, σώπα καί μὴ λές ψέματα. Τόν νιώθω πὸς πασχίζεις νά μέ γελάσεις. Όμως λυπήσου με... Δέν βλέ- πεις αυτά τά άθώα πλάσματα πού κλαί- νει; Πεινούν... Πεινούν καί δέν μπορούν νά υποκριθούν. Όμως αύριο θάχουν μπλόκι ψωμί καί μάλιστα άσπρο. Τώρα άφησέ με...
— Όχι, δέν θά πᾶς πουθενά. Περιμενε μερικές μέρες ακόμη. Τά δυνατό χέρια του την έσπρωξαν ή- ρεμα από κοντά του.
— Λουίτζι!...
— Άνεζέλα!

Μερικοί διαθάτες στέκονταν καί κυ- τούσαν τόν θλιβερό όμιλο κι' άλλοι προσ- περνούσαν αδιάφοροι.
— Πόσων χρονών ήταν; ρώτησε μιά γρηά.
— Τριανταδύο.
— Κι' από τι πέθανε;
— Χμ... κι' εγώ δέν ξέρω, άπάντησε μιά γυναίκα.
Τότε ένας άνθρακωρύχος, πού έτυχε ά- κεί κοντά, είπε μέ βραγνή φωνή:
— Απὸ τί πέθανε; Ήταν μεθύστακας... Έσπασε τόν κεφάλι του στά μάρμαρα καί τόν βρήκαν ξεπλωμένο μέ τόν κεφάλι σπα- σμένο, πλάι σέ μιά μικρούλα κρασί...
ΤΟΜΑΣ ΚΑΡΝΤΥ
— 0 —

Για νά μαθαίνετε

ΠΟΣΟΙ ΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΡΟΚΦΟΡ
Στό Ροκφόρ της Γαλλίας παράγουν κάθε χρόνο 15 εκατ. κιλά από τόν περι- φημο τυρί ροκφόρ. Γιά νά παραχθί τόσο τυρί χρειάζονται 50 εκατομ. κιλά γάλα καί ως έκ τούτου ένα εκατομ. πρόβάτα. Ένα γαλλικό γεωργικό περιοδικό βε- θαιώνει ό,τι ή βιομηχανία αυτή του γάλα- κτος δίνει εργασίαν σέ 130.000 έργατες. Τό σπουδαίον άκόμη είναι ό,τι όλοι αυτοί οι έργατες μέ τόν νά είναι συνασπισμένοι σ' ένα συνδικάτο, άνάγκασαν τελευταία καί τούς μεγαλοβιομηχάνους νά προσ- χωρήσουν στην ένωσί τους, μέ τόν σκο- πόν νά αύξηθί άκόμη ή παραγωγή τους, γιατί τόν ροκφόρ ζητιέται πολύ καί δέν έπαρκει ή ποσότης πού έκαναν εξαγωγή έως σήμερα έτησίως.
Η ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ
Στην Κίνα, την πατρίδα της μεγάλης ευφορίας της γής, όπως την αποκαλούν οι Εύρωπαίοι, επικρατούν τρόποι καλλι- εργίας έντελώς πρωτόγονοι.
Τά άλττρια σέρνονται γιά τόν όργωμα της γής ως επί τόν πλείστον από άνθρω- πους. Γιά τη δουλειά αυτή ως ήμερομ.σθιο παίρνουν οι έργατες μιά φύχτα ρύζι! Γιά τά ποτίσματα πάλι χρησιμοποιούνται άν- θρωποι. Πέντε ή δέκα από αυτούς άνασύ- ρουν νερό από τά πηγάδια, κινώντας μέ τά πόδια τους έναν όδοντωτό άξονα μέ τά άκρα τών δοντιών τών πλατεία. Ο ά- ξων κινά ένα μαγγάνι, μέ τόν όποιο έρχε- ται έπάνω τόν νερό. Οι έργατες άκουμ- βούν έπάνω σ' ένα εύλο, παράλληλο πρὸς τόν άξονα καί μασώντας καπνόν κινούν τά πόδια τους, όπως οι πεδηλάτες, επί όρες ολόκληρες.
Τό βράδυ, όταν τελειώσει ή δουλειά καί πάρουν τη φύχτα τόν ρύζι, είναι όλοι τόσο ευχαριστημένοι, ώστε γυρίζουν στις κα- λύβες τους τραγουδώντας.

Τού κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι με μιά μπτοιλία.

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Βαρώνος Κρέμκερ, ένας παράξενος και δόστροπος πλούσιος γέρος, παντρεύει την όρανη ανήψια του Μαργαρίτα με τον Βαρώνο Ζύλ ντε Μιρμόν, ανώτερο αξιωματικό, κληρονόμο μεγάλου ονόματος, αλλά σχεδόν φτωχό. Αμέσως μετά το γάμο, ο γέρος δηλώνει στους νεονύμφους ότι δεν πρέπει να περιμένουν καμιά σοβαρή κληρονομία απ' αυτόν, αλλά μόνο όσο ζή θα τους δίνει ένα μέρος από τα εισοδήματά του. Ο Ζύλ μετά το γάμο παραιτείται από τον στρατό και αρχίζει να κάνει μια ζωή θορυβώδη, χωρίς όμως να πάψει ν' αγαπά τη γυναίκα του. Οι συχνές απουσίες του χαλαρώνουν έν τοτούς τους τρυφερούς δεσμούς του με τη Μαργαρίτα, η οποία έχει αλλάξει έντελώς απέναντί του.

Ένα βράδυ, ο Ζύλ επιστρέφει νωρίς στο σπίτι, αλλά η Μαργαρίτα λείπει. Την περιμένει ανήσυχος και την βλέπει νάρχεται έπειτα από την ώρα του φαγητού. Τα γυιένη η Μαργαρίτα δικαιολογείται ότι είχε πάει στο σπίτι μιάς φίλης της, όπου έπαιξε πιάνο ή διάσημος πιανίστρια Σαντοίν. Ξαφνικά ο κόμης διαβάσει στην έφημερίδα ότι η πιανίστρια είχε πεθάνει εκείνη την ημέρα. Η Μαργαρίτα όμως δικαιολογεί και πάλι την καθυστέρησή της και, όταν ο κόμης πείθει, ψιθυρίζει ταράγμηνι:

—Παρά λίγο να προδοθώ!...
Η ζωή εξακολουθεί έτοι, χωρίς ένδιαφέρον, όταν η Μαργαρίτα μένει έγκυος. Η έγκυμοσύνη της όμως παρουσιάζει επικίνδυνη και ο οικογενειακός γιατρός Σαβαρόλ εκράζει σοβαρούς φόβους. Τέλος φθάνει η ημέρα του τοκετού και η Μαργαρίτα, που λιποθυμεί από τους πόνους, γεννά ένα κοριτσάκι νεκρό. Η Μαργαρίτα μένει ανείσθητη όλη τη νύχτα. Στο διάστημα αυτό, ο γιατρός Σαβαρόλ πείθει τον κόμη να 'αντικαταστήση το πεθαμένο παιδί μ' ένα όρζανό βρέφος που του είχαν εμπιστευθή και το όποιον λέει να παρουσιάσουν στη Μαργαρίτα για παιδί της.

—Θά πάω —λέει ο γιατρός— στο Διμαργείο και θα δηλώσω ότι πέθανε το παιδί της Μαργαρίτης. Κανείς ποτέ δεν θα μάθη την αλήθεια. Ούτε ο αδελφός του κοριτσιού, δύο-τρία χρόνια μεγαλύτερος, που βρίσκεται στο όρφανοστάσιο.

Η νύχτα γίνεται η αντικατάστασις και το πρωί, που ζυπνεί η Μαργαρίτα, της παρουσιάζουν το ξένο κορίτσι για δικό της.

Ο δόσκολος τοκετός, όμως, έχει εκανλήσει τελείως τη Μαργαρίτα, η οποία διατρέχει κίνδυνο να πεθάνει. Τότε ο γιατρός Σαβαρόλ συγκαλεί Ιατρικό συμβούλιο και φέρνει τους γιατρούς Βιλλιέρ, Λεβαρνού και Ροσκώφ. Οι τρεις γιατροί εξετάζουν την ασθενή. Όταν όμως εβάνη η σειρά του Ροσκώφ, ένός νέου μεγαλοκινού και όραίου γιατρού, η Μαργαρίτα δείχνει μια παράξενη κίνηση. Ένας τρυφερός διάλογος, που δεν ακούγεται από τους άλλους, διεξάγεται μεταξύ του νεαρού γιατρού και της λεχοῦς.

—Η κόρη αυτή είναι δική σου! ψιθυρίζει σέ μια στιγμή η Μαργαρίτα...

Σέ λίγο γίνεται Ιατρικό συμβούλιο, από όποιον ο Ροσκώφ προτείνει να γίνει μετάγγισις αίματος στην λεχοῦ. Είναι ο μόνος τρόπος να σωθῇ.

Οι γιατροί συμφωνούν και ο Ροσκώφ αναλαμβάνει να πείση τη Μαργαρίτα να δεχθῇ. Η Μαργαρίτα στην αρχή αρνείται άποφασιστικά. Ο Ροσκώφ όμως επιμένει:

—Το θέλω! της λέει.

Η Μαργαρίτα δέχεται και τότε ο Ροσκώφ της γνωρίζει ότι θά της μεταγγίσῃ το αίμα της αδελφῆς του, της Μάρδας.

—Το αίμα αυτό, της λέει, θά μās συνδέση περισσότερο.

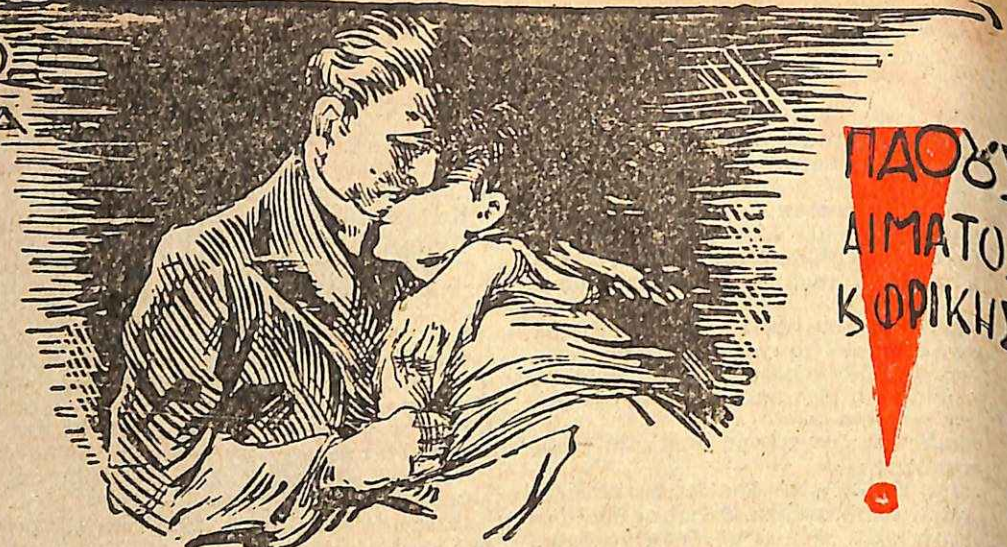
Πραγματικά, το πρωί της άλλης ημέρας γίνεται η μετάγγισις και η Μαργαρίτα αρχίζει από τότε ν' αναλαμβάνει.

...

Από την εποχή εκείνη έπέρασαν 18 χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα εσημειώθηκε η εξαφάνισις του Ιατρού Ροσκώφ, ο οποίος, λίγες ημέρες έπειτα από την ημέρα που έγινε η μετάγγισις, έφυγε για τη Ρωσία, όπου τον είχαν καλέσει οι μνησινιστάι. Αναμνήθηκε σέ μια συνωμοσία έναντιον του Τσάρου, συνελήθη και έστάλη στη Σιβηρία, καταδικασμένος σέ ισόβια δεισιά.

Κατά τη διάρκεια αυτών των 18 χρόνων, η αδελφή του Ροσκώφ, Μάρδα, έζησε μέσα στον πύργο Φουσερόλ μαζί με τη Μαργαρίτα, με την οποία είχε συνδεθῇ σέ στενή φίλια. Η Λευκή, η κόρη της Μαργαρίτας, είχε γίνει πιά μια όμορφη κοπέλλα, που θυμίζει στη μητέρα της τον Ροσκώφ. Ο Βαρώνος Κρέμκερ έζησε άσκησι. Ο γιατρός Σαβαρόλ όμως είχε πεθάνει, παίρνοντας στον τάφο το μεγάλο μυστικό της καταγωγῆς της Λευκῆς, που τώρα μόνο ο κόμης εγνώριζε. Έκτός από τη Λευκή, η κόμηςσα είχε αποκτήσει ένα παιδί ακόμα, τον Μωρίς, 3 χρόνια μικρότερο.

Τη βραδιά που εαναρχίζει η Ιστορία—έπειτα από 18 χρόνια—στον πύργο, γίνεται χορός μεταγιομένων. Η Μαργαρίτα ήταν σ' ένα μικρό σαλονάκι, όταν μπροστά της παρουσιάζεται ένας άντρας, 40 χρόνων περίπου, ντυμένος Μειστοφορέας. Είναι ο Ροσκώφ! Η Μαργαρίτα δοκιμάζει μεγάλη έκπληξη. Εκείνος της διηγείται τα βασανιστήρια που υπέστη, ότι καταδόθηκε νά δραπετεύσῃ από τη Σιβηρία. Σέ λίγο το συνιστά την κόρη του, τη Λευκή, την οποία ο Ροσκώφ βλέπει νά συγκινηθεί. Η Λευκή συνοδεύεται από τον νεαρό μαρ-

ΠΑΡΟΥΣΙΑ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΚΟΦΙΚΗΣ

κῆσιον ντε Τεθάν, που την αγαπά. Αργότερα έρχεται και ο κόμης, ο οποίος σφίγγει με χαρά το χέρι του γιατρού. Τον παίρνει μαζί και ανεβαίνουν στο επάνω διαμέρισμα, για να βρῇ ο Ροσκώφ την αδελφή του.

Έν τῷ μεταξύ στην αθήουσα μπαίνει ένας νέος 20 χρόνων, μεταμορφωμένος σέ σπουδαστή του μεσαιωνισ. Είναι ο Πέτρος Μοργκάν. Συναντῇ τη Λευκή κι' αρχίζουν τη συζήτηση.

3. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—Βεβαίως, απήντησε εκείνη με άφέλεια. Η έορτή δεν θά ήταν τελεία, αν ελειπάτε σεις. Ο μπαμπάς σας αγαπά πολύ. Και χωρίς άλλο θάχη προσέξει την αργοπορία σας.

—Θά τοι ζητήσω συγγνώμην γι' αυτό, δεσποινίς. Έπειδή όμως είχα την εύτυχια να σας βρω τώρα μόνη, θά μπορούσα να σας παρακαλέσω να μου διαθέσετε λίγα λεπτά της ώρας για να συνομιλήσωμε; Η Λευκή κυττούσε έκπληκτη το Μοργκάν.

—Νά συνομιλήσωμε; Αλλά μήπως δεν με βλέπετε καθέ μέρα σχεδόν και δεν είσθε καλύτερος να μου μιλάτε όποτε θέλετε; Γιατί τώρα αυτός ο πανηγυρικός τόνος; Και γιατί, προπαντός, να με παρακαλήτε με τόση σοβαρότητα να σας κάνω μια χάρι, που ξέρετε ότι δεν μπορώ να σας την ερνηζώ;

Και χαμογελούσε με φιλαρέσκεια και καλωσύνη.

—Γιατί έχω πολύ σοβαρά πράγματα να σας πώ, απήντησε ο Πέτρος Μοργκάν.

—Με κάνετε να τρέμω.

—Ω, ήσυχάστε! Έγώ μονάχα έχω λόγους να φοβάμαι πραγματικά. Λοιπόν; Θά μου κάνετε αυτή τη χάρι;

—Πολύ ευχαρίστως. Σέ μισή ώρα, σας κρατάω ένα βάλλ. Ένῶ θά χορεύωμε, θάχετε τον καιρό να μου μιλήσετε. Σας είναι άρκετό;

—Πιστεύω.

Οι δυο νέοι χωρίσθηκαν με χαμόγελο, που έδειχνε ότι είχαν συνεννοηθῇ θαυμάσια.

Και τώρα, νομίζομε πώς είναι καιρός να πούμε ποιος ήταν ο Πέτρος Μοργκάν.

Ο Πέτρος, ήταν γιουός της δυστυχισμένης εκείνης νέας, που πέθανε, ένῶ έδινε τη ζωή στη Λευκή. Ήταν ο γιουός της Μοργγκάνδης, ο εγκαταλειμμένος, που τον είχε δεχθῇ το φιλανθρωπικό ίδρυμα, όταν ο γερο-Σαβαρόλ ήρθε και παρέλαβε τη νεογέννητη κορούλα μέσα στίς φακίτσες της.

Ήταν, όπως θά καταλάβετε, ο αδελφός της Λευκῆς.

Τώρα, όμως, πρέπει να δούμε πώς το εγκαταλειμμένο εκείνο παιδί βρισκόταν στον πύργο Φουσερόλ, σέ μια έορτή, στην οποία δεν φαινόταν να είναι σέ μέρος και περιβάλλον άσυνήθιστα γι' αυτόν, και πώς εγνώριζε τη Λευκή.

Είδουμε, στο πρώτο κεφάλαιο, πώς έγινε η υποκατάστασις της κόρης της Μορ-

γκανδης με το πεθαμένο παιδί της Μαργαρίτας.

Αυτή η πράξις, αν και ήταν παράνομος, δεν ήταν όμως πράξις κακή. Έν τῷ μεταξύ, ο κόμης είχε τύψεις συνειδήσεως. Επιστεύε ότι η διαγωγή του ως προς αυτό το ζήτημα δεν ήταν άμεμπτη κι' η γνώμη του αυτή τον έκανε νά αναζητήσῃ τὸν αδελφό της Λευκῆς και νά φροντίσῃ σὲν πατέρας για τὴν ανατροφή του. Όταν πήρε αυτή την απόφασι, έδωσε εκατό χιλιάδες φράγκα στο συμβολαιογράφο του, για νά χρησιμοποιηθῇν για τὰ έξοδα του παιδιού, όταν θά έφτανε στην ενηλικίωσή του.

Ο συμβολαιογράφος έπηρεε την έντολή από τον κόμητα νά πῇ στον Πέτρο, όταν αργότερα θά τον ρωτούσε, ότι αυτές τίς εκατό χιλιάδες φράγκα τις έδωσε κάποιος κύριος, στον όποιον ἡ μητέρα του είνι προσφέρι μια μεγάλη υπηρεσία. Και ὁ Πέτρος έπέμενε νά μάθῃ το όνομα αὐτοῦ του κυρίου, ο συμβολαιογράφος είνι την άδεια νά πῇ ότι ο κόμης ντε Μιρμόν ήταν ο ευεργέτης του.

Αὐτὸ ακριβῶς και συνέβη.

Ο Πέτρος, όταν ενηλικιώθηκε, εζήτησε πληροφορίες. Και δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια τὴν εὐεργεσία του κόμητος, με τους όρους που του προσφερόταν.

Ο Ζύλ, εἶχε εκφράσει τὴν ἐπιθυμία νά τον κάνει δικηγόρο. Ο νέος όμως εἶχε κλίσι στην καλλιτεχνία, κι' έτσι ο κόμης τον άρρησε νά σπουδάσῃ γλυπτικῇ.

Έγινε μελοήτης της Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν κι' έπηρεε μια ύπαρξοφία. Έπῃγε, λοιπόν, στην Ιταλία. Αυτή τη βραδιά που τον συναντοῦμε μέσα στο χορό νά ζητᾷ ιδιαίτερη συνέντευξι από τη Λευκή, ήταν ακριβῶς τις πρώτες μέρες που ο Πέτρος εἶχε επιστρέψει τελειοποιημένος από τὴν Ιταλία.

Η συμπάθεια που εἶχε ο κόμης για το νέο, ήταν για όλους ανεξήγητη και μυστηριώδης. Σιγά-σιγά, όμως, ο κόσμος εσυνήρισε κι' έτσι έπαψε πιά νά τοῦ κάνει έντύπωσι η συχνή παρουσία του Πέτρου στον πύργο. Η κόμηςσα, από το άλλο μέρος, νοιώθοντας τη συνειδησί της βαρειά από το μυστικό του δικού της τρωμερου σφάλματος, ήταν διατεθειμένη νά σεβάσῃ κάθε τί το μυστηριώδες, που ὁ πῆρχε στη διαγωγή του συζύγου της.

Ο Ζύλ, της εἶχε πῇ ότι ο Πέτρος ήταν γιουός ένός φίλου του, που εἶχε πεθάνει σέ κάποια μονομαχία και δεν εἶχε προφτάσει ν' αναγνωρίσῃ το παιδί του. Η Μαργαρίτα το πίστεψε και ποτέ δεν εζήτησε άλλην εζήγησι.

Αυτή, λοιπόν, ήταν ἡ θέσις του γλύπτου στον πύργο Φουσερόλ.

Ο Πέτρος, που εἶχε μεγαλώσει με τη Λευκή, μεγαλύτερος της κατά τρία χρόνια, εσυναντόταν γι' αυτήν μια ιδιαίτερη στοργή και του άρεσε νά της φέρεται και

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

κατά την παιδική τους ακόμη ηλικία, σαν πατέρας.

—Λευκή, άφησε τὰ πουλιά... Μην ανεβαίνης στα δέντρα... Μην κάνης αυτό, μην κάνης εκείνο... της έλεγε.

Σέ ηλικία έξη ετών, ο Πέτρος εἶχε άρχισει τὰ πατρικά του καθήκοντα.

Μήπως άρά γε, όταν μεγαλώσε, ἡ στοργή του άλλαιε χαρακτήρα;

Τὸ αίμα βέβαια μιλούσε μέσα τους και τους ένωνε με μια στενή φίλια. Η Λευκή, με όλη την κοινωνική απόστασι που την εχώριζε από τον Πέτρο, αίσθανόταν γι' αυτόν μιάν εξαίρετική συμπάθεια.

Ο Πέτρος ήταν ο έμπιστός της και χωρίς άμφιβολία, σ' αυτόν θά εκμυστηρευόταν αν κανένα μυστικό εφώλιαζε στην καρδιά της.

Ο Πέτρος, πάλι, ένιωθε τον εαυτό του εύτυχημένο όταν βρισκόταν κοντά της. Κάτω από το γλυκό της βλέμμα, αίσθανόταν τὸ πνεῦμα του νά ταρασσεται από την ευγενική φιλοδοξία της αναδείξεως.

Μήπως, άρά γε, εκρυσθαι καμιά μυστικήν έλπίδα;

Ήταν αδελφός και αδελφή, χωρίς νά τὸ φαντάζωνται.

Μήπως παρανοούσαν τη συμπάθεια που έτρεφαν άμοιβαίως;

Ο έρωας προκαλεί ψυχικές ταραχές, βίαιες συγκινήσεις.

Η άμοιβαία όμως τρυφερότης του Πέτρου και της Λευκῆς ήταν ειρηνική και γλυκεία.

Μήπως τάχα έπειδή ούτε ο ένας ούτε ἡ άλλη εἶχαν έρωτευθῇ ποτέ, θάφταναν σὸ σημείο νά παρεξηγήσουν την αδελφική αγάπη και συμπάθεια και νά τη φαντασθῇν για έρωτα;

★★

Δέν έπέρασε πολλή ώρα και ο Πέτρος με τη Λευκή συναντήθηκαν.

Ο νέος ήταν ανήσυχος και βρισκόταν σέ μια νευρική ταραχή. Η Λευκή αντίθετως ήταν ήσυχη και χαμογελούσε, περιμένοντας με περιέργεια νά μάθη τί θά της έλεγε ο Πέτρος.

—Πρώτα-πρώτα, δεσποινίς, εἶπε ο Πέτρος ένῶ ἡ καρδιά του χτυπούσε δυνατά από μια παράξενη συγκίνηση, θέλω νά μου ύποσχεθῇτε ότι δεν θά λυπηθῇτε για ὅσα θ' ακούσετε.

—Μά τόσο σπουδαία εἶνε αὐτά που έχετε νά μου πῇτε;

—Και πρὸ πάντων, εξακολούθησε ο Πέτρος, νά μὴ με διώξετε από κοντά σας, όταν θά με ακούσετε, γιατί αὐτὸ θά ήταν ἡ μεγαλύτερη δυστυχία για μένα.

—Σας τὸ ύπόσχομαι, γιατί ξέρω πὸς δεν σκοπεύετε νά μου πῇτε τίποτε που δεν θά μπορῶ ν' ακούσω.

—Τὸ ξέρετε, δεσποινίς, πὸς εἰμαι ἕνα αξιολύπητο παιδί, χωρίς οίκογένεια, ἕνα παιδί που ποτέ δεν εγνώρισε τη μητέρα του και που από την πρώτη μέρα της γεννήσεως του εγκαταλείφθηκε μέσα σ' ἕνα φιλανθρωπικό ίδρυμα, όπου το περιέθαλψε ο πατέρας σας. Αὐτὲς οἱ ευεργεσίες ἔκαναν νά πιστεύω ότι έτρεφα την πιά μεγάλη εὐγνωμοσύνη στον πατέρα σας. Σήμερα όμως φοβάμαι μήπως εἰμαι άχάριστος απέναντί του.

—Αχάριστος, εσεις; Μά πὸς τὸ λέτε; —Και όμως, αὐτὸ εἶνε αλήθεια.

—Μά τί έκάνετε, λοιπόν;

—Τί έκανα; Τώρα θά σας τὸ πώ.

Και ο Πέτρος, με θερμή φωνή που έτρεψε από συγκίνηση, εξακολούθησε:

—Όσο μακριά κι' αν φέρω τις αναμνήσεις μου, μια μορφή μονάχα γλυκεία

και άγγελική βλέπω νά μου χαμογελά. Κάθε άλλη ύπαρξις σβύνει μπροστά της. Εἶνε ἡ κόρη που έμεγάλωσε κοντά της κι' έπέρασαμε μαζί ὅλα τὰ παιδικά μας χρόνια...

Ο Πέτρος έσταμάτησε κι' εκύτταξε τη Λευκή, που άκουγε με τὸ κεφάλι σκυμένο.

—Νά εξακολουθῇσω, Λευκή; έρώτησε.

—Ναί.

—Η μικρή εκείνη κόρη, για την οποία σας μιλω, ἡ κόρη που τώρα εἶνε μεγάλη και όμορφη κοπέλλα και τὴ θαυμάζει ὅλος ο κόσμος, εἰσθε σεις, Λευκή.

Η Λευκή περιέμενε αὐτή την αποκάλυψι. Καί όμως δεν μπόρεσε ν' αποφύγῃ μιάν ελαφρά απότομη κίνηση. Στηρίζονταν στον Πέτρο, κι' εκείνος αίσθανόταν τὸ χέρι της νά τρέμει.

—Νά σωπάσω αν θέλετε, ψιθύρισε.

—Όχι, όχι, μιλήστε, εἶπε ἡ Λευκή. Μήπως έπαψα ποτέ νάχω εμπιστοσύνη σέ σας;

—Ω, μὴ φοβάστε! Δεν θά προφέρω μπροστά σας τί λέξι εκείνη που τόσο, φαίνεται, σας τρομάζει...

Κι' έπειτα, όταν νά μετάνοιωσε, εσυνέχισε:

—Όχι, καλύτερα νά σας τὸ πώ, γιατί πρέπει νά τὰ ξέρετε ὅλα. Αλλά τὸ μέτωπό σας δεν θά κοκκινίσῃ γι' αὐτό. Γιατί, ὅσο κι' αν σας φανῇ παράξενο, πρέπει νά σας ζητήσω μια συμβουλή.

— Συμβουλή από μένα;

—Ναί, από σας. Ακούστε με, Λευκή. Εἶνε κάτι, που μ' ὅλη την ταραχή που αίσθάνομαι κάθε φορά που βρίσκομαι κοντά σας, δεν μπορῶ νά λησμονήσω. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ θέσις μου απέναντί σας κι' απέναντί του πατέρα σας. Αν ὁ πατέρας

Πολλές φορές, από τὸ ἀπελπισμένο του πάθος, εζήτησε τὸν θάνατο...

σας έμάθαινε πὸς τολμῶ νά σας μιλω αὐτὴ τη στιγμή, αν έμάθαινε ἰδίως τί φοβερὴ πάλι γίνεται μέσα στην ψυχὴ μου από την ημέρα που εγύρισα από την Ιταλία, θά εἶχε δικήν νά με δώξῃ από τὸ σπίτι του και νά με διατάξῃ νά μὴν τὸν ξαναἰδῶ πιά, οὔτε αὐτὸν οὔτε σας.

—Μά γιατί, Πέτρο;

—Γιατί ετὸλμῶσα νά σηκώσω τὸ βλέμμα μου σέ σας, Λευκή.

—Και μήπως αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα; εἶπε ἡ Λευκή καταβάλλοντας προσπάθεια νά κρύψῃ τὴ συγκίνηση που την έπνιγε.

—Έγκλημα δεν εἶνε, απήντησε ο Πέτρος, εἶνε ὅμως προδοσία. Βλέπετε πόσο ύποφέρω, Λευκή. Εἶνε ἡμέρες που αίσθάνομαι ὅτι σας αγαπῶ με μανία. Αλλοτε, πάλι, δεν αίσθάνομαι έρωτα, αλλά μιάν εξαίρετική συμπάθεια, μιάν ἀφ' ἧς ἀπεριόριστη, ἀφοσίωσι ὡς τὸν θάνατο. Οἱ μέρες εκείνες που μοῦ φαίνεται πὸς σας αγαπῶ με έρωτα, εἶνε μέρες τύψεως και λυπῆς. Και οἱ μέρες πάλι που αίσθάνομαι τὴ συμπάθεια και τὴν ἀφοσίωσι για σας, εἶνε μέρες χαρᾶς για μένα.

Σταμάτησε για λίγο ο Πέτρος κι' έπειτα συνέχισε σέ πῶ θερμὸ τόνο:

—Γι' αὐτὸ θέλησα νά σας τὰ πώ ὅλα, Λευκή. Θέλω νά ξέρω αν σας αγαπῶ. Εσείς, με τὴν εὐθυκρισία σας και τὴν ἀντίληψί σας, θά μου πῇτε. Αν αὐτὸ που

νοιώθω για σας εἶνε έρωας, τότε θά φύγω από κοντά σας και δεν θά εναγωνιάζετε τίποτα πιά για μένα. Αλλοιῶς, θά μένω, γιατί ἡ εὐγνωμοσύνη που αίσθάνομαι για τὸν πατέρα σας, δεν θά μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀφιερῶσω σέ σας ὅλη μου τὴ ζωή.

Ένῶ συνωμιλοῦσαν, οἱ δυο νέοι εχόρευσαν στην αθήουσα. Έπειτα σταματοῦσαν για λίγο, για νά συνεχίσουν τὴ συζήτησί τους σέ πῶ σοβαρὸ τόνο και οἱ ξαφνικές αὐτὲς διακοπὲς του χοροῦ, αντί

ναν ακούζονταν την ταραχή τους, την έκκα-
και ο Πέτρος, σὲ ὠριμένες στιγμές, ἔμε-
νες του ὁ καθένας σκέψεις.
Οἱ δυὸ νέοι ἐχόρευαν τὴν περισσότερη
δὸν ἄδειες, γιατί οἱ πῖο πολλοὶ ἤσαν σχε-
ἐχόρευαν στὴ μεγάλη σάλα. Ἐταί, ὁ Πέ-
τιάζον χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ φόβο μήπως
εἶχαν γίνεϊ τόσο ὠχροί, ὥστε, ὅποιος κι'
ἂν τὸν εἶδε, μποροῦσε νὰ παρεξηγήσῃ
τὴν στάσι τους.

Καὶ ὅμως κάποιοι τοὺς παρακολου-
θοῦσε. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ὁ μαρ-
κασταυρωθῆ δυὸ - τρεῖς φορές, χωρὶς νὰ τὸ
πρόσβουν. Ὁ ντὲ Τεβάν, βίαιος καὶ ζη-
λότυπος ὅπως ἦταν, ὑπαψίσθηκε τὴς κρυ-
φῆς κι' ἐπίμονες κουβέντες τῶν δυὸ νέων
καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ βλέμμα πό-
νυ ὕποπτο. Ἡ οἰκειότης πού ὑπῆρχε ἀνά-
μεσα στοὺς δυὸ νέους, τὸν εἶχαν ἀνηυ-
χίσει. Ἡ κοινωνικὴ ἀπόστασις τοῦ Πέ-
τρου ἀπὸ τὴν Λευκή, ὡστόσο, ἦταν τόσο
μεγάλη, ὥστε δὲν μποροῦσε ποτὲ ὁ μαρ-
κασταυρωθῆ τὴν κόρη τοῦ προστάτη του.
Ἡ οἰκειότης ὅμως αὐτῆς, ποτὲ δὲν ἦταν
τόσο μεγάλη, ὅσο τὴ στιγμή αὐτῆς, πού
οἱ δυὸ νέοι ἐδείχναν σὰν νᾶχαν λησμονή-
σει πὼς ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι μέσα στὸ σπι-
τί καὶ δὲν ἐνοιάζονταν παρὰ μονάχα γιὰ
τὴ συνμιλία τους.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μαρκήσιο ντὲ Τεβάν καὶ
κάποιος ἄλλος παρακολουθοῦσε μὲ τὸ
βλέμμα τὴν Λευκή.
Ἦταν ὁ κόμης Ζυλ ντὲ Μιρμὸν, ὁ πα-
τέρας τῆς.

Στηριγμένοι σὲ μιὰ μαρμαρίνη κολῶ-
να καὶ περιστοιχισμένοι ἀπὸ μερικοὺς φί-
λους τοῦ πού τοῦ μιλοῦσαν, ἐνῶ ἐκεῖνος
δὲν ἐπρόσχε τὰ λόγια τους, παρακολου-
θοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὴν νέα πού ὅλος ὁ
κόσμος ἐνόμιζε κόρη του.

Τὸν Πέτρο δὲν τὸν ἐπρόσχε.
Μόνο τὴν Λευκή ἔβλεπε.
Τὴν μισοῖ, εἶχε πῆ πριν ἀπὸ λίγο ἡ
Μαργαρίτα στὸν Ροσκώφ. Μισοῖ τὴν κό-
ρη του. Καὶ τὸ μῖσος τοῦ τὸ ἐκδηλώνει μὲ
χίλιους τρόπους...

Καὶ πραγματικά, τὰ μάτια τοῦ κόμη-
τος ἔλαμπαν ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη.
Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκή
ἐξακολουθοῦσαν τὴ συνομιλία τους, χωρὶς
νὰ προσέχουν τὰ βλέμματα τοῦ κόμητος
καὶ τοῦ μαρκησίου ντὲ Τεβάν.

— Ἀπαντήστε μου, Λευκή, ἔλεγε ὁ Πέ-
τρος. Μιλήστε μου κι' ἐσεῖς μὲ εἰλικρί-
νεια, ὅπως σὰς μιλήσα κι' ἐγώ.

— Τί νὰ σὰς πῶ;
— Δὲν ἤμουν ὁ ἐμπιστὸς σας, σὲ ὅλη
σας τὴ ζωὴ;
— Ναι.

— Λοιπὸν, δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι καὶ σή-
μερα, γιὰ τελευταία φορά;

Ἡ Λευκή ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι, ἔμεινε
γιὰ λίγο συλλογισμένη ἀλλὰ καὶ φοδι-
σμένη, γιατί ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ λυ-
πήσῃ τὸν Πέτρο, ἐνῶ αἰσθάνονταν τὸν ἐ-
αυτὸ τῆς νὰ παρασύρεται κοντὰ του.

Καὶ μὲ φωνὴ ἀδύνατη, σὰν ξεψυχισμέ-
νη, ἡ Λευκή εἶπε:

— Κι' ἐγώ, Πέτρο, θυμοῦμαι μὲ συγκί-
νησι τὴν παιδικὴ μας ἡλικία, πού τὴν ἐ-
περάσαμε μαζί κι' ἔχω συνηθίσει νὰ σὰς
θεωρῶ φίλο μου καὶ ἀδελφὸ μου. Θυμά-
μαι ὅτι, σὲ ὅλες μου τὶς λύπες, πάντα ἀ-
πὸ σὰς περίμενα τὴν παρηγοριά. Θυμά-
μαι ἀκόμα, μέσα σὲ τόσα ἄλλα παραδείγ-
ματα, τὴν ἡμέρα πού ἐμάλωσα μὲ τὸ
Γιάννη Μὸρ, τὸν ἀγρεπιστάτη μου, αὐτὸν
τὸν παράξενο ἄνθρωπο πού δὲν μιλοῦσε
σὲ κανένα, καὶ πού ἤθελε νὰ μὲ χτυπήσῃ
γιατί κυνήγησα τὴς κόττες του.

— Ἀλήθεια, ὁ Γιάννης Μὸρ εἶνε πολὺ
κακὸς ἄνθρωπος. Ἐτρεῖσα τότε ἀμέσως
καὶ σὰς ἔβασα ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος,
ὅταν πέρασαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἀ-

πὸ τότε, κρατᾷ ἀκόμα κακία ἐναντίον
μου καὶ ζητάει εὐκαιρία νὰ μὲ βλάψῃ.

— Δὲν τὸ φανταζόμουνά τόσο καιρὸ.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό. Κάθε φο-
ρὰ πού περνᾷ ἀπὸ κοντὰ μου, μὲ πιάνει
φρίκη. Τὸ πονηρὸ καὶ κατακόκκινο βλέμ-
μα του μὲ τρομάζει.

— Γιατί δὲν τὸ λέτε στὸν κόμητα;

— Γιατί ὁ μπαμπᾶς μου θὰ θεωροῦσε ἀ-
δικαιολόγητους τοὺς φόβους μου. Ἐξ ἄλ-
λου, ξέρετε πόσο σκληρὰ μοῦ φέρεται...
Βλέπετε, λοιπὸν, Πέτρο, πόσα θυμοῦμαι ἀ-
πὸ τὴν παιδικὴ μας ἡλικία. Κάθε τὴ πού
σὰς ἐνδιέφερε πάντοτε καὶ πού σὰς ἐνδι-
αφέρει καὶ τώρα, δὲν εἶνε ἀδιάφορο σὲ
μένα... Ἡ ζωὴ μας, Πέτρο, ἦταν τόσο στε-
νὰ συνδεδεμένη, ὥστε πρέπει νὰ σὰς ὁμο-
λογήσω, ὅτι ἂν ἐφευγάτε μακριὰ μου
καὶ δὲν σὰς ἐξανόθληπα πιά, θὰ μοῦ προ-
ξενούσατε τὴν πῖο μεγάλη λύπη.

— Ω! Λευκή...

— Εἶνε, ἀρὰ γε, ἔρως αὐτό; Δὲν ξέρω.
Ἀλλὰ οὔτε κι' ἐσεῖς θὰ μπορούσατε νὰ
μοῦ πῆτε, Πέτρο, γιατί κι' ἐσεῖς ἔρχεστε
καὶ ρωτᾶτε μένα νὰ σὰς πῶ, μένα πού
δὲν ξέρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τίποτ' ἄλλο παρὰ
ὅ,τι μὲ ἔχει μάθει τὸ ἐνστικτο. Τί νὰ σὰς
πῶ λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Πέτρο; Ὅτι σὰς
ἀναπῶ; Ναι, σὰς ἀγαπῶ πολὺ. Καὶ ἀνη-
συχῶ ὅταν σὰς βλέπω λυπημένο καὶ σὺλ-
λογισμένο. Σέβομαι τὶς μελέτες σας καὶ
λογισμένο. Σέβομαι τὶς μελέτες σας καὶ
ἐμὲ, εὐτυχισμένη ὅταν σὰς βλέπω νὰ ζη-
τᾷτε μιὰ καινούργια ἐμπνευσι. Γιατί θέ-
λω νὰ γίνετε μεγάλος καλλιτέχνης καὶ
νὰ ὑπερφηανεῖσθε γιὰ τὶς ἐπιτυχίες σας,
νὰ δὲν θὰ ὑπερφηανεῖσθε ἐσεῖς ὁ ἱ-
διος. Βλέπετε, Πέτρο, τί θέσι ἔχετε ἐσεῖς
στὴ ζωὴ μου! Εἶνε ἔρως αὐτό; Πού νὰ
τὸ ξέρω; Πάντοτε σὰς ἀγαποῦσα καὶ σὰς
ἀγαπῶ ἥσυχά καὶ ἥρεμα, χωρὶς νὰ αἰ-
σθάνωμαι αὐτὲς τὶς κακές καὶ ταραγμέ-
νες σκέψεις πού αἰσθάνεσθε ἐσεῖς. Νὰ τί
νοιάθω γιὰ σὰς, Πέτρο. Αὐτὴ τὴν ἐξήγη-
σι θέλατε νὰ σὰς δώσω, ἡ μήπως γελά-
στηκα; Καὶ τώρα ἀπαντήστε μου κι' ἐ-
σεῖς.

— Λευκή, βρίσκομαι σὲ τρομερὴ ἀμηχα-
νία. Δὲν ξέρω τί νὰ σκεφθῶ γιὰ μένα. Εἶ-
νε λοιπὸν τόσο δύσκολο νὰ διαδῶσῃ κα-
νεὶς στὴν καρδιά του;
Οἱ δυὸ νέοι ἐσώπασαν καὶ ἄρχισαν νὰ
περπατοῦν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, βυ-
θισμένοι στὶς σκέψεις τους. Ὁ Πέτρος, ὡ-
χρὸς ὅπως πάντα, καὶ ἡ Λευκή, ἡσυχὴ
καὶ γελαστή. Καὶ οἱ δυὸ, ὅμως, ἂν καὶ
διατελοῦσαν ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς διαφο-
ρετικῆς συγκινήσεως, ἀπέτειναν στὸν ἐ-
αυτὸ τους τὸ ἴδιον ἐρώτημα:

— Ἀρὰ γε τὸν ἀγαπῶ; Αὐτὸ πού αἰ-
σθάνομαι εἶνε ἔρως;
Σὲ λίγο χωρίσθηκαν. Κι' ἔπρεπε νὰ γί-
νῃ αὐτό, γιὰ νὰ μὴν κινήσουν τὶς ὑποψίες
τῶν ἄλλων. Ὁ Πέτρος ἐβόηκε νὰ περπα-
τήσῃ στὸν κῆπο, γιὰ νὰ συνέλθῃ κάπως
ἀπὸ τὴν ψυχικὴ κατάστασι στὴν ὁποία βρι-
σκόταν. Ἐκάθησε σ' ἓνα μαρμαρίνο πε-
ζοῦδι καὶ συλλογίζονταν, κρατώντας τὸ
κεφάλι του βυθισμένο μέσα στὰ χέρια.

— Παράδοξο!, σκεπτόταν. Μοῦ φαίνεται
ὅτι ὁ πραγματικὸς ἔρως εἶνε κάτι ἄλλο,
παρὰ ἐκεῖνο πού αἰσθάνομαι ἐγώ. Ἐγὼ
νοιώθω τὴν ἐπιθυμία νὰ περάσω ὁλόκλη-
ρη τὴ ζωὴ μου κοντὰ στὴν Λευκή καὶ νὰ
ζητῶ κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ τῆς ἐκδηλώ-
σω τὴν ἀφοσίωσί μου. Βέβαια, ὁ ἔρως
πάντα προκαλεῖ τέτοια αἰσθημάτων. Ἀλ-
λά, ἀρὰ γε, μόνο αὐτὰ προκαλεῖ;

— Ὅταν πέρασαν λίγες στιγμές, ἐβόηκε
στὸν κῆπο καὶ ἡ Λευκή. Ἡ ἐορτὴ εἶχε με-
ταφερθῇ πιά στὸν κῆπο, ὅπου εἶχε ἐγκα-
τασταθῇ καὶ ἡ ὀρχήστρα.

— Ἐνας νέος ἐπλησίασε μὲ σεβασμὸ καὶ
διακριτικότητά τὴν Λευκή καὶ ὁποκλήθηκε
μπροστά τῆς. Ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Τε-
βάν.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε σὲ τὸνο πολὺ τυ-
πικὸ, θὰ σὰς ἤμουν εὐγνώμων ἂν εἶχατε
τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ἀκούσατε.

Ἡ Λευκή δοκίμασε κάποιαν ἐκπληξί.
Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Πέτρο, ὁ μαρκήσιος.
Δυὸ μυστικὲς συνομιλίες.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

τῆς Λευκῆς καὶ εἶπε μὲ κάποιαν δόσι πι-
κρίας στὴ φωνή του:

— Δὲν θὰ ἐπικαλεσθῶ, βέβαια, τοὺς λό-
γους πού ἐπικαλέσθηκε ὁ κ. Πέτρος Μορ-
γκάν, γιὰ νὰ μ' ἀκούσετε. Θὰ μοῦ ἐπι-
τρέψετε ὅμως νὰ ἐπιμείνω καὶ νὰ σὰς
παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ
μὲ ἀκούσετε, ὅπως ἀκούσατε καὶ τὸν κ.
Μοργκάν.

— Γιατί αὐτὸς ὁ ὑπαινιγμὸς, καὶ μάλι-
στα δυὸ φορές; εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ
Λευκή.

Ὁ ντὲ Τεβάν ἐκοκκίνησε καὶ τάχασε
γιὰ μία στιγμὴ. Ἐπειτα ὅμως, ἀφήνοντας
νὰ ξεχυθῇ ὅλη ἡ βιαδιότης πού ἐγείμει τὴν
καρδιά του ὅταν ἔβλεπε τὴν Λευκή μὲ τὸν
ἀδελφὸ τῆς, εἶπε:

— Δεσποινίς Λευκή, σὰς ζητῶ συγγνώ-
μην γι' αὐτό. Εἶμαι τρελλός. Καὶ πρέπει
νᾶμαι κι' ἐγὼ πολὺ κακός, γιὰ νὰ πιστέ-
ψω στὴν κακία πού αἰσθάνομαι νὰ ὑπάρ-
χῃ μέσα μου.

Καὶ ὁ ντὲ Τεβάν, συνέχισε στὸν ἴδιον
τόνο.

— Ἡ μητέρα σας ξέρει, δεσποινίς, τί
θέλω νὰ σὰς πῶ. Ἀλλοῖως, ποτὲ δὲν θὰ
τολμοῦσα νὰ κάμω λόγο γι' αὐτὸ σὲ σὰς.

Πιστεύω ὅτι κι' ἐσεῖς θάχετε καταλάβει
ἴσως περὶ τίνος πρόκειται. Οἱ γυναῖκες
ἐννοοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα ἔξ ἐνστικτοῦ.
Πριν ἀπὸ λίγο, ἀγαπητέ μου Πέτρο; Ὅτι
σὰς ἐβλεπα νὰ μιλάτε μὲ τὸν κ. Μοργκάν καὶ
νὰ τὸν ἀκούτε μὲ τέτοια προσοχή, σὰν νὰ
μὴν ὑπῆρχε ἄλλος κόσμος γύρω σας.
Δὲν ξέρετε τί φρικτὴ ζήλεια ἐνοιώσα μέ-
σα μου ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ.

— Κύριε ντὲ Τεβάν!...

— Σὰς τὸ εἶπα, δεσποινίς, πὼς εἶμαι
τρελλός. Μπορεῖτε νὰ προσβληθῇτε τά-
χα ἀπὸ τὰ λόγια ἐνός παράφρονος; Σὰς
ἀγαπῶ, δεσποινίς Λευκή, καὶ στὸ πρόσωπο
τοῦ Πέτρο ὅλως ἕναν ἐχθρὸ, ἕναν ἀν-
τίζηλο. Σὰς ἐκύτταζε μὲ τέτοια τρυφε-
ρότητα, πού κατὰλαθα ἀμέσως ὅτι σὰς
ἀγαπᾷ.

— Κύριε ντὲ Τεβάν, σὰς παρακαλῶ, ψι-
θύρισε ἡ Λευκή.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ὅμως ἐξακολου-
θῆσε:

— Θάχετε παρατηρήσει, δεσποινίς, δὲν
ἀμφιβάλλω γι' αὐτό, πόσο σὰς ἀγαπῶ.
Ἡ μητέρα σας ξέρει αὐτὸ τὸ αἰσθημα καὶ
τὸ ἐπιδοκιμάζει. Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑ-
πάρχῃ ἄλλη εὐτυχία γιὰ μένα στὸν κό-
σμο, ἀπὸ τὴν εὐτυχία νὰ σὰς δώσω τ' ἐ-
νομά μου. Ἡ μοναδικὴ μου ἐπιθυμία εἶνε
νὰ σὰς κάνω γυναῖκά μου. Σὰς ἀγαπῶ
μέχρι τρέλλας. Σὰς βλέπω κάθε νύχτα
στὰ ὄνειρά μου. Κι' ἂν ἀποκριθεῖτε τὸν
ἔρωτά μου, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σκοτω-
θῶ. Ἡ ζωὴ μου δὲν θάχῃ κανένα σκοπὸ
χωρὶς ἐσᾶς... Καὶ πριν ἀπὸ λίγο, ἔβλεπα
τὸν Μοργκάν νὰ σὰς μιλεῖ μὲ τόση
τρυφερότητα καὶ τόσο χαμηλὴ φωνή, ὥ-
στε εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς ἔκανε ἐρωτικὴ
ἐξομολόγησι... Θέλω νὰ μάθω ἂν τὸν ἀ-
γαπᾶτε. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆτε. Καὶ νὰ
μοῦ πῆτε ἀκόμα ἂν ἐτόλμηση νὰ σὰς πῇ
ὅτι σὰς ἀγαπᾷ. Ἄν ἐτόλμηση αὐτὸ τὸ
πράγμα, θὰ τὸν σκοτώσω.

Οἱ δυὸ νέοι ἦσαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα,
στὴν σκία, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἔβλεπε.
Ὁ ντὲ Τεβάν εἶχε πάρει στὰ χέρια του
τὸ χέρι τῆς Λευκῆς καὶ τώσφινγε πότε
μὲ δύναμι καὶ πότε μὲ τρυφερότητα.
Ἡ Λευκή θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ τραθῇ
ἐν τὸ χέρι τῆς, ὕστερα ὅμως τὸ ἄφησε
νὰ τὸ σφίγγῃ ὁ μαρκήσιος. Κι' αὐτὸ,
γιατί δὲν ἦταν πιά κυρία τοῦ ἑαυτοῦ τῆς
καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ. Τὰ τρυφε-
ρὰ λόγια τοῦ Τεβάν τῆς ἐθάμπαναν τὸ
νοῦ κι' ἡ καρδιὰ τῆς χτυποῦσε τόσο δυ-
νατὰ, ὥστε τὴν πονοῦσε.

Γιατί ἀρὰ γε ἦταν τόσο συγκινημένη
κοντὰ στὸ μαρκήσιο;

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

— Ὁ ντὲ Τεβάν παρατήρησε τὴν ἐκπληξί.

Τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας

Μιὰ πρωτότυπη ἔρευνα

Κάθε τάξις, εἶνε γνωστὸν, ἔχει ἓναν ἱ-
διαίτερο τρόπο ζωῆς. Ἀλλοῖως περνᾷ
τὴ μέρα του τὸ κορίτσι τῆς ἀριστοκρατίας
καὶ ἀλλοῖως τὸ ἐργαζόμενο κορίτσι. Ὁ-
λα τοὺς ὅμως ἔχουν ὄνειρα, πολλὰ ὄνει-
ρα, πού ἐλπίζουν μιὰ μέρα νὰ τὰ πραγμα-
τοποιήσουν μὲ τὴν ὁμορφίαν τους καὶ μὲ τὴν
τύχην τους. Πῶς σκέπτονται ὅμως σήμε-
ρὰ τὰ κορίτσια; Ποιὲς εἶνε οἱ ἰδέες τους γιὰ
τὴ ζωὴ; Πῶς περνοῦν τὸ εἰκοσιτετράω-
ρὸ τους; Καὶ πῶς δνειρεύονται τὴ μελλοντι-
κὴ εὐτυχία τους; Αὐτὸς εἶν' ὁ σκοπὸς τῆς
ἔρευνᾶς μας.

Χρειασθῆκε νὰ ρωτήσωμε πᾶνω ἀπὸ ἐ-
κατὸ κορίτσια γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἐ-
πιτύχωμε. Καὶ τὸ συμπέρασμα; Ἡ Ἐλ-
ληνίδα, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὶς γοητευτικὲς
περιπέτειες τοῦ κινηματογράφου... ντρέ-
πεται γιατί ἐργάζεται καὶ στενοχωριέται,
πού δὲν γεννήθηκε στὴν δόξα χρυσοῦ καὶ
μιάς πριγκίπισσας.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τὰ ἴδια τὰ κορίτσια
νὰ σὰς διηγηθοῦν τὰ ὄνειρά τους καὶ τὶς
σκέψεις τους:

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἡ δεσποινίς Ἐπὺ Κουτσοδόντη εἶνε μιὰ
ἀπὸ τὶς πῖο συμπαθητικὰς κομμικὲς ἐμ-
φανίσεις. Ἐχει θαυμασία ξανθὰ μαλλιά,
κοιμωτάτη ἐμφάνισι κι' εἶνε ὑπερβολικὰ
ἀπλὴ στὸς τρόπους τῆς. Οἱ γνωριμίες τῆς
εἶνε μετρημένες, οἱ φίλες τῆς διαλεγμένες
μὲ προσοχή κι' ἔχει ἀνατροφή μὲ τὶς αὐ-
στηρὰ καὶ ἀριστοκρατικὰς ἀρχὰς τῆς οἰ-
κογενείας τῆς. Γιὰ νὰ τὴν πλησιάσωμε,
παρακαλοῦμε κάποιον κοινὸ φίλον νὰ μᾶς
τὴν γνωρίσῃ. Ἡ συνάντησις γίνεται σ' ἓνα
χορὸ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Ἡ δε-
σποινίς Κουτσοδόντη καθέεται στὸ ἴδιον
τραπέζι μαζί μας. Ἀποφεύγει ὅσο μπορεῖ
τὴν...μοιραία ἐξομολόγησι καὶ τέλος, με-
ταξὺ ἐνός θάλας καὶ ἐνός ταγκό, ἀποφασί-
ζει νὰ μᾶς πῇ δυὸ λέξεις γιὰ τὴν καθημε-
ρινὴ ζωὴ τῆς.

— Πῶς περνᾶτε τὸ εἰκοσιτετράωρό σας,
δεσποινίς;

— Ξυπνάω στὶς 9.30, παίρνω τὸ μπάνιο
μου, κάνω γυμναστική κι' ἔπειτα παίζω
μιὰ ὥρα πίνω. Στὶς 11 π.μ. πᾶω περίπα-
το μὲ τὶς φίλες μου, κάθομαι ὥς τὴ 1 μ.
μ. στὸ «Ζοννάρ» κι' ἔπειτα ξεαγυρίζω
στὸ σπίτι.

— Τί προσόντα πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνας ἄν-
δρας, γιὰ νὰ δεχθῇτε τὸν παντρευθῇτε;

— Νὰ εἶνε δυνατός! Νὰ ἔχῃ θέλησι καὶ
νὰ κάνῃ πάντα ὅ,τι σκέπτεται ἐκεῖνος.
Μὰ, νὰ μὴν εἶνε παράλογος...

Θέέ μου! Ποιὸς ἄντρας μπορεῖ νὰ εἶνε
παράλογος μὲ μιὰ τόσο...εἰρηνικὴ γυ-
ναῖκα!

— Κάθε μέρα ἀπὸ τὶς 3 ὥς τὶς 6 διαβά-
ζω Γαλλικά καὶ Γερμανικά. Ἐπειτα τ'
ἀπογευματὰ μου καὶ τὰ βράδια μου τὰ
περνᾶω σὲ φιλικὲς συγκεντρώσεις.

— Ἀγαπᾶτε τὰ σπόρ;

— Ναι, τὸ κολύμπι. Μ' ἀρέσει ὅμως καὶ
νὰ σωφάρω.

— Σὰς ἀρέσει ὁ κινηματογράφος;

— Κανέναν.

ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε πὼς σκέπτεται ἓνα
κορίτσι τῆς ἀστικῆς τάξεως. Ἐδῶ τὰ
πράγματα δὲν εἶνε τόσο ἀπλά. Χρειαί-
ται νὰ μεταχειρισθῶμε ὅλη τὴν ἐπαγγελ-
ματικὴν μας ἱκανότητα γιὰ νὰ πείσωμε
τὴν δεσποινίδα Σοφία Νάζου νὰ μᾶς πῇ
μερικὲς λέξεις καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὴ φωτο-
γραφία τῆς.

— Τὸ εἰκοσιτετράωρό μου, μᾶς λέγει,
δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον.

— Μὰ τί λέτε, διαμαρτυρόμεθα. Νομί-
ζετε ὅτι μόνο ἡ μεγάλη ζωὴ ἔχει τὶς περι-

πέτειές τῆς καὶ τὶς συγκινήσεις τῆς; Ὑ-
πάρχει πῶς ὁμορφὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἡου-
ρασμένη καὶ μόλις ἀνταλλάσσω λίγες λέ-
ξεις μὲ τοὺς γονεῖς μου γιὰ τὶς ὑποθέσεις
τους καὶ τὰ ἐξόδα τους. Τὸ φαγητὸ μοῦ
φαίνεται πάντα νοστιμώτατο γιατί ἡ δου-
λειὰ μοῦ ἔχει ἀνοίξει τὴν ὄρεξι. Ὅταν...
συνέλθω, ἔφατ' ὅμως λίγος γιὰ νὰ ξεκουρα-
σθῶ. Ἐπειτα κάνω τὴν τουαλέττα μου
καὶ πᾶω νὰ θρῶ τὶς φίλες μου στὸ «Γιαν-
νάκη». Στὶς ἐννιά ὅμως πρέπει νὰ γυρίσω
στὸ σπίτι νὰ φάω, νὰ ἰδῶ τοὺς δικούς μου
καὶ νὰ κοιμηθῶ. Καθὼς βλέπετε δὲν ἔχω
περιπέτειες. Ἐγὼ βέβαια μερικοὺς κοιμώ-
νους νέους στὰ «ὑπ' ὄψιν», μὰ προσέ-
χω νὰ διαλέξω τὸν πῖο κατὰλληλον γιὰ σύ-
ζυγο.

— Καὶ ποῖος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ εὐτυχής;
— Ἐκεῖνος πού θὰ εἶνε τῆς ἴδιας κοι-
νωνικῆς τάξεως μ' ἐμένα καὶ θὰ ἔχῃ μιὰ
καλὴ ἐργασία. Προτιμῶ ἓναν συναδελφὸ
μου, γιὰ νὰ ἐργαζώμαστε κι' οἱ δυὸ κι' ἔ-
τσι νὰ περνᾶμε ἀνετα καὶ χωρὶς στενο-
χωρίες.

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ δὲς Σοφία Νάζου, ἐ

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Τὰ μοντέλα μας

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΚΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Έταξύ μας

Με ρωτάτε, αγαπητή φίλη, αν πρέπει να ενθαρρύνετε στην αδελφούλα σας την φιλαρέσκεια... Γι' να σας πω όμως, όταν μερικοί την καταδικάζουν ως την καταστροφή της κοινωνίας και άλλοι την θεωρούν απαραίτητο γυναικείο όπλο; Νά τας διολογήσω ότι συμφωνώ με τους δεύτερους; Φοβάμε πως θα προκαλέσω την αντίπαλότητά σας και όμως δεν μπορώ παρά να σας φωνάξω με όλη μου τη δύναμη, ότι, όχι μόνον δεν πρέπει να αποτρέψετε την αδελφούλα σας από το να εινε φιλάρεσκη, αλλά του να την κάμετε να καταλάβει ότι πρέπει να άρεση. 'Η έξωτερική εμφάνισις σε μία γυναίκα παίζει μεγάλο ρόλο. Κατακτά άμέσως την συμπάθεια του απέναντί της αν εινε φιλάρεσκη, γιατί θα έχη προσέξει το κάθε τι επάνω της και δεν θα παρουσιασθή ποτέ ατημέλητη.

Εκτός της ευναριστήσεως που προκαλεί μία καλοδωμένη γυναίκα ο' εκείνον που την βλέπει, τον κάνει άμέσως να σκεφθή ότι μία φιλάρεσκη γυναίκα, θα εινε ιακτική και θα έχη και πολλά άλλα προτερήματα συναφί. Γι' εμπιστοσύνη θέλετε να εμπνεύσει μία γυναίκα, που ηγαίνει να ζητήσει μία θέσι και παρουσιάζεται κακοδωμένη, ακατάστατη, με μαλλιά που της πέφτουν απ' όλα τα μέρη; Ενώ αν εινε φιλάρεσκη, θα παρουσιασθή άψογος και θα κερδίσει άμέσως την συμπάθεια εκείνων στον οποίον απευθύνεται. Έτσι, το πρώτο έθιμο που εινε πάντα το πιο δύσκολο, είναι, 'Αλλά και από αίσθητικής απόψεως, αν το εξετάσουμε το ζήτημα, πρέπει η γυναίκα να άρεση και όλη της η τέχνη θα συνίσταται στο να η φαίνεται ότι καταβάλλη κόπο για να το επιτύχη και συγχρόνως να μην υπερβάλη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Το Πάσχα εινε ως γνωστόν η εποχή που κάνουν την πρώτη επίσημη εμφάνισι τους τα ανοιξιάτικα κοστούμια. 'Αφού περάση όλη της την Μ. 'Εβδομάδα με πένθος, η κάθε κομψή κυρία, εινε έτοιμη να φορέση όσο το δυνατόν πιο σεμνό ντύσιμο. Τις ημέρες που θα πάη στην εκκλησία, το Μ. Σάββατο, με την πρώτη 'Ανάστασι φορεί το πρώτο της ανοιξιάτικο κοστούμι.

Το κοστούμι αυτό θα εινε ανοιχτόχρωμο κατά προτίησιν, για να δίνη πιο πολύ την εντύπωσι της ανοιξεως, μπορεί όμως να εινε και φορεματάκι σκούρο με ανοιχτόχρωμο επαναφορά και ομοιόχρωμο καπέλλο και παπούτσια.

'Αλλά και αν ακόμη υποθεθί ότι τα κοστούμια δεν εινε έτοιμα για να φορεθούν το Πάσχα, και ένα καπέλλο μόνον ανοιξιάτικο άρκει.

Κατά γενικόν κανόνα τα ανοιξιάτικα καπέλλα εινε φορεβά επικινδύνα, γιατί αν δεν προσέξη πολύ μία κυρία στην έκλογή, μπορεί πολύ εύκολα να γελοιοποιηθί. 'Οχι γιατί εινε γελοία, αλλά γιατί οι περισσότερες φόρμες που μας παρουσιάζουν τα Παρισινά φηγουρίνια θέλουν πρόσωπα ξεκούραστα, θέλουν κοινωνικά χαρακτηριστικά και πρό πάντων χτενίσματα άψογα.

'Αν όλα αυτά δεν συμβάλλουν, πολλά από τα ανοιξιάτικα καπέλλα παρουσιάζουν μία πολύ επικινδύνη ιδιοσυμβία.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Θα ίδουμε κανατιέ διάφορα μικρά και μεγάλα που φοριούνται πάρα πολύ εμπρός, κρύβοντας τα μάτια και αποκάλυπτοντας όλο τον σβέρκο.

Θα ίδουμε κρελεβές που, αντίθετως, φοριούνται πολύ πίσω και αφήνουν έντελως ακάλυπτο το πρόσωπο και να φαίνονται οι ρίγες των μαλλιών.

Θα ίδουμε κινίρες, που κρατιούνται ψηλά πίσω τη βοηθεία μιας χτένας ή ενός μπουκέτου λουλουδιών, που κρύβει μία μαπαρέττα. Δηλαδή ξαναγυρίζουμε στα παλιά.

'Ας μην ξεχνούμε ακόλουθως τις σουπλ-καπλίν, που άσφαλίζεθαι πρότιηθουν, γιατί κολλαεύουν πολύ με το όρατο πλαίσιο που προσφέρουν στο πρόσωπο. Οι καπλίν αυτές συνοδεύουν ως επί το πλείστον τις ανοιξιάτικες τουαλέτες μας και γίνονται από λεπτά έλαστικά φάβες ή και από πικέ περσμένον με πολλά γαζιά. Το γαρνιρίσμα τους εινε λουλούδια και φρούτα.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Τα μεταξώτα που θα φορεθούν το καλοκαίρι παρουσιάζουν ως επί το πλείστον μίαν ανώμαλη επιφάνεια, γιατί τα κουκούλαρ, ως γνωστόν, δεν έχουν λεία επιφάνεια και συναφί προς το κουκούλαρ εινε διάφορα άλλα υφάσματα. 'Επειτα ως μην ξεχνούμε πως πολλά μεταξώτα έχουν στην φάσι

τους χρυσή ή άσημνία κλωστή, επομένως και αυτό αποκλείει την λεία επιφάνεια. Ακολούθως έχουμε τα είδη ποτλάσε και τα γκούφρε, που εινε πολύ άνδρ'γκ έφ'ετος. Πλήν αυτών θα χρησι'ποιηθούν ο ποφ'ας, η όργκαντίνα και πολλά μεταξώτα εμπριμέ.

ΑΝΣΑΜΠΛ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ

Τα ανσάμπλ δεν θα φορεθούν πολύ, αλλά η γκαρνταρόμπα κάθε κομψής κυρίας θα περιέχει έναν τουλάχιστον ανσάμπλ, που θα εινε από λαινάς, μαροκαίν μεταξώτα ή κουκούλαρ, σε χρώμα της άσεσκείας σας. Πάντως να προτιμησεί τους ανοικτούς τόνους.

'Αν διαλέξετε ύφασμα εμπριμέ, έχετε όπ' όφην ότι τα σέβια δεν πρέπει να εινε μεγάλα, είτε γεωμετρικά εινε είτε άνθη. Πο'ο στην μόδα εινε και οι μικρές θούλες πάνω σε σκούρο φόντο.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

'Η κοινή μπλούζα θα αντικαταστήση χειμωνιάτικη μπλούζα-τονικά και στην περίπτωση αυτή οι φορές θα εινε στερεωμένες πάνω σε γκού-γκραν, που συνοδεύεται ένιστε από ένα κορσελέ, το οποίο τοποθετεί την τάλλια πιο ψηλά.

'Όλες οι μπλούζες εν γένει θα έχουν μία δι'μυπολερό, που θα επιτυγχάνεται με τη βο'θεια ιακούπ ή έγκρουστασιών. 'Εκτός από τις ιακούπες μπλερό ένοιμε και τις μπλούζες-ζιλέ που θα φορεθούν επίσης πολύ.

ΓΑΝΤΙΑ ΜΕ ΜΟΤΙΦ

Τα μοντέρνα γάντια παρουσιάζουν μία ποικιλία ά-νάστασι. Μεταξύ άλλων θέλουμε γάντια με τον ανιέ κεντημένα και ένιστε ένα μεγάλο μοτίφ στο έξο, το κάθε γάντι ή ένα γονόγραμμα άπληκ. Το ίδιο γαρνιρίσμα μπορεί να έχη η ζώνη μας.

ΚΑΠΕΣ ΜΕ ΚΑΠΥΣΟΝ

Ξαναήλθαν και αυτές στη μόδα και θα τις δοούμε να συνοδεύουν μία θραυνή τουαλέττα.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Βρίσκονται κι' αυτά σε μία μεγάλη ποικιλία εκκεντρικότητας και στολίζουν φορέματα, ταγιέρ και παλτά.

Για τη θιομηχανία των κουμπιών μεταχειρίζονται κρύσταλλο γαλαλίζη, έύλο, πετρί, μέταλλο. 'Όσον άφορά δε τα σχήματα, κάθε είδους γεωμετρικό σχήμα.

Στα φορέματα συνειθίζουν να τα τοποθετούν στη ράχη και πίσω από τα μανίκια.

Στις ζακέτες από πάνω μέχρι κάτω, στις τσάντες.

'Επίσης τοποθετούν κουμπιά στις ζώνες, στις τσάντες.

Καλλωπισμός

ΤΟ ΜΑΣΑΖ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Εινε πλέον παραδεχόμενον ότι οι ρυτίδες δεν έρχονται από ηλικία, αλλά από την χαλάρωσι των

'Ενα άραιο μοντελάκι παπουτσιών από «καστόρι» λευκό και μαύρο «σεβρώ»,

μυών, γι' αυτό και στα γηρατειά το πρόσωπο γίνεται πλαδαρό.

Οι μύς έχουν μία φυσική τάσι να χαλαρώνουν με την ηλικία και αυτό γιατί τους γυμνάσουμε όλο και λιγότερο όσο περνούν τα χρόνια. Αυτός εινε ο λόγος, για τον οποίον θέλουμε ακροβάτες έξην τα χρόνια να μην έχουν περιττό άχος και να διατηρούν μύς χαλάρωτους.

Πώς όμως να διατηρώμε τους μύς του προσώπου; Τι είδους γυμναστική να κάνουμε; Τι άλλο παρά μασάζ.

Το μασάζ όμως πρέπει να γίνεται κανονικά. Άλλω μπορεί να επιφέρει μεγαλύτερα χαλάρωσι και πρέπει επίσης να γίνεται προτού κάμουν την εμφάνισι τους οι ρυτίδες.

Μερικές, που έχουν παχούλο πρόσωπο, άργούν να αποκτίσουν ρυτίδες. 'Ας μη γελιούνται όμως και άς μη παραμελήσουν να άρχίσουν εγκαίρως μασάζ, γιατί όταν αντιληφθούν τις πρώτες ρυτίδες θα εινε άργα. Το κακό θα έχη γίνει.

Οι περισσότερες ρυτίδες σχηματίζονται γύρω από το στόμα και κάτω από τα μάτια εκεί λοιπόν θα έντείνουμε όλη μας την προσοχή.

Το μασάζ θα γίνεται με μαλακές κινήσεις όλες οι συμβουλές που θα μπορούσαμε να σας δώσουμε θα απέβαιναν μάταιες αν δεν σας δείξη επί τόπου κάποια καλή μακέ πώς ακριβώς πρέπει να γίνεται το μασάζ. Πάντως το μόνο που μπορούμε να σας πούμε εινε ότι το μασάζ πρέπει να γίνεται πάντα αντίθετο προς τις ρυτίδες.

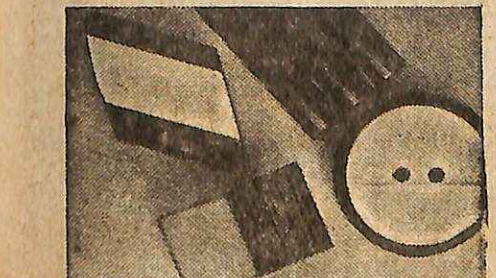
Συμπεριφορά

Μά όλες τις μεταβολές που παρατηρούνται τελευταίως υπάρχει κάτι που δεν μετεβλήθη και αυτό εινε η συνήθεια, την οποίαν έχουμε να ηγαίνουμε την Μ. 'Εβδομάδα στην εκκλησία και να παρακολουθούμε τας ακολουθίας των Παθών. Κάτι όμως που μετεβλήθη εινε ότι ξεχνούμε πως πρέπει να ηγαίνουμε στην εκκλησία ντυμένες σεμνά και με σκοτεινά χρώματα. 'Η άριστοκρατία, την παλιά έποχή, έφορσε πάντοτε μαύρα ολόκληρη την Μ. 'Εβδομάδα και αυτό ήταν το σωστό, μία που η έθ'δομιά αυτή εινε περίοδος πένθους.

Δεν φθάνει όμως το ντύσιμο, πρέπει και η συμπεριφορά μας μέσα στην εκκλησία να εινε ανάλογη. Δεν εινε σωστό να κουβεντιάζουμε, δεν πρέπει να γελούμε, δεν πρέπει να ενδιφερόμεθα για ό,τι γίνεται γύρω μας, αλλά να παρακολουθούμε με κατανύξη την θεία ακολουθία και αν δεν άντεχουμε να μείνουμε ως το τέλος, να προτιμήσουμε να φύγουμε, προκειμένου να μην κρατήσουμε την άρμόζουσα στήσι.

Το Πάσχα φορούμε το ανοιξιάτικο κοστούμι μας και κάνουμε μερικές συγγενικές ή πολύ φιλικές έπισκέψεις.

Τα δώρα που μπορούμε να προσφέρουμε το Πάσχα εινε μερικές πασχαλιές ή κανένα αυγό σοκολατένιο ή εύλινο.

Τα κουμπιά έφ'ετος εινε σε μεγάλη ποικιλία και έχουν μεγάλη διακοσμητική σημασία.

Νοικοκυριό

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

'Εχει επικρατήσει η συνήθεια να κάνουμε κάποιο γενικότερο σιγούρισμα του σπιτιού μας για το Πάσχα, το ίδιο όπως τα Χριστούγεννα. Συνήθως και τις δύο αυτές εορτές συνήθιζομε να προσκαλούμε σε γεύμα συγγενείς ή φίλους μας.

Τα γιορτινά αυτά γεύματα έχουν μία άμ'ήπως οικογενειακή και στερούνται έντελως της επισημότητας που χαρακτηρίζει τα άλλα γεύματα που δίνουμε.

Το τραπέζι, στολισμένο με λουλούδια, με κόκκινα αυγά και φρούτα παρουσιάζει μία χαρμόσυνη άμ'ή. 'Ακόμη και το μενού πρέπει να έχη κάτι το καθαρώς ελληνικό. Νά μη λείπη το άρνι της σοφίας, να μη λείπη η σαλάττα μαρούλι, να μη λείπη ένα σπιτικό γλυκό, όπως λ. χ. ένα γαλακτομπούρεκο ή άλλο παρόμοιο. Αυτά όλα, πρέπει να τηρούνται κατά γράμμα, για να μην έκλειψη η παράδοσις.

Το δρώδι επίσης της 'Αναστάσεως πρέπει να γίνεται η πατροπαράδοτη εμαγερίτσα ή, αν αυτή δεν εινε εύκολοκινευτη για όλους, μία σούπα με αούλομένο ως πρώτο πιάτο. 'Η σούπα αυτή θα εινε καμωμένη από άρνι και θα έπινεται ύστερα τα άλλα φαγητά.

Η κουζίνα

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

1 όκα άλεύρι, 125 όρ θούτυρο, 60 όρ. ζάχαρη, 12 όρ. μαγιά της μπύρας, 60 όρ. γάλα, 8 αυγά, 2 πρέσες άλάτι, 5 όρ. γλυκάνισο, 1 κουταλίτσα σόδα.

Κοοκινίζουμε το άλεύρι και παίρνομε λίγο, για να 'αναλύσωμε τη μαγιά με έλάχιστο χλιαρό γάλα. 'Αφού γίνει σάν κουρκούτι, το βάζουμε σε ζεστό μέρος, να 'ανεθί σαν το προζύμι.

'Εν τω μεταξύ, ετοιμάζουμε τα άλλα όλικά: Βάζουμε το άλεύρι σε μία λεκάνη και αφού 'ανεθί η μαγιά την ρίχνουμε και σπάζουμε τα 8 αυγά μέσα στο άλεύρι. 'Αναλόουμε τη σόδα και το άλάτι στο νερό του γλυκάνισου που έβράσαμε και το προσθέτομε καθώς και το θούτυρο και το μισό γάλα. Τα τελευταία ρίχνουμε την ζάχαρη και το μισό γάλα. Τα Μετά το δούλεμα, θα αφήσουμε την ζύμη 6-7 όρες να 'ανεθί και ύστερα ξαναδουλεύουμε λίγο και πλάθουμε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μαθήματα Ζαχαροπλαστικής

Προτού άρχισω τα μαθήματα ζαχαροπλαστικής και μαγειρικής, που μου ανέθεσε η αγαπητή 'Ε'Ατλαντίς, θεωρώ σκόπιμον να πω δυό λόγια για άσες θα με παρακολουθήσουν.

Η ζαχαροπλαστική και η μαγειρική εινε τερπνές άπασχολήσεις, που γίνονται ακόμη πιο εύχρηστες αν γνωρίζουμε άρισμένους κανόνες που διέπουν τις έπιστήμες αυτές — γιατί στ' αλήθεια περι έπιστημών πρόκειται.

'Από των στηλών της 'Ατλαντίδος θα όποδείξω στις αγαπητές αναγνώστρες διάφορους τρόπους για να υπορούν με έλάχιστον κόπον και λίγη προσοχή, να παρασκευάζουν φαγητά και γλυκίσματα ύπεροχα στη γεύσι και προσία σε κάθε δαλάντιον.

Πρέπει να γνωρίζουν οι αγαπητές αναγνώστρες ότι για να γίνει ένα καλό φαγητό ή ένα καλό γλυκίσμα δεν άρκει μόνο να μεταχειρισθούμε άφθονα και καλά όλικά, αλλά πρέπει να ξέρουμε και τον τρόπο που θα τα αναμείξουμε, όπως και την όρα που θα τα άφήσουμε στη φωτιά, τις αναλογίες και ούτω καθέξής.

'Η παράλειψις έστω και της παραμικρότερης λεπτομέρειας γίνεται πολλές φορές άφορη ή χύση το γλυκίσμα ή το φαγητό τη γεύσι που πρέπει να έχη, πράγμα που δεν εινε θέασι εοχάριστο για μίαν οικοδόποινα, που θέλει να περιποιηθί τους προσκεκλημένους της ή για μία σύζυγο που θέλει να άχρηστήση τον άντρα της. Και πρέπει να ξέρετε ότι ένα καλομαγειρεμένο φαγητό ή ένα νόστιμο γλυκίσμα συγκρατεί πολλές φορές τον παράξενο σύζυγο, που ηγαίνει στο ξενοδοχείο για να εοχαριστή και από εκεί παρασύρεται με εοχίες συντροφιάς, αφήνοντας την γυναίκα του να τον περιμένει εις μάτην.

Τελειώνω, λοιπόν, για σήμερα και παρακαλώ όσες εκ των αναγνωστριάων της 'Ατλαντίδος έχουν οίανδήποτε άποριαν επί μαγειρικής ή ζαχαροπλαστικής φύσεως ζήτημα να μοι γράψουν και θα το ός άπατήσω άμέσως.

'Επίσης όσες θέλουν, μπορούν ναρθουν στο επί της όδοδ Πατισίων 49 ζαχαροπλαστείον μου 'Ετριορχικό, για να παρακολουθήσουν την παρασκευή του γλυκίσματος ή φαγητού που θέλουν.

ΑΝΤ. ΑΚΩΤΗ

Διαδυντής 'Ετριορχικός

Τὰ μοντέλα μας

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΣΥΝΟΛΟ

'Ενα άλλο ανοιξιάτικο ανσάμπλ Κρέπ εμπριμέ φόρεμα, με γαϊάκι και άσάρπα από κρέπ-ντε-σουά.

*Ενα κομψότατο ανσάμπλ από κρέπ-ντε-σουά, με γαϊάκι και άσάρπα από κρέπ-ντε-σουά.

Η Κα Μάλθα ευχαριστεί όλες τις αναγνώστριες της «Ατλαντίδας» που της έγραψαν τόσο εγκάρδια, και σπεύδει να τις πληροφορήσει ότι απαντά με τη σειρά στις ερωτήσεις τους. Πληροφορεί επίσης και όσες έχουν ανάγκη από τις συμβουλές της, να μη διατάζουν να της γράψουν, γιατί οι συμβουλές δίνονται δωρεάν και προς όφελος των καλών αναγνωστριών μας).

ΑΙΤΣΑΝ Π. ένταυθα. Κάθε βράδυ, πριν να κοιμηθείτε, αλείψετε τις θλαερίδες με την κάτω ποδιά, άπλά και σε πολύ μικρή ποσότητα:

40 gr. Lanoline pure.
20 gr. Eau de pagilarl
10 gr. Sulfate d' alumine
10 Σταγόνες. Ess. Citron

Στις ρίζες των θλαεριδών περνάτε μ' ένα λεπτό μπαμπού την κάτω ποδιά:

30 gr. Vaseline
0,30 pilocarpine.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ, ένταυθα. Μέσα στο ζεστό νερό να ρίχνετε μερικές σταγόνες βενζόλης. Αν σάς κάνει καλό αυτή η κόπια, εξακολουθήστε την. Πάντως, όταν φθάσει η εποχή που μου αναφέρετε, φροντίστε να προμηθευθείτε το κάτω υγρό:

1 gr. Chloral
0,50 Resorcine
0,05 Sublimé
50 gr. Alcool

και μ' ένα βαμβάκι τρίβετε το σαγόνι. "Αν όμως παρουσιασθούν, τότε προμηθευθείτε άμέσως την κάτω ποδιά:

0,40 Acide salicylique
4 gr. Oxyde de zinc
0,40 Camphre
16 gr. Vaseline
16 gr. Lanoline

Και αφού βρέσετε προηγούμενος με το άνω υγρό το σαγόνι και στεγνώσει, τότε παίρνετε λίγο με το δάκτυλο από την αλοιφή και αλείψετε ελαφρά από πάνω. Προστίθετε όμως να μην τα πιέζετε, αλλά ούτε και να αγγίζετε με τα δάκτυλα.

Για τα τσίχλανά σας, κάθε βράδυ τ' αλείψετε με λίγη βαζελίνη υποκρί. Και κάθε πρωί με ένα μικρό θουρτσάκι, το οποίο ποτίζετε με κολώνια νερού, να χτενίζετε.

Όσον αφορά τα χέρια σας, σάς δίνω την κάτω συνταγή την οποία εκτελείτε μόνη σας:

Παίρνετε ένα ποτηράκι του κοινού και το γεμίζετε γλυκερίνη. Το αδειάζετε έπειτα σ' ένα πιάτο. Στο ίδιο ποτηράκι, το οποίο χρησιμεύει για το μέζουρα, σπίνετε χυμό λεμονιού καθαρό. Γ' αδειάζετε κι αυτό μέσα στο πιάτο. Γ' ανακατεύετε μ' ένα πηρούνι ριχνοντας λίγο—λίγο αλεύρι άραβόσιτου. Τόσο, όσο θα ήθετε να σχηματισθεί σαν κρέμα πηκτό. Μ' ένα μαχαίρι καθαρό τότε το αδειάζετε σ' ένα βαζάκι και το τοποθετείτε μεταξύ των καλωνικών σας. Κάθε φορά που θα πλένετε τα χέρια με πράσινο σαπούνι, να παίρνετε λίγο απ' αυτό να τρίβετε τα χέρια καλά και να τα σκουπίζετε μ' ένα πανί.

Αποφεύγετε το κρύο νερό και κάθε βράδυ με το χτενίστε την κάτω ποδιά:

20 gr. Lanoline
10 gr. Eau de roses
3 gr. Liqueur Labarraque
1)2 gr. Ess. géranium

και το πρωί το αλείψετε με χαμομήλι χλιαρό. ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, ένταυθα. Όπως μου γράφετε, έσθε αρκετά συμπαθητική. Να μη χαλάσετε το χρώμα σας. Και ν' αποφύγετε τα καλλυντικά βαζόνια μονάχα λιγάκι ρουζ που θα σάς πηγαίνει θαυμάσια. Καμμία οσπιαστική μη μεταχειριστείτε για την ώρα, λαν προσέχοντας να σάς αναγγείλω μια υπέροχη κρέμα, όποτε η θα περάσετε από τα γραφεία μας, ή θα μάς δώσετε τη διεύθυνσή σας να σάς στείλωμε.

Δώστε να σάς φτιάσουν την κάτω συνταγήν, με την οποία πλένετε τα μάτια εξωτερικώς:

400 gr. Eau de roses
400 gr. Infusion de myrte
200 gr. Eau de bleuet
200 gr. Eau de plantain
50 gr. Miel
Δύο κουταλάκια του καφέ Sulfate de [zinc]

ΚΑΙΤΗ Κ., Πειραιεύς. Νά έχετε όποιον κανένα μήνα. Συνεννοούμενα μ' ένα μεγάλο έπιστολή των Παρισίων να μάς στείλει τα σπιαστικά του. Σε δύο μήνες θα άποκατασταθ, όπως ήταν και πριν.

Για την πιτυρίδα. Πλένετε το έθρο με ζεστό νερό και με σαπούνι γουτρον.

Το πρωί κάνετε μια φριζιόν με το κάτω:

100 gr. Alcool
20 gr. Ess. Terebenthine
20 gr. Camphre

Τάφηνετε να στεγνώσει και άμέσως τρίβετε τις ρίζες με την κάτω ποδιά:

0,80 Soufre precipité
5 gr. Vaseline

Υ.Γ. Η συνέχεια των απαντήσεων μου στο 4ο γράμμα.

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΗΣ

Γεωπόνος

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ, ένταυθα. Νά κοιμάσαστε χωρίς επί πέντε 4 — 5 φορές την ημέρα να έσπλύνετε για 10 λεπτά και να κλείνετε τα μάτια. Νά πλένετε το πρόσωπο με ζεστό νερό και με μια βρεγμένη πετσέτα σε κρύο να χτυπάτε το πρόσωπο. Κάθε βράδυ δέ να βάψετε τρίβοντας το πρόσωπο έκ των κάτω προς τα άνω με την κάτω ποδιά:

60 gr. suc d' oignon de lis blanc
60 gr. Miel
30 gr. Cire blanche

ΜΑΛΒΑ

Υ.Γ. Η συνέχεια των απαντήσεων μου στο 4ο γράμμα.

ΒΑΣΟΣ ΓΟΓΟΛΗΣ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Σ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΔΕ ΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

108

ΑΤΛΑΝΤΙΣ, ένταυθα. Για το πρώτο ζήτημα σας θά έχετε λίγη όπονη. Έχετε έλθει σε συνεννόηση μ' ένα ίνστιτούτο του Παρισιού για μια «Ορμονοθεραπεία». Είνε μια έπιτυχεστική οπείσασαίτε με έπιτυχία 100% έντός δύο μηνών. Νά μάς το θυμήστε έντός μηνός. Για το δεύτερο ζήτημα σας, παραγγείλατε να σάς φτιάσουν:

30 gr. Huile de noix
5 gr. Cire blanche
10 gr. Colophane
2 gr. Alun

να τα λούσι και ν' άνακατέψη καλά σε σιγανή φωτιά. Κάθε βράδυ τ' αλείψετε μ' αυτό.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, ένταυθα. Διαβάστε τι γράφω παραπάνω στην αναγνώστρια ΑΤΛΑΝΤΙΣ. Μάς υπενθυμίζετε και σεις μετά ένα μήνα. Όσον άφορά δέ το δεύτερο ζήτημα που με ρωτάτε ρίχνετε σε γάλα μερικές σταγόνες λεμονιού και μ' ένα μπαμπού τρίβετε το πρόσωπό σας. Κάθε βράδυ δέ μεταχειρίζεστε λεμονιού και γλυκερίνη άνακατεμένα. "Αν έλπετε ότι δέν έπιτυγχάνη, 'ου εξαγγράφετε.

ΘΙΛΟΚΑΛΟΝ Γ. Α. Α. Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Νά φυλάγεσθε από τον ήλιο. Νά πλένετε το πρόσωπο, προσθέτοντας μερικές σταγόνες μπενζόλης. Το έθρο δέ με ραδικόχμο. Προσπάντων μη θγαίνετε άμέσως έξω μόλις πλένετε το πρόσωπό σας... να σάς χτυπήσει ο άέρας.

Για την πιτυρίδα να πλένετε το κεφάλι μια φορά την εβδομάδα με γκουτρον σαπούνι. Κάθε βράδυ δέ να κάνετε μια φριζιόν-μασάζ με την άκλόυθη ποδιά:

23 gr. Moile de boeuf
12 gr. Huile de ricin
0,50 Chlorhydrate de pilocarpine
0,50 Chlorhydrate de quinine
0,60 Acetate de plomb
0,20 Teint cantharide
1.20 Baume de Perou

Κι' έπειτα με ένα καθαρό πανί τρίβετε καλά το κεφάλι.

Τα χέρια σας ποτέ να μην τα πλένετε με κρύο νερό. Κάθε βράδυ να τα τρίβετε με γλυκερίνη και χυμό λεμονιού άνάμικτο. Νά μη φοράτε γάντια.

Τα πόδια να τα πλένετε πρωί και έθρο με κρύο νερό, και να τα τρίβετε καλά, ιδίως μεταξύ των δακτύλων με το κάτω:

1 gr. Adhéhyde Formique
100 gr. Eau

Ακολουθώ να τολέψετε με:

30 gr. Perchlorure de fer officinal
10 gr. Glycerine
20 gr. Ess. bergamote

Κάθε πρωί να παίρνετε μια κουταλίτσα κάρλ-ομπια μέσα σε χλιαρό νερό και να πλένετε το πρόσωπο διαρκώς με χλιαρό νερό, στο όποιο να ρίχνετε μερικές σταγόνες μπενζόλης.

ΚΑΡΛΟΤΑ, ένταυθα. Έντός του μηνός θάναγγείλω μια υπέροχη κρέμα ειδικώς για το πρόσωπο και σάς παρακαλώμε τότε μάς γράψετε πάλι. Όσον άφορά τις θλαερίδες σας, να μεταχειριζοσθε την κάτω ποδιά κάθε βράδυ, βάζοντας γύρω τρίγυρο στις ρίζες από λιγάκι:

1 gr. Baume Fioravanti
1 gr. Teint quinquina
1 gr. Petrole

ΑΤΛΑΝΤΙΣ, ένταυθα. Προσέξατε γιατί υπάρχει και μια άλλη «Ατλαντίδα» πάρα πάνω. Σεις με ρωτάτε ποιά κρέμα να διαλέξετε. Έντός όλίγου θα σάς αναγγείλω μια υπέροχη κρέμα, όποτε η θα περάσετε από τα γραφεία μας, ή θα μάς δώσετε τη διεύθυνσή σας να σάς στείλωμε.

Δώστε να σάς φτιάσουν την κάτω συνταγήν, με την οποία πλένετε τα μάτια εξωτερικώς:

400 gr. Eau de roses
400 gr. Infusion de myrte
200 gr. Eau de bleuet
200 gr. Eau de plantain
50 gr. Miel
Δύο κουταλάκια του καφέ Sulfate de [zinc]

ΚΑΙΤΗ Κ., Πειραιεύς. Νά έχετε όποιον κανένα μήνα. Συνεννοούμενα μ' ένα μεγάλο έπιστολή των Παρισίων να μάς στείλει τα σπιαστικά του. Σε δύο μήνες θα άποκατασταθ, όπως ήταν και πριν.

Για την πιτυρίδα. Πλένετε το έθρο με ζεστό νερό και με σαπούνι γουτρον.

Το πρωί κάνετε μια φριζιόν με το κάτω:

100 gr. Alcool
20 gr. Ess. Terebenthine
20 gr. Camphre

Τάφηνετε να στεγνώσει και άμέσως τρίβετε τις ρίζες με την κάτω ποδιά:

0,80 Soufre precipité
5 gr. Vaseline

Υ.Γ. Η συνέχεια των απαντήσεων μου στο 4ο γράμμα.

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΗΣ

Γεωπόνος

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ, ένταυθα. Νά κοιμάσαστε χωρίς επί πέντε 4 — 5 φορές την ημέρα να έσπλύνετε για 10 λεπτά και να κλείνετε τα μάτια. Νά πλένετε το πρόσωπο με ζεστό νερό και με μια βρεγμένη πετσέτα σε κρύο να χτυπάτε το πρόσωπο. Κάθε βράδυ δέ να βάψετε τρίβοντας το πρόσωπο έκ των κάτω προς τα άνω με την κάτω ποδιά:

60 gr. suc d' oignon de lis blanc
60 gr. Miel
30 gr. Cire blanche

ΜΑΛΒΑ

Υ.Γ. Η συνέχεια των απαντήσεων μου στο 4ο γράμμα.

ΒΑΣΟΣ ΓΟΓΟΛΗΣ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Σ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΔΕ ΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

108

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Η τοποθεσία του κήπου. — Ποδ πρέπει να φυτεύονται τα δένδρα. — Σε άποσέχθηκε στο προηγούμενο τεύχος να σάς γράψω μερικές άπαραίτητες τεχνικές συμβουλές, για να δημιουργήσετε με την άγάπη σας έναν κήπο άνθοστόλου. Στο, με λουλούδια λογιάν-λογιάν, με μεθυστικό άρωμα, άρωμα σύνολο, μοντέρνα.

Το πρώτο που θα παρατηρήσωμε, όταν έχωμε έναν κήπο, μικρό φυσικά, είναι να λάβωμε όπ' όβημ κατά ποδ αυτός θρίσκειται, πάνω από το σπίτι, στα πλάγια ή έμπρός στη φάτσα, γιατί άναλόγως με τη τοποθεσία του, πρέπει να διαλέξωμε και τα φυτά. Πολλοί δέν προσέχουν αυτή τη λεπτομέρεια και φυτεύουν δένδρα και λουλούδια μαζί, όπου κι άν θρίσκειται ο κήπος. Αυτό δέν είναι σωστό. Όταν θρίσκειται στη φάτσα, τα δένδρα δέν χρειάζονται καθόλου, ούτε τα άπωροφόρα, ούτε τα καλλωπιστικά, γιατί άπλοοστατα μαζεύουν τη σκηνή του δρόμου και καταντούν έστις μικροδών. Κόσουν τον άέρα και τον ήλιο. Δέν έπιτρέπουν στα άλλα λουλούδια να άναπτυχθούν καλά.

Έχουν άνάγκη από μεγάλη περιποίηση. Δημιουργούν την ύγρασία των χειμώνα και τέλος είναι άκαλασθητά. Άπλά από ύγιεινής και καλαίσθητικής άπόψης δέν είναι σωστό να φυτεύωμε δένδρα στον κήπο που θρίσκειται στη φάτσα του σπιτιού μας. Μπορούμε να κάνωμε μερικά σχήματα στρογγυλά ή τετράγωνα γεωμετρικά με γωνίες στρογγυλές και στη μέση να φυτεύωμε θάμνους, τριανταφυλλίες, με μπουτρούρα λεβαντίνη ή φουξίες το καλοκαίρι, και στα κενά άλλα λουλούδια του καλοκαίριου. "Αν είναι πολύ μεγάλος ο κήπος, πάνω από 200 — 500 τ. μ., τότε πάλι στην πρόσθια και μπρος στην πόρτα δέν φυτεύωμε δένδρα, αλλά μόνο στα πλάγια. "Αν ο κήπος θρίσκειται στα πλάγια του σπιτιού μας και είναι κάπως έκτεταμένος, μπορούμε να φυτεύωμε δένδρα, αλλά στις γωνίες. Κατά μήκος του τοίχου άναλόγως πρασιές και χρησιμοποιούμε μπουτρούρα είτε τουόθα άσπρα τοποθετημένα γωνία με γωνία και λίγο γερά ή λεβαντίνια.

"Αν όμως θρίσκειται στο πίσω μέρος, τότε είναι δυνατόν να φυτεύωμε έσο έως τρία δένδρα με άποστάσεις 4 — 5 μέτρων. καρποφόρα είτε και άνθοκομικά: π. χ. έιδούρο κλπ. Έδώ έχωμε και το σκοπό τους, γιατί σκόνη δέν υπάρχουν και καθαρίζουν τον άέρα. Είναι δηλαδή άφελια από ύγιεινής άπόψης.

"Αν όμως θρίσκειται στο πίσω μέρος, τότε είναι δυνατόν να φυτεύωμε έσο έως τρία δένδρα με άποστάσεις 4 — 5 μέτρων. καρποφόρα είτε και άνθοκομικά: π. χ. έιδούρο κλπ. Έδώ έχωμε και το σκοπό τους, γιατί σκόνη δέν υπάρχουν και καθαρίζουν τον άέρα. Είναι δηλαδή άφελια από ύγιεινής άπόψης.

Και να θρίσκειται ο κήπος, τα γεωμετρικά και κανονικά σχήματα με ίσες άποστάσεις είναι άπαραίτητα. "Η φαντασία, ή καλαίσθητα παίζουν ρόλο μεγάλο. "Εάν ύπάρχη ύγρασία, όπως θρίσκειται πάντοτε στα πίσω μέρη του σπιτιού, τότε πρέπει να χρησιμοποιήθουν δένδρα άνθεκτικά ή υδροφύλλα, π. χ. πεύκα, λεύκες, πλάτανοι, κυπαρίσσια, ίτιές, άκκιές, μινιόζες. Τα άπωροφόρα παθαίνουν από άρρώστειες. "Επειδή όμως πολλοί προτιμούν τα άπωροφόρα, π. χ. τις κερασιές, έδουκοκκίες, ημιές, μανδραγινές, πορτοκαλλίες, πρέπει να θρωίμε τρόπο να ξεφύγουν ή ύγρασία με τα συχνά άκαλλιασμα, ώστε να άερίζεται το χώμα καλά, για να μην άρρωστούν. Αυτά προς το παρόν για τα μεγάλα δένδρα μέσα στον κήπο.

Όταν φροντίμε στις λεπτομέρειες και τις καλλιεργητικές φροντίδες κάθε δένδρου, θα πούμε περισσότερο.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις κληματαρινιές.

Όσον άφορά τους θάμνους, το έιδούτλο, τις έδουκοκκίες, το έιδούρο, το γαιοσμί, τη δάφνη, την κοραλλίνα, το κισσό, τον άνθο, την παχαλιά, που δέν έχουν τόπο μεγάλο, αυτούς μπορούμε να τους φυτεύωμε αντί των τριανταφυλλιών μέσα στα γεωμετρικά σχήματα, στις πλευρές των κήπων ή στο πίσω μέρος. Το αλγόκλημα, το ρολόι, το γαιοσμί, τη λαντάνα, τον κισσό και όλα τα άλλα σχετικά άναρριχτικά μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε κοντά στους τοίχους και έκει άφού τα στηρίξωμε έπάνω σε σκαλωσιές, να τα άνεβάσωμε πιο ψηλά και να τα πλέξωμε έπάνω σε καμπύλα ή ίσα ύποστηρίγματα, προ πάντως στους στενούς διαδρόμους για ναχώμε πρασινάδα και ήσικιο το καλοκαίρι, έκτός από τη μυρωδιά τους. Όπως κάνωμε τις

Ο σκελετός με τη μάσκα

(Αυτοτελής περιπέτεια)

Σε μία ταβέρνα της πιό λαϊκής συνοικίας του Λονδίνου, ένας νέος, ντυμένος εργατικά, έπαιρνε άργά-άργα το δείπνο του. Τά βλέμματά του αδιάκοπα στρέφονταν προς όλες τις διευθύνσεις, παρακολουθώντας λές τις κινήσεις των άλλων πελατών. Τη στιγμή εκείνη έμπηξε ένας άνθρωπος έργατικά ντυμένος κι' αυτός — όπως όλοι οι θαμώνες του κέντρου — και πού δέν φαινότανε νάταν παραπάνω από 35-40 χρονών.

Έπλησίασε προς το τραπέζι του: — Υπάρχει τίποτα καινούργιο, Τζόε; — Απολύτως τίποτα, κύριε Κόξ. Τίποτα το ύποπτο δέν παρατήρησα σ' αυτούς τους ανθρώπους. — Έχεις δικήν, Τζόε. Αυτή είνε κι' η γνώμη ή δική μου. Άλλοι πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας. Αυτός ο διαβολάνθρωπος δέ φαίνεται ν' ανήκει σ' αυτή την τάξη. Είνε πολύ επιτήδειος, έχει γούστο και ξέρει να κάνει καλά τη δουλειά του.

— Άντε πάμε τώρα. Πλήρωσαν το λογαριασμό τους και σηκώθηκαν να φύγουν. — Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ένας εφημερίδοπώλης.

— Τό συγκλονιστικό έγκλημα της δούδου "Νοτ-Ρίβερ... Όλες οι λεπτομέρειες του φρικιαστικού φόνου του τραπέζιτου Χάτκινς.

Ο Κόξ άγόρασε μία εφημερίδα και κάθησαν πάλι στο τραπέζάκι τους.

— Πού να πάρη ο διάολος! Καινούργιο πάλι αυτό. Αυτός ο δράκος έχει σκοπό να ξεκληρήση όλους τους τραπέζιτες. Μέχρι σήμερα έχουμε έξη φόνους, τρεις εξαφανίσεις, δύο ληστείες, τέσσερις απόπειρες, κι' όλα αυτά στον τραπέζιτικό μας κόσμο και σ' ένα μήνα.

Ο Τόμ Κόξ, γιατί αυτός ήταν ο άνθρωπος με τα έργατικά ρούχα, ο περιφημότερος ντέτεκτιβ του Λονδίνου, διάβασε παρακάτω δυνάτα, ώστε ν' άκούη κι' ο βοηθός του Τζόε:

«Ο έκλεγεijs σημερον πρόεδρος της Μεγάλης Εταιρείας επιτροπής διά την αποφασιστικήν καταδίωξιν των κακοποιών τραπέζιτης κ. Ντάριελ έπρότεινε αμοιβήν 1.000 λιρών δι' εκείνον πού θα απαλλάξη το Λονδίον από τον τρομερόν θρυκόλακα...».

Ο Κόξ γέλασε λίγο κι' είπε: — Πάμε, Τζόε. Καλό είνε κι' αυτό. Πού το ξέρεις, μπορεί να κερδίσωμε έμεις τις 1.000 λίρες.

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Την άλλη μέρα της έκλογής του ως προέδρου της Μεγάλης Κοινωνικής Επιτροπής διά την καταδίωξιν των κακο-

ποιών, στο γραφείο του τραπέζιτου Ντάριελ μαζί με την άλλη του άλλοηλογραφία ο ταχυδρόμος έφερε και έναν ογκώδη φάκελλο με την επικεφαλίδα της «Νάσιοναλ Τράστ Κόμπανυ» της Λίβερπουλ πού στην άπάνω δεξιά άκρη του φακέλλου ήταν σημειωμένες και χοντρά υπογραμμισμένες με κόκκινη μελάνη οι λέξεις: «Αύστη ρώσ προσωπική».

Ο ιδιαίτερος γραμματέας του κ. Ντάριελ άνοιξε όλα τα άλλα γράμματα και μπήκε στο γραφείο του προϊσταμένου του, κρατώντας και το φάκελλο της «Νάσιοναλ» της Λίβερπουλ.

— Τι νέα, Πήτερ; τόν ρώτησε ο Ντάριελ.

— Πολλά και ενδιαφέροντα, άπάντησεν ο γραμματέας, αλλά το σπουδαιότερο, φαίνεται, το έχει αυτός ο φάκελλος — και άφησε το φάκελλο άπάνω στο γραφείο του προϊσταμένου του.

Ο τραπέζιτης έρριξε μία θιαστική ματιά στο φάκελλο, κι' έκαμε να τόν άνοίξη.

— Δέ μπορώ να καταλάβω γιατί αυτές οι άσυνήθιστες προφυλάξεις της «Νάσιοναλ Τράστ» της Λίβερπουλ...

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι του διωτικού τηλεφώνου του Ντάριελ, πού συνδεόταν άπ' εύθείας με το σπίτι του.

Ο τραπέζιτης άφησε χάμω το φάκελλο και πήρε το ακουστικό.

— Άλλο... Άλλο... Έσώ είσαι, Μπέμπυ; έρώτησε και το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα χαμόγελο χαράς, περιμένοντας ν' άκούση τη φωνούλα της αγαπημένης του κορούλας.

Ξαφνικά όμως, το γλυκό χαμόγελο έσβυσε από το πρόσωπό του και τά χαράκηριστικά του πήραν μία τρομερή έκφρασι ενφ' ή φωνή του έβγαине θραχνή από το λαρύγγι του.

— Τι; Τι είπες; Δέν είνε στο σπίτι ή Μπέμπυ; Ποιος είνε στο τηλέφωνο; Ποιος; Η παιδαγωγός της δεσποινίδος; Έ; λοιπόν, τί έγινε; Πού είνε ή Μπέμπυ μου; Δέν θρέθηκε στο δωμάτιό της; Πώς; Έξαφανίσθηκε από το σπίτι; Δέν την είδε κανείς να θγαίνει από το σπίτι; Ο θυρωρός;... Τι... είπε ο κηπουρός; Πρό μιάς ώρας είδε να θγαίνει από το μέγαρο ένα αυτοκίνητο κλειστό και να φεύγη δλοταχώς, μά δέν έδωσε τότε καμμία σημασία σ' αυτό; και συμπεραίνετε ότι ή κόρη μου άπήχθη από κακοποιούς;

Ο τραπέζιτης Ντάριελ, πού αγαπούσε υπερβολικά την κόρη του, έσφιξε νευρικά σ' αυτή τον τό ακουστικό του τηλεφώνου, λές και δέν πίστευε τά όσα άκουσε και με πανιασμένα χείλη και τρέμοντας ρώτησε:

— Καλά... καλά... ειδοποιήστε την άστυνομία κι' έφτασα.

— Άφησε το ακουστικό και με ταραχή

είπε στον γραμματέα του:

— Πρέπει να φύγω άμέσως. Πιθανόν να μίν έλθω καθόλου σήμερα στο γραφείο.

— Πολύ καλά, κύριε. Μά ή άλλοηλογραφία;

— Κάνε όπως καταλαβαίνης. Άς άπαντήση ο ύποδιευθυντής.

Ο Ντάριελ πάνω στην ταραχή του και στη βία του να φύγη το ταχύτερο για το σπίτι του, ήταν φανερό πώς δέν μπορούσε να σκεφθί τίποτε.

— Πολύ καλά, κύριε, είπε ψύχραιμα ο Πήτερ. Άλλά το γράμμα της Λίβερπουλ;

— Άνοιξε το έσύ... και μη με σκοτίζης περισσότερο, φώναξε πνιχτά ο τραπέζιτης, ο οποίος στο μεταξύ είχε πάρει το φακέλλο του και τά γάντια του και άρμησε στον διάδρομο φωνάζοντας στην κλητήρα:

— Γρήγορα, Τζάκ... Τό αυτοκίνητό μου.

Ο Πήτερ, στάθηκε λίγες στιγμές σκεπτικός και άναποφάσιτος, θλέποντας τον προϊστάμενό του, πού σαν τρελλός έφευγε.

Μετά έκαμε δυό-τρεις βόλτες στο γραφείο του προϊσταμένου του και πλησιάζοντας στο γραφείο της το φάκελλο της «Νάσιοναλ Τράστ» της Λίβερπουλ στά χέρια του και το κυτούσε.

Πήρε τόν κοπτήρα και έπεχείρησε να τόν άνοίξη. Μά θρήκε αρκετή αντίστασι, γιατί ο φάκελλος ήταν φτιαγμένος από ένα στερεό μίγμα χαρτιού και καναθάτσου. Έπίσης τότε δυνατά το φάκελλο πάνω στο γραφείο με το άριστερό του χέρι και κρατώντας με το άλλο χέρι τόν κοπτήρα, τόν έμπηξε σέ μία σχισμή κι' άρχισε να τόν σκίζη.

Την ίδια όμως στιγμή άκούστηκε ένας δυνατός κρότος, σαν έκπυρσοκρότησις δπλου και ο δυστυχής Πήτερ με τά χέρια και το πρόσωπο παραμορφωμένα, τυφλωμένος από την άνάφλεξι του έκρηκτικού μίγματος μπρός στο μάτι του, σωριάστηκε χάμω θγάζοντας μία σπαραχτική κραυγή.

Στό άκουσμα της φωνής και του κρότου έτρεξαν οι άλλοι υπάλληλοι της τραπεζής από τά διπλανά γραφεία και τόν έτοποθέτησαν σέ μία πολυθρόνα.

Έτηλεφώνησαν άμέσως στο γιατρό του σταθμού των πρώτων βοηθειών της τραπεζής και στην άστυνομία.

Άμέσως έφθασε ο γιατρός και τά λαγωνικά της Σκότλαντ Γιάρντ, αλλά οι υπάλληλοι στις έρωτήσεις του άστυνομικού έπιθεωρητού Στίμψον δέν ήταν εις θέσιν ν' άπαντήσουν, πώς έγινεν ο τραυματισμός του Πήτερ.

Ο Στίμψον με δλόκληρο το έπιτελείο του, έπεδόθη άμέσως στη διαλεύκανσι του μυστηρίου, πού παρουσίαζε δραματισμός του ιδιαίτερου γραμματέως του κ. Ντάριελ.

Μετά τις ερωτήσεις των υπαλλήλων των άρχισε να εξέταξη προσεκτικά το δωμάτιο.

Τη στιγμή αυτή μπήκε μέσα στο γραφείο του τραπέζιτου Ντάριελ και ο Τόμ Κόξ.

Ο Στίμψον κύταξε λίγο άγρια τόν ντέτεκτιβ, αλλά τόν επέτρεψε να λάβη μέρος στην έρευνα και την έξιχνύσι του έγκλήματος, έφ' όσον αυτός του ένεχείρισε σχετικό σημείωμα του άστυνομικού διευθυντού.

Μετά τις ερωτήσεις των υπαλλήλων άρχισε να εξέταξη προσεκτικά το δωμάτιο.

Τη στιγμή αυτή μπήκε μέσα στο γραφείο του τραπέζιτου Ντάριελ και ο Τόμ Κόξ.

Ο Στίμψον κύταξε λίγο άγρια τόν ντέτεκτιβ, αλλά τόν επέτρεψε να λάβη μέρος στην έρευνα και την έξιχνύσι του έγκλήματος, έφ' όσον αυτός του ένεχείρισε σχετικό σημείωμα του άστυνομικού διευθυντού.

Κατά την έρευνα έμάζεψαν από το γραφείο και κάτω από το παχύ χαλί μερικά αποκόμματα του θανατηφόρου φακέλλου. Από τη μελέτη πού έκαμε επί τόπου, ο Τόμ Κόξ άνακάλυψε ότι σέ μία πτυχή του έσωτερικού περιβλήματος του φακέλλου υπήρχαν ίχνη χρωματικού έξως και ότι το έγκλημα ήταν σχεδιασμένο με έπιστημονική ακρίβεια. Έπρόκειτο περί μιάς «Επιστολής-θόμβας». Τά τοιχώματα του φακέλλου είχαν έπίτηδες κατασκευασθί κι' αυτόν τόν τρόπον τόσο στερεά, ώστε μία ισχυρά τριβή επί των χημικών ουσιών να προκαλή έκπυρσοκρότησι.

Ο Τόμ Κόξ πήρε λίγο από το μίγμα αυτό σ' ένα χαρτάκι, έρριξε μία άκόμη ματιά μέσα στο γραφείο του Ντάριελ και θγήκε στο χλώ. Επειτα πληροφορήθηκε ότι ο τραπέζιτης Ντάριελ είχε έγκταλείψει το γραφείο του λίγα λεπτά πριν άκουσθί ο κρότος, πηγαίνοντας σπίτι του πολύ θιαστικός και έκνευρισμένος. Μετά την πληροφορία αυτή, πήγε στο νοσοκομείο, όπου νοσηλεύεταν ο Πήτερ κι' εκεί έμαθε ότι ο γραμματέας «έφερε άλλοιώσεις των θρόγγων και τόν άναπνευστικό έπιθελίους, πράγμα πού άποδείκνυε ότι ο Πήτερ είχε είσπνεύσει ποσότητα άτμών φοβερού δηλητηρίου, πιθανώτατα ύδροκυανείου.

— Ποιόν άραγε από τους δυό: σκέφθηκε ο Τόμ Κόξ, τόν Πήτερ θέλησαν να δολοφονήσουν με την έπιστολή-θόμβη ή τόν Ντάριελ; Μάλλον τόν Ντάριελ, μού φαίνεται... Άλλά ποιός; Ποιος είχε να κερδίση από τόν θάνατό του;

Ξάφνου χαμοέλασε. Του ήρθε στο νοι ή έπικήουσις του «Βρυκόλακα του Λονδίνου» αντί 1.000 λιρών από την Μεγάλη Κοινωνική Επιτροπή προς καταδίωξι των κακοποιών, της οποίας πρόεδρος ήταν ο Ντάριελ. Τό μυστήριο για τόν Τόμ Κόξ άρρισε να λύεται. Ο δολοφόνος του Πήτερ, δέν ήταν άλλος από τόν μυστηριώδη θρυκόλακα.

Σέ δέκα λεπτά βρισκότανε υπό σπιτί του Ντάριελ. Ο ύπνρέτης τόν δδήγησε σ' ένα γραφείο πλούσια έπιπλωμένο. Ήταν ένα από τά συνηθισμένα γραφεία των ήσυχων και τακτικών στη δουλειά τους ανθρώπων.

Ο Τόμ Κόξ δέν περίμενε πολύ μόνος του.

Σέ λίγο άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε ένα άτομο με καταβεβλημένα και άλλοιωμένα από προφανή θλίψι τά χαρακτηριστικά του προσώπου του πού έσπευσε προς το μέρος του άστυνομικού.

Ο Τόμ Κόξ σηκώθηκε από την πολυθρόνα πού καθότανε και προχωρώντας προς τόν τραπέζιτη του έτεινε το χέρι λέγοντάς του:

— Άν δέν άπατώμαι, είσθε ο Ντάριελ; Διευθυντής της «Νάσιοναλ Μπάνκ» του Λονδίνου;

— Μάλιστα!...

— Τόμ Κόξ, Ιδιωτικός ντέτεκτιβ.

— Χαίρω πολύ... καθήστε, παρακαλώ, αφοι κάθησαν, ο Ντάριελ ρώτησε:

— Και εις τι όφειλω την τιμήν της έπισκέψεώς σας;

— Κύριε Ντάριελ, πρό μιάς ώρας στο γραφείο σας έγινε κάποιο μυστηριώδες έγκλημα.

— Πώς;! Έκαμε ο Ντάριελ κι' άναπήδησε από τό κάθισμά του. Έγκλημα στο γραφείο μου;

— Μάλιστα! ο ιδιαίτερος γραμματέας

σας έκτυπήθηκε θανάσιμα από μία θόμβη.

— Και ο δολοφόνος;

— Δυστυχώς είνε άγνωστος, ή μάλλον σχεδόν άγνωστος.

Ο Πήτερ χτυπήθηκε από μία έπιστολή με χοντρά φάκελλο, πού κατά πάσαν πιθανότητα έφθασε σήμερα στο γραφείο σας, τη στιγμή πού έπιχειρούσε να την άνοίξη.

— Πράγματι, είχα λάβει μιάν έπιστολή, προσωπική, από την «Νάσιοναλ Τράστ Κόμπανυ» της Λίβερπουλ. Θά την άνοιγα έγώ αυτή τη στιγμή, αλλά με ζήτησαν στο τηλέφωνο και ήρθα σπίτι. Είπα λοιπόν στο γραμματέα μου να την άνοίξη και ν' άπαντήση. Τόν καυμένο τόν Πήτερ! Κι' είνε σοβαρά τραυματισμένος;

— Άρκετά. Την άλλοηλογραφία σας, κ. Ντάριελ, την άνοίγει πάντα ο γραμματέας σας;

— Ναί, έκτός από τά Ιδιωτικά μου γραμματα.

Ο Τόμ Κόξ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Μετά κύταξε άφηρημένα τόν τραπέζιτη κι' είπε:

— Έτσι είνε. Η έπιστολή έστάλη για να σκοτώση έσας, τόν τραπέζιτη Ντάριελ, τόν πρόεδρο της Μεγάλης Κοινωνικής Επιτροπής για την καταδίωξι των κακοποιών. Άλλά ποιός την έστειλε; Η «Νάσιοναλ Τράστ Κόμπανυ»; φυσικά όχι. Και πάλι, λοιπόν, αυτόν, αυτός ο μυστηριώδης «Βρυκόλακας» την έστειλε. Αυτός έχει συμφέροντα. Αυτός, ο έχθρος της κοινωνίας του Λονδίνου.

Στό άκουσμα αυτών των λέξεων ο τραπέζιτης άναπήδησε και πιάνοντας τόν Τόμ Κόξ από τους ώμους του είπε:

— Λέτε να έθαλε σκοπό ο άπαίσιος αυτός δολοφόνος να με σκοτώση;

Ο Τόμ Κόξ κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ο τραπέζιτης Ντάριελ. Όστε θά πεθάνω;...

— Είπατε ότι σας κάλεσαν στο τηλέφωνο και μετά φύγατε έσπευσμένως από την τράπεζα;...

— Ναί!...

— Ποιος σας ζήτησε στο τηλέφωνο;

— Από το σπίτι μου, συνέβαινε κάτι το σοβαρό.

— Μπορώ να τό μάθω;

— Η φωνή του τραπέζιτου έγινε με μιάς θραχνή και ή μορφή του πήρε τό χρώμα του λεμονιού. Όλη του ή στάσις έδειχνε

έναν άνθρωπο σαστισμένο, πού δέν ξέρει τί να πη και πώς να τό πη.

— Άπαντήστε μου γρήγορα και συγκεκριμένα, φώναξε ο Τόμ Κόξ. Γιατί έφύγατε τόσο ξαφνικά από την Τράπεζα; Ποιος είνε ο σοβαρός λόγος πού σας έκάλεσε σπíti σας;

— Δέ μπορώ, κύριε Κόξ, να σας πω, είπε με σταθερή φωνή ο τραπέζιτης. Δέ μπορώ... Έχω τούς λόγους μου...

— Κύριε Ντάριελ, δέν γνωρίζω τούς λόγους σας, αλλά νομίζω ότι μ' αυτό έπιβαρύνετε τη θέση σας. Σε λίγο πού θά έλθη ο άνακριτής, πρέπει ν' άπαντήσετε σ' αυτή την έρώτησι... άλλιώς...

Ο τραπέζιτης έμεινε σκεπτικός, ένθ' ο Τόμ Κόξ τόν κυτούσε προσπαθώντας να μαντέψη από τη φυσιογνωμία του τις ατίες πού έκαναν τόν τραπέζιτη να μη θέλη να άναφέρη τούς λόγους της ξαφνικής άναχωρήσεώς του από την τράπεζα.

Σέ λίγο, ο τραπέζιτης, παίρνοντας την άπόφασί του πλησίασε τόν Τόμ Κόξ και με φωνή πού μαρτυρούσε όλο το δράμα της ψυχής του τούπε ωργά-άργα, ένθ' του έτεινε ένα γράμμα πού έβγαλε από την τσέπη του:

— Κύριε Κόξ, οι κακοποιοί έκλεψαν την κόρη μου.

Ο Τόμ Κόξ πήρε τό γράμμα, τό άνοιξε και διάβασε:

«Κύριε Ντάριελ,

»Παίρνωμε σήμερα τη μικρούλα σας Μπέμπυ όχι για να σας έκδιίσωμε να σας στείλετε «ρήματα, αλλά άπλώς να σας δείξωμε ότι είμαστε δυνατότεροι και ότι ο πόλεμος εναντίον μας είνε κωμικός και μόνο γέλια μας προκαλεί. Επίσης ή άπαγωγή της κόρης σας είνε ένας τρόπος να σας έξαναγκάσωμε να έλθετε μόνος σας — προσέξτε: άπολύτως μόνος σας — να την παραλάβετε το μεσημέρι ακριβώς από την τρίτη άριστερή άδιέξοδο πάροδο της Λίπτον Στρήτ, στο τέμα της Κίγκς-Χάιγουεύ. Θά σας περιμένη στην έξώθυρα ένας άνθρωπος μου με δεικανίκια για να σας οδηγήση.

»Σας ειδοποιούμε ότι αν θελήσετε να μιλήσετε στην άστυνομία, ή κόρη σας θά πεθάνη κατά τόν μαρτυρικότερο τρόπο. Λοιπόν; Τί προτιμάτε; Τό θάνατο της άγαπημένης σας κορούλας ή μία μυστική συνάντησι μαζί μας, πού θά σας είνε ωφέλιμη, γιατί θά σας δώσωμε χρήσιμες συμβουλές: Σας περιμένωμε! Άν έρθετε

Ο Ντάριελ με ορθάνοιχτα μάτια αντίκρισε στο άνω μέρος ένα σκελετό καθισμένο σ' έναν θρόνο από ανθρώπινα οστά...

δωδεκα και πέντε, θα είνε πιά άργά.

«Η Μάσκα του θανάτου»
Ο Τόμ Κόξ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Μετά, δίνοντας την έπιστολή στον τραπεζίτη, του είπε:

— Καί τώρα, τί σκοπεύετε να κάνετε;
— Μά... Θα πάω στο ραντεβού...
Ο Τόμ Κόξ άρχισε να κάνει βόλτες στο δωμάτιο, καταστρώνοντας το σχέδιό του, ενώ μονολογούσε:

— Μάσκα του θανάτου! Είνε ή δεύτερη φορά που άκούω αυτό τό όνομα. Καί στρεφόμενος στον τραπεζίτη:

— Κύριε Ντάριελ, άγαπάτε την κόρη σας; Θέλετε να την δώτε έλευθερωμένη στην άγκαλιά σας και τό Λονδίνο έλευθερωμένο από μία σπείρα κακοποιών;

— Ναι, μουρμούρισε ο τραπεζίτης.

— Τότε ακολουθήστε κατά γράμμα τίς συμβουλές μου.

— Λέγετε, είπε ο τραπεζίτης. Είμαι πρόθυμος να κάμω ό,τι μου πείτε, άρκεί να σώσω την άγαπημένη μου κορούλα.

— Έχετε έμπιστοσύνη στο σωφέρ σας;
— Απόλυτα. Είνε στην ύπηρεσία μου από μικρό παιδί. Μπορείτε να πείτε άφοβα ό,τι θέλετε, σά να τό λέτε σέ μένα τόν ίδιο.

— Καλά, τότε, φωνάζετε μου τό σωφέρ, πού θα σας οδηγήση στο Κίγκς Χάιγουεϊ.

Ο τραπεζίτης χτύπησε ένα κουδούνι και στον ύπηρετή πού παρουσιάσθηκε, είπε να φωνάξουν τόν Τζάκ.

Μόλις μπήκε ο Τζάκ στο δωμάτιο, ο Τόμ Κόξ του είπε να καθήση, κι' ο ίδιος άφου έβγαλε από μία τσέπη του πανωφόριού του ένα μικρό δεματάκι, κάθισε άπέναντί του κι' άρχισε να μεταμορφίζεται. Σέ δέκα λεπτά ή μεταμόρφώσις του είχε τελειώσει. Μέσα στο δωμάτιο βρισκόνταν δυό σωφέρ Τζάκ και ο τραπεζίτης Ντάριελ, ο όποιος τά είχε κυριολεκτικώς χαμένα, μη γνωρίζοντας ποιός είνε ο άληθινός και ποιός ο ψεύτικος σωφέρ του.

Ο Τόμ Κόξ τόν έβγαλε από την άγωνία του αυτή, λέγοντάς του:

— Άντί του Τζάκ, θα σας πάω εγώ στο ραντεβού σας. Έτσι οι κακοποιοί δέν θα άντιληφθούν τίποτα. Ο Τζάκ θα γίνη Τόμ Κόξ και θα πάη στο σπίτι μου, όπου θα μείνη όλη την ήμέρα και τη νύχτα, άν χρειασθή.

Έβγαλε τό Τζάκ σέ μία πολυθρόνα κι' άρχισε να τόν μεταμφιεζή σέ άστυνομικό Τόμ Κόξ.

Ο τραπεζίτης καθ' όλο αυτό τό διάστημα τόν κυττούσε άφηρημένα.

Ο Τόμ Κόξ μόλις τέλειωσε την μεταμφίεσις του Τζάκ, γύρισε προς τόν τραπεζίτη και του είπε:

— Πρέπει να λάβωμε όλες τίς προφυλάξεις, ώστε να μη γίνωμε άντιληπτοί. Διόλου άπίθανο να μ' έχουν παρακολουθήσει οι κακοποιοί, οι όποιοι πρέπει να πεισθούν ότι έφυγα από εδώ, χωρίς να μού μαρτυρήσετε την άπαγωγή της κόρης σας. Έτσι δέν γά ύποψιασθούν τίποτα και δέν θα θελήσουν να μάς ξεγέλασουν με κανένα κόλπο τους.

Ήταν ή ώρα δώδεκα παρά δύο λεπτά, όταν τό αυτοκίνητο του τραπεζίτου Ντάριελ σταματούσε στη γωνία της άδιεόδου παρόδου της Λίπτον Στρήτ με σωφέρ τόν Τόμ Κόξ.

Στό πεζοδρόμιο έκανε βόλτες ένας άνθρωπος λίγο καμπούρης με μακρυά γένεια άκουμπώντας σέ δεκανίκια πού φαινόταν πως κάτι περίμενε. Μόλις έσταμάτησε τό αυτοκίνητο, έτρεξε γρήγορα προς αυτό, όσο του τό επέτρεπαν τά δεκανίκια του, άνοιξε την πόρτα και ύποκλήθηκε στον τραπεζίτη λέγοντάς του:

— Είσαθε πάρα πολύ λογικός κύριε Ντάριελ, άφου ήλθατε άκριβώς στην ώρα σας. Αυτό σημαίνει ότι έχετε όλη την καλή διάθεσι να συνεννοηθήτε με την «Μάσκα του θανάτου»...

— Πώς είνε ή κόρη μου; ρώτησε ο τραπεζίτης με άδημονία τόν άνάπηρο.

— Πολύ καλά. Σας περιμένει.

— Ποι είνε; Ξαναρώτησε ο τραπεζίτης με άνυπομονησία.

— Πολύ κοντά. Άκριβώς, σάς περιμένω να σας οδηγήσω πλησίον της. Τό αυτοκίνητο με τό σωφέρ άς μείνουν εδώ.

— Έρριξε μία ματιά στο σωφέρ και είπε:

— Είνε δικός σας άνθρωπος;
— Μάλιστα. Τής απολύτου έμπιστοσύνης μου.

— Τότε, πάμε...

Ο τραπεζίτης πλησίασε στο σωφέρ και του είπε:

— Τζάκ, έσύ περίμενε εδώ. Δέ θα τό κουνήσης από δω, τιδήποτε κι' άν συμβή. Μά κατάλαβες;

— Μάλιστα κύριε Ντάριελ, είπε ο ψευτο-Τζάκ, πού δέν ήταν άλλος από τόν γνωστό μας άστυνομικό Τόμ Κόξ.

Είκοσι μέτρα πέρα από τη γωνία της παόδου, θρισκόταν ένα ισόγειο σπιτάκι. Έμοιαζε μάλλον με φτωχική μονοκατοικία και είνε ένα παρόθυρο στο δρόμο κλειστό. Ο σινοδός του τραπεζίτου έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί κι' άφου άνοιξε την πόρτα, έκανε τόπο να περάση ο Ντάριελ. Ύστερα μπήκε κι' αυτός κι' έκλεισε με τό σύστημα την πόρτα. Προνοήσαν άκοκτά μέσα σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Στο τέλος του διαδρόμου, ο άνθρωπος με τά δεκανίκια άνοιξε ένα μικρό ήλεκτοκόκκονό. Ο τραπεζίτης άτάκοντας παρακολουθούσε τίς κινήσεις του συνοδού του.

Ο άνάπηρος έβγαλε ένα μαύρο μαντήλι και είπε στον τραπεζίτη:

— Τώρα, κύριε Ντάριελ, θα μου έπιτρέψετε να σας δέσω τά μάτια. Δέν πιστεύω να σας κακοφωλή;

— Όχι. Κάνετε ό,τι θέλετε, αλλά γρήγορα, γιατί θιάζομαι να δω την άγαπημένη μου κορούλα.

Ο συμμαρτίτης, χωρίς να του άπαντήση, τού έδεσε τά μάτια και τόν πήρε από τό χέρι:

— Καί τώρα περπατάτε έλευθερα. Μη φοβάσθε καθόλου Σας οδηγώ έγώ.

Ένα κλειδί έστρωσε στην πόρτα και σέ λίγο αισθάνθηκε τέσσερα γερά νέρια πού τόν έπαιρναν σπικωτό και τόν έβγαλαν σ' ένα μαλακό κάθισμα. Πόσο θάσπηξε αυτό. Δέν ήμπορεσε καλά να καταλάβη. Ένοιωσε ότι τό έδαφος άρχισε να ύποχωρηί κάτω στα πόδια του. Ο τραπεζίτης νόμισε ότι θρισκόταν σέ άσσανσέρ πού κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα. Η κάθοδος αυτή δέν κράτησε περισσότερο από 2 λεπτά. Η άτιμόσφαιρα τώρα του φαινόταν θαρρεία και ύγρη. Ο άνελκυστήρ σταμάτησε άπτόταμα και μία φωνή τού είπε:

— Προχωρείτε άρσθα!

Άρχισε τότε μία περιπλάνησις άνάμεσα σά από στενούς και πολυδιαβάλους δρομάκους με άπόμενες στροφές. Τό έδαφος ήταν άνώμαλο. Πότε ένοιωσε κάτω από τά πόδια του πέτρες πού τόν δυσκόλευαν τό θάδισμα; πότε άμμο μαλακή και πότε άκουε την άπήχησι τών θημάτων του πάνω σέ χαλύβδινες πλάκες.

Λίγες στιγμές άργότερα, άκούστηκαν θήματα και ψιθυριστές όμιλίες ανθρώπων.

Τότε ο συνοδός του είπε με έπίσημο όνο:

— Κύριε Ντάριελ, θρισκόσατε τώρα σέ μία μυστηριώδη κατακόμβη της «Μάσκας του θανάτου». Από εδώ δέν έχει βγή ζωντανός κανένας παραβιάτης τών ύποσχέσεών του. Σας τό τονίζω αυτό, για να σας θυμίσω άλλη μία φορά την ύπόσχεσι πού μάς δώσατε, ότι δέν θ' άνακοινώσατε ποτέ τίποτα από όσα θα δώτε κι' όσα θ' άκούσατε εδώ μέσα.

— Τό έχω ύπ' όψιν μου! τραύλισε ο τραπεζίτης.

Ο συμμαρτίτης τόν άδηγήσε σέ μία πολυθρόνα.

— Τώρα θα σας άνοιξω τά μάτια. Άλλά τρώσέτε καλά. Δέν πρέπει έπί ποινη θανάτου να στραφίτε, και να κυττάζετε προς τά πίσω. Θα έχετε, άλλως τε, τόσα

ένδιαφέροντα πράγματα να δώτε άπάντα τί σας.

Και ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος έλυσε τόν έπίδεσμο από τά μάτια του τραπεζίτου. Ο Ντάριελ χρειάστηκε άρκετές στιγμές να συνηθίση στο φώς της αίθουσής και να συνέλθη από την έκπληξι πού ένοιωσε άντικρύζοντας τό άνατριχιαστικό εκείνο περιβάλλον.

Μέσα σ' ένα κόκκινο φώς πού έπεφτε από την όροφή πυκνό σάν πηχτό αίμα, ήμπορεσε να διακρίνη άπέναντί του ένα φρικτό σκελετό, πού φωσφόριζε και πού στίς θαθείες κόγχες του κρανίου του έκαμια πράσινη φλόγα. Όπως ήταν ο σκελετός έπάνω σ' ένα μακάθριο θρόνο, σπιν αγγμένο από ανθρώπινα όστά και σπιν αμένο με μιά ύγρη, κατακόκκινη πορφύρα, έδινε την έντύπωσι «θρυκόλακος» από τά τάρταρα.

Ο θρόνος αυτός στηριζόταν πάνω σέ τέσσερις στήλες, πού τίς άποτελούσαν τά όμοιώματα άπαίστων φειδιών, τά όποία ήσαν κουλουριασμένα γύρω στα καπάλευκα παρθενικά σώματα τεσσάρων κοριτσιών. Τά τεράστια στόματα τών φειδιών αυτόν ήσαν άνοιχτά σ' ένα σαρκώδες γέλιο και ή μυτερές κατακόκκινες γλώσσες τους άκουμπούσαν πάνω στα χείλη τών κοριτσιών κι' έρροφούσαν τη δροσιά της ζωής τους.

Τό δεξι χέρι του σκελετού ήταν ύψωμένο κι' έδειχνε σ' ένα σημείο την έπιγραφή:

«Θάνατος στον έπίσκοπο!»

Ο τραπεζίτης ένοιωσε ένα ρίγος να περνάη σ' όλο τό κορμί του. Με τά μάτια καρφωμένα πότε στο άπαίσιο σύμπλεγμα τών φειδιών και τών κοριτσιών και πότε στο σκελετό, προσπαθούσε με κόπο να συγκρατήση την ψυχραιμία του.

Και έφώναξε:

— Ποι είνε ή κόρη μου;

Τότε έγινε κάτι πού τόν έπάγωσε. Τό φάνηκε πως τά μάτια του σκελετού, ή θα βουλές κόγχες, του έρριξαν ένα θλέμμα ύποπτον. Καί τό στόμα τό άπαίσιο άνοιξε και άρχισε να μιλάη. Φρίκη! Μιλούσε ο σκελετός. Δέ μπορούσε ν' άμφισβήλη ο Ντάριελ. Άκουε καλά τά λόγια του:

— Η κόρη σας θα παραδοθή στο μαρτυρικό άγκάλιασμα τών φειδιών αυτόν του θανάτου, άν τό θελήσετε έσεις, κύριε Ντάριελ, δηλαδή άν λησμονήσετε καμιά φορά τόν όρκο πού μάς δώσατε και κανετε την προδοτική σκέψι να καταφύγετε στην άστυνομία. Τό καλλίτερο, λοιπόν, πού έχετε να κάμετε είνε να παραδεχίτη ότι ή «Μάσκα του θανάτου» είνε πιά δυνατή από όλους έσας, την άστυνομία, τους μυστικούς σας, και να πάψετε να την πολεμάτε...

Ο σκελετός έπαψε να μιλά και ξαναπήρε την άλύγιστη στάσι του. Συνάμα μία μάσκα από μετάλλια σύρματα κατέβηκε από τη σκοτεινή όροφή και τού έκρυψε τό άπαίσιο πρόσωπο. Ήταν τό σύμβολο της σκοτεινής Έταιρείας.

Ο τραπεζίτης δέ είχε κυριολεκτικώς χαμένα κι' άφηρημένος κυττούσε έμπρός, χωρίς να διακρίνη τίποτα. Μία φωνή τότε δίπλα του τόν άπέσπασε από τόν έφιάλτη:

— Καί τώρα, άγαπητέ μου Ντάριελ, θα πάρετε ένα ούτσου μαζί μου.

Τόν έπιασε από τό χέρι και τόν έσήκωσε από την πολυθρόνα του. Άμέσως έσθυσαν όλα τά φώτα. Μέσα στο θάος σκοτάδι, διακρίνονταν μόνο κάτι λεπτά ήλεκτερικά πυρακτωμένα σύρματα, πού μακρυστά στο θάθος, ψηλά, σχηματίζουν τό πλέγμα της μάσκας του θανάτου.

Χωρίς να είνε δεμένα τά μάτια του, ο τραπεζίτης Ντάριελ δέν έβλεπε πού πήγαινε. Ύστερα από έναν υπόκοφο τριγμό μοχλών και τροχών, και πάλιν άναψαν τά φώτα, αλλά κάτι φώτα λευκά αυτή τη φορά. Ο τραπεζίτης έδρε ότι θρισκόταν σ' ένα σαλόνι με άφάνταστη πολυτέλεια.

Δέν είδε κανέναν δλόγυρα. Ο μυστηριώδης άνθρωπος πού τόν συνόδευε είχε εξαφανισθή.

Λίγα λεπτά άργότερα, είδε νάρχεται από τό θάθος τού δωματίου ένας άνθρωπος μετρίως άναστήματος. Τό πρόσωπό του τό ισχνό και κάτωχρο, κρυβόταν κάτω από τό μετάλλιο δίχτυ μιάς μάσκας, της μάσκας του θανάτου.

«Άσφαλώς αυτός είνε ο άρχηγός», σκέφτηκε ο τραπεζίτης.

Έπλησίασε, τόν χαιρέτησε και τού είπε:

— Καθήστε, παρακαλώ. Θα μου κάμετε την τιμή να πάρετε ένα ούτσου μαζί μου;

Ο τραπεζίτης, πού είχε καθήσει, έπρόσεξε τώρα καλλίτερα τόν μυστηριώδη άνθρωπο και άνατριχίασε από την όμοιότητα, πού ένόμιζε πως είχε τό άχωρό πρόσωπο του άρχηγού και τό κρανίο του σκελετού.

— Όχι! Έπιτρέψτε μου να μη δεχτώ, άπάντησε.

Ένα άγριο γέλιο τόν διέκοψε:

— Τί κομικός πού είστε, άλήθεια, φίλε μου. Σας δεσώνω, ότι δέν έχω σκοπό να σας δηλητηριάσω. Άν ήθελα να τό κάμω, θα μπορούσα να σας ξεμπερδέψω άποιαδήποτε στιγμή ήθελα. Όστε, πάρτε άφοβα τό ούτσου.

Έπείσε ένα κομπι.

Μπήκε άμέσως στην αίθουσα ένας όπλητής κι' έσέρβιρε τό ούτσου.

— Στην ύγεια σας κύριε Ντάριελ! Έκαμε ο άρχηγός.

Ο συμμαρτίτης γέλασε σαρκαστικά κι' είπε με τραχεία φωνή:

— Κύριε Ντάριελ. Η συνάντησις μας έχει σκοπό να σας πείση ότι δέν είνε συμφέρον σας να με πολεμήσετε. Είσαθε διαρκώς στα χέρια μου και είνε άδύνατο να μού ξεφεύγετε όσο κι' άν φυλαχθήτε. Σας άπέδειξε ότι μπορούσα άν ήθελα να σας σκοτώσω και μέσα στο γραφείο σας. Γι αυτό σας έστειλα την έπιστολή - θόμβας.

— Ά, σεις στείλατε εκείνο τόν καταραμένο φάκελλο; ρώτησε με φρίκη ο τραπεζίτης.

— Ναι. Καί πρέπει να όμολογήσετε πως άν δέν σας καλούσε στο τηλεφώνω έπίτηδες την κατάλληλη στιγμή ή παιδαγωγός της κόρης σας, θα τόν άνοίγατε.

— Ναι, άσφαλώς.

— Έγώ όμως δέν ήθελα να σας σκοτώσω. Ηθελα απλώς να σας άποδείξω ότι μπορώ να κάμω ό,τι θέλω.

Ο Ντάριελ κυττάζε τόν άνθρωπο αυτό με την άπορία.

— Γιατί είπατε ότι ή παιδαγωγός της κόρης μου μ' έκάλεσε «έπίτηδες» στο τηλεφώνω;

Ο άρχηγός χαμογέλασε κι' είπε:

— Φτωχέ μου φίλε! Πόσο άπονήρευτος είσαθε! Δέν σας κάνει έντύπωσι ότι τό κουδούνι χτύπησε τη στιγμή πού έπιχειρούσατε ν' άνοίξετε τό φάκελλο;

— Ναι... Διαβολική σύμπτωσης ύπέθεσα.

— Η παιδαγωγός της κόρης σας παρακολουθούσε άπλούστατα με είδικό μηχανήμα κάθε κίνησι και κάθε συζήτησι πού γινότανε στο γραφείο σας. Μόλις σας είδε πού πήρατε τόν κοπιτήρ σας φώναξε στο τηλεφώνω και σεις άφήσατε τό φάκελλο στο γραφείο. Τά υπόλοιπα τά γνωρίζετε...

Ο τραπεζίτης κυττούσε κατάπληκτος τό συνομιλήτή του.

— Όστε ή παιδαγωγός; ρώτησε τό συμμαρτίτη.

— Είνε συνεργός μου...

— Ά! τό παληγούνικο! οδριαζέ ο Ντάριελ. Πού είνε τώρα ή κόρη μου; Δέ φαντάζομαι να περιμένω άκόμη. Δέν με ενδιαφέρουν έξ άλλου όλα αυτά. Έγώ θέλω να δω την κόρη μου.

Ο άρχηγός τόν κύτταξε τώρα άγρια και με φωνή άυστηρή τούπε:

— Φίλτατε, για να μπορέσετε να δώτε την κόρη σας, πρέπει να παραιτηθήτε από την Έπιτροπή προς δίωξιν τών κακοποιών. Η κατάστασις σας είμαι θέβαιος

ότι θα προκοι έση τη διάλυσι της έπιτροπής γιατί θα σπειρή τόν πανικό σέ όλους. Κι αυτό, μάθετε, δέν τό ζητώ γιατί σας φοβάμαι. Όχι. Βλέπετε καλά τίς δυνάμεις μου, άφου σεις, ο πρόεδρος της Έπιτροπής είσατε αλχημικώς μου και σας κάνω ό,τι θέλω. Τό θέλω μόνο για να ταπεινώσω την άστυνομία και τόν Τόμ Κόξ. Ναι, τόν Τόμ Κόξ, πού νομίζει πως θα με συλλάβη! Λοιπόν, άν δεχθήτε, μέσα σέ δυό λεπτά, ή κόρη σας θα είνε στην άγκαλιά σας και κανείς δέν θα σας πειράξη στο μέλλον. Άν άρνηθήτε...

— Όχι... Όχι... δέν άρνούμαι! Έσπευσε να πη ο τραπεζίτης.

— Ωραία! Μπάλυ... είδοποίησε να φέρουν εδώ την δεσποινίδα...

Σέ λίγο άνοιξε ή πόρτα. Δυό άνθρωποι με τη μάσκα του θανάτου, παρουσιάστηκαν κρατώντας ένα φέρετρο. Άφησαν τό φέρετρο στα πόδια του τραπεζίτου.

Ο τραγικός πατέρας έξάλλος, με στόμα όρθάνοιχτο και με τά μάτια έξω από τίς κόγχες, έρριξε πρώτα ένα θλέμμα στον άρχηγό. Ύστερα με ούρλιασμα λύσσας και σπαργιμού, άντίκρυσε μέσα στο ξεσκεπο φέρετρο, την άχωρή μορφή της κόρης του, άψυχη και με τά μάτια κλειστά.

Ήταν μισόγυρος. Μία μεγάλη κηλίδα αίματος στο μέρος της καρδιάς, μαρτυρούσε ότι ή ζωή είχε πετάξει από τό άμοιρο εκείνο πλάσμα...

Ο Ντάριελ σηκώθηκε πελιδνός. Έσπείξε με άπαίσιο τριγμό τά δόντια του, χύθηκε σάν ύαινα για να σπαράξη με τά νύχια του τόν «άρχηγό», πού τού είχε φερθή τόσο προδοτικά και τόσο άτιμα.

Μά οι άλλοι τόν συγκράτησαν.

Τότε ο άρχισυμμαρτίτης με ένα γέλιο θριάμβου τού είπε:

— Φτάνει πιά. Η άγωνία πού δοκίμασες είνε άριτή, για να σέ πείση πόσο σκληρή θα είνε ή τιμωρία σου άν παραβής τό λόγο σου και με προδώσης. Τό πτώμα πού είνε μέσα στο φέρετρο είνε ψεύτικο... κέρινο. Η κόρη σου ζή!

Ο τραπεζίτης έπιασε τό κεφάλι του με τά δυό του χέρια. Νόμιζε πως θα τρελαινόταν.

— Ζή; Μά πείτε μου λοιπόν την άλήθεια! Λυπηθήτε με πιά! Τί έκαμα να με θασανίζετε έτσι;

— Ζή, ναί! είπε ο άρχισυμμαρτίτης. Άκολουθήστε με για να πεισθήτε και μη έχνατε ποτέ τη συμφωνία μας.

Ο Ντάριελ άκολουθήσε σάν ύπνωτισμένος τόν άνθρωπο με τη μάσκα.

Έμπήκαν σ' ένα άσσανσέρ και ανέβηκαν σ' ένα δωμάτιο.

Εκεί ο τραπεζίτης είδε τόν άρχηγό χωρίς μάσκα! Είχε ένα πρόσωπο άχωρό και σκληρό.

Έξαφνα επήδησε στο δωμάτιο χαρούμενη και πέταχτη ή Μπέμπυ και ριχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα της.

Ήταν ή πρώτη φορά σ' όλόκληρη τη ζωή του, πού ο τραπεζίτης Ντάριελ ένοιωσε να κυλόνει θερμά τά δάκρυα στα μάγουλά του. Έσφρισε παράφορα στέν κόρφο του την Μπέμπυ.

Ο τραπεζίτης με την κόρη του έτοιμάσθηκαν να φύγουν. Είχε προχωρήσει και έστέκετο μπρός σέ μία μυστική πόρτα πού άνοιξε ο άρχηγός...

Έξαφνα ένα κλύμπ ύψώθηκε άόρατο σάν μοχλός αυτόματος κι' έπεσε με δύναμι πάνω στο κεφάλι του. Ο άνίκητος άρχηγός της Μάσκας του θανάτου κυλίστηκε ζαλισμένος στο πάτωμα...

Ευθύς δέκα άνθρωποι, όπλισμένοι με πιστόλια και χειροβομβίδες πήδησαν μέσα στο δωμάτιο:

— Μην κινηθή κανείς! Ψηλά τά χέρια! Συγχρόνως από τά διπλάνα δωμάτια και τό υπόγειο άκούγονταν πυροβολισμοί. Τρεις από τούς άνδρες έτρεξαν προς τό λιποθύμο «άρχηγό». Τόν έσπλυσαν πάνω σ' ένα καναπέ και τόν έδεσαν χειροπόδερα με άλυσίδες.

Η Μπέμπυ, μόλις άντίκρυσε τόν άρχηγό τών ανθρώπων πού έδεσαν τόν άρχισυμμαρτίτη, έβγαλε μία χαρούμενη φωνή:

...θα σας περιμένω στη γωνία ένας άνθρωπος με δεκανίκια...

— Μπαμπά! Κυττάξτε! Είνε ο σωφέρ μας ο Τζάκ.

Ο τραπεζίτης όμως με γλυκό χαμόγελο της άποκόρησε:

— Όχι! Όχι, άγαπημένο μου παιδί είνε ο διάσημος άστυνομικός Τόμ Κόξ!

Τί είχε συμβή;
Ο Τόμ Κόξ είχε κατεβή από τό αυτοκίνητο του Ντάριελ και μπήκε με μιάν ύπόγεια ταβέρνα της Λίπτον Στρήτ.

Εκάθισε έτσι, πού να μπορή να έπιβλέπη τό αυτοκίνητο και παρήγγειλε φαγητό και κρασί.

Σέ λίγο έμπήκε μέσα ο βοηθός του Τζόε, μεταμφιεσμένος σ' έφημεριδωπόλη τού Λονδίνου. Κάνοντας δήθεν ότι αγοράζει τούς «Τάιμς» ο Κόξ διάταξε τόν Τζόε να πάρη μαζί του τριάντα μυστικούς και να κυκλώσει τό καταφύγιο τών ληστών.

Ύστερα έμπήκε στο μυστηριώδες σπίτι της «Μάσκας του θανάτου» και συνέλαβε τούς κακούργους...

Όταν συνήλθε ο άρχηγός της «Μάσκας», ο Κόξ τού είπε:

— Καί τώρα, θρυκόλακα τού Λονδίνου θα πληρώσης όλα σου τά άτιμα έγκλήματά! Η καταγωγή σου δράσις τελειώνει έως εδώ. Καί ο δήμιος θα φροντίση να βρη για τό λαίμο σου ένα καινούργιο σκονί της κρεμάλας!

ΤΕΛΟΣ
— Ο
Χιούμορ
ΠΑΡΑΠΛΗΝΟ

Η γυναίκα του άστρονόμου:
— Γιαρ' όλο πού είμαστε δυο μήνες μόνο παντρεμένοι, ο άντρας μου κάθε βράδυ ξεφυτρά κυτώντας με τό τηλεσκόπιο την Άφροδίτη!...

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ
Ένας άστυφύλακας συλλαμβάνει ένα ζητιάνο για να τόν πάη στο τμήμα.

Ο ζητιάνος διαμαρτύρεται και τόν έρωτά:

— Δέ μου λές, σέ παρακαλώ, γιατί ή ζητιανιά διώκεται από τόν νόμο ως έγκλημα κατά της κοινωνίας, ενώ ή έλεημοσύνη θεωρείται ως ή ύψιστη άρετή τού ανθρώπου;

Μεγαλοβδερμαδιάτικο διήγημα

πράξεις του, ήθελε, αν ήταν πραγματικός, κάτι ανώτερο από άνθρωπος, δεν θα μπορούσε τάχα να τον ελευθερώσει απ' το βασανιστήριο που τον έφερε προς τον θάνατο;

Και τότε... "Ε, τότε, ως έτρεμαν όσοι τον περιέπαιζαν σταυρωμένο.

Και μ' όλη την δύναμη της ψυχής του απηύθυνε μια έκκληση σ' "Εκείνον που στην Καπερναούμ και τη Γεννησαρέτ διάβαζε κάθε σκέψη του.

Με την ελπίδα πως θα δέλεπε τα καρφιά να πέφτουν, κίνησε με προσπάθεια το σώμα και τράβηξε τα χέρια του τα καταπληγωμένα.

Φρούδη ελπίδα! Τα καρφιά, τρυπώντας βαθεία τη σάρκα του, τον κρατούσαν πάντα μαρτυρικό δεσμό στη στήλη του ξύλου και μόνον οι πόνοι έγιναν δριμύτεροι και πυκνότερες έτρεξαν κάτω οι σταγόνες του αίματος.

Κιτρινισμένος απ' τον πόνο ο ληστής αισθανθηκε να πνιγεται από απελπισία, που ζητούσε διέξοδο, αφού δεν τον έσωσε απ' το βασανιστήριο, ποιά ήταν λοιπόν η δύναμής του.

Κι' από το θυμό που κόλλησε στα στήθη του μια φοβερή βλαστήμια, ανέθηκε στα χείλη του.

Λίγο μακρύτερα, ο σύντροφός του άγκομαχούσε. Η δίψα του έφριζε τα χείλη, μ' όλη την δύναμή του να τρέξει προς τα δροσίση. Μέσα στο πλήθος που πηγαίνονταν, κανείς δεν φαινόταν να συμπονή τους πόνους του και το μαρτύριό του, κανένα δεν συγκινούσε το θέαμα των τρυπημένων από τα καρφιά μελών του κι' αν κανείς τον πλησίαζε, ήταν για να τον βρυσί. Κι' όμως μόνος είχε δημιουργήσει την έχθρητα αυτή. "Όχι μονάχα τότε, μ' όλη τη ζωή του είχε τραβήξει το μίσος.

"Εξήσε καταδιωγμένος, όπως τα θηρία, όπως τα τρομερά ζώα και στα βλέμματα που έπεφταν πάνω του δεν υπήρχε ένα βλέμμα συμπαθείας. Κυνηγμένος από παντού, δεν είχε βρή πούθενά την επιείκεια ή όχι... κάποτε... να, θυμόταν κάποιον μάτια που τον είδαν να κλέβει κι' όμως τον κύτταξαν με οίκτο και τον άφησαν να φύγει.

Το σκοτάδι έλο και πύκνωνε... λίγο ακόμη και θα σβυνόταν κι' ο τοίχος της άπεναντι οικοδομής. Θά σβυνόταν για πάντα για τον κατάδικό, πού, άκουμπισμένος στο μικρό φεγγίτη της φυλακής, έβλεπε να τελειώνει η τελευταία μέρα της ζωής του.

... ..
"Η έπομένη ανέτειλε: ήταν Παρασκευή πρωί της εορτής. Οι θύρες οι βαρειές της φυλακής άνοιξαν, όχι για να του φέρουν τη χάρη που προσδοκούσε, μά για να τον οδηγήσουν στον τόπο του μαρτυρίου. Δεν θάταν μόνος. "Ο σύντροφός του θά τον συντροφεύει και στην καταδίκη.

Καθιλωμένος στον σταυρό, ο ένας από τους συντρόφους αισθανόταν να τον πλημμυρίζει η λύσσα του ανισχύρου. Κανείς δεν θά τον έλεγε να τον βρυσί ελεύθερο μ' ά τώρα που βασανιζόταν, το μίσος τους ξεσπούσε άκράτητο.

Γύρισε τα μάτια στον διπλανό σταυρό να δει τον σύντρόφό του, μά το βλέμμα του αντί να συναντήσει τον συμμέτοχο των ανωμιών, αντίκρισε εκεί δίπλα στο ίδιο άτιμωτικό μαρτύριο, μια μορφή που γνώριζε απ' άλλοτε.

"Ήταν ο άνθρωπος που σ' της Γεννησαρέτ τις όχθες του είχε φανή σαν κύριος κάθε του πράξεως και σαν κριτής κάθε συλλογισμού του.

Μια βαθεία έκπληξις τον κυρίαιε. Πώς τάχα εκείνος που του φαινόταν παντοδύναμος βρισκόταν σταυρωμένος; Δεν ήταν μόνο ο όχλος; Δεν τριγύριζε τους σταυρούς για να απολαύσει τον άενο πόνο. Οι προδόντες κι' οι γραμματισμένοι είχαν έλθει για να έμπαλίσουν τον κήρυκα της Γεννησαρέτ, που είχε π' πως ήταν γιός Θεού και να τον προκαλέσουν να κατεβή από τον σταυρό.

"Ένα σωρό άλλόκοτα αισθήματα πλημμύρισαν στη στήλη του ληστή: αν ο άνθρωπος, που τόσες φορές είχε αλλάξει τις

Κι' ο Διδάσκαλος, ποθιαν κουφός και ζουβός σ' όλα τ' άλλα που συνέβαιναν γύρω του, σαν να ήταν εκεί περιμένοντας αυτή τη φράση μόνο, γύρισε το κεφάλι και τα μάτια του, που τον έκτύπαζαν άλλοτε με τόση λύπη, γελοΐσαν τώρα ήταν γιός Θεού και να τον προκαλέσουν να κατεβή από τον σταυρό.

"Ένα σωρό άλλόκοτα αισθήματα πλημμύρισαν στη στήλη του ληστή: αν ο άνθρωπος, που τόσες φορές είχε αλλάξει τις

Κι' ο Διδάσκαλος, ποθιαν κουφός και ζουβός σ' όλα τ' άλλα που συνέβαιναν γύρω του, σαν να ήταν εκεί περιμένοντας αυτή τη φράση μόνο, γύρισε το κεφάλι και τα μάτια του, που τον έκτύπαζαν άλλοτε με τόση λύπη, γελοΐσαν τώρα ήταν γιός Θεού και να τον προκαλέσουν να κατεβή από τον σταυρό.

Κι' ο Διδάσκαλος, ποθιαν κουφός και ζουβός σ' όλα τ' άλλα που συνέβαιναν γύρω του, σαν να ήταν εκεί περιμένοντας αυτή τη φράση μόνο, γύρισε το κεφάλι και τα μάτια του, που τον έκτύπαζαν άλλοτε με τόση λύπη, γελοΐσαν τώρα ήταν γιός Θεού και να τον προκαλέσουν να κατεβή από τον σταυρό.

Ο δήμιος... έλέφας

Οι θεοί της Ζούγκλας τιμωρούν

— Τζίμη, σ' άγαπώ, ψιθύρισε η μικρή "Ινδιάννα μέσα στην άγκαλιά του έξερευνητού που μ' όλην έβδομάδα τώρα, ενάντια προς την άποστολή που του είχαν αναθέσει, θριασκόταν κλεισμένος στην καλύβα της ώρας Ζανανίρα.

Τα μικρά παταλάκια πηδούσαν άπ' άνω στα κλαδιά και τσιτσίριζαν άνάμεσα στα φύλλα, που τα φουσούσε το άλαφρό άπογευματινό αέρακι.

— Σ' άγαπώ, έπρόφεραν τα χείλη της μικρής "Ινδιανοπούλας, που για πρώτη φορά έγνώριζε την άγάπη ενός λευκού.

Από τον ιερό ναό της Σίντρα, όπου άπό μικρή την είχε άφιέρώσει η μητέρα της, η Ζανανίρα άκόλουθησε τον άπιστο μέσα στα παρθένα δάση της Σαμποκούτρα.

Ούτε τα λόγια, ούτε τα δώρα, μά ούτε και το ταξίδι το μακρινό που της είχε άποσχεθή ο Τζίμη για την Εύρώπη κρατούσαν την Ζανανίρα στην άγκαλιά του.

Την κρατούσε μονάχα ο έρωτάς της γι' αυτόν, και ήταν ίκανή για την άγάπη της να θυσιάσει και αυτήν την ζωή της άκόμη.

Ο Τζίμη Σκώτ δεν είχε έρθει μόνος στις "Ινδίες. Όταν τον φώναζε μια μέρα στο ίδιαίτερο του γραφείο ο διευθυντής της Γεωγραφικής "Εταιρείας του Λονδίνου και του άνέθεσε την π' σπουδαία άποστολή από τότε έως της άμέρας εκείνη είχε έκτελέσει, δυο πράγματα του συνέστησε: Νά έμπιστευτεί στην πείρα του Χάρρυ Ουάλ και να δυσπιστή στην γοητεία της Ινδιάνικης δμορφιάς.

Η άποστολή ήταν σπουδαία και χρειαζόταν μεγάλη ίκανότης και προσοχή διά να μη έγειρουν τις ύποψίες του φανατισμένου λαού των "Ινδών. Θά άντικαθιστούσαν το άγαλμα της θεάς Σίντρα με άλλο, που έφερναν μαζί τους άπό το Λονδίνο.

Και μόλις έφθασαν οι δυο σύντροφοι της άποστολής στο λιμάνι της Καλκούτας, έδήλωσαν στις τοπικές άρχες ότι θά έπ' ηγιναν να κυνηγήσουν τίγρεις μέσα στα παρθένα δάση της Σαμποκούτρα.

Η άδεια τους δόθηκε τυπικώς καθώς και μια σωματοφυλακή άπό δέκα "Ινδούς στρατιώτες.

Το καραβάνι ξεκίνησε την άλλη μέρα το πρωί και κατά το θράδυ κατεσκήνωσε στο περίχωρα του ναού.

Αφού έφαγαν οι δυο σύντροφοι, με τα ντουφέκια τους στο χέρι, προχώρησαν άθόρυβα προς τον ιερό τόπο.

Έπρεπε να θιαστούν, γιατί σ' μια ώρα θά έβγαίνε το φεγγάρι και τότε η παρουσία τους θά γινόταν άντιληπτή άπό τους φύλακας του ναού.

Όποιοδήποτε είχαν λάθει τα μέτρα τους, "Έκρυψαν τα όπλα κάτω άπό κάτι θάμνους, έφόρεσαν έπάνω άπό την στολή τους έναν λευκό Ινδιάνικο χιτώνα και έσκούφωτοι έφτασαν στην πόρτα του κήπου.

Μια άπόλυτη ήρεμία έθασίλευε μέσα στην σκoteινιά της νύχτας. Προχώρησαν στην αλή, μά έπειτα άπό μερικά θήματα, σταμάτησαν άπότομα.

Μια αίσθημα και λεπτή μουσική έρχόταν άπό τα ένδότερα του ναού.

Ο Τζίμη σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και κύτταξε μέσα άπό ένα μικρό παραθυράκι.

"Ένας άνθρωπος κακοντυμένος, με μάτια θλοσυρά άτηλέητα γένια, καθόταν κάτω άπό το άγαλμα του Βούδδα κι' έπαίξε άνάμεσα στα δάχτυλά του τις χορδές του μπαμπού που κρατούσε στα χέρια του. Κάτω άπό το άγαλμα της θεάς Σίντρα, μια γυναικίνα σκεπασμένη μονάχα με το λεπτό πέπλο της Ιέρειας, περιπατούσε ρυθμικά, πηγαίνοντας πότε έμπρός και πότε πίσω τα θαμμένα με κιννά χυμνά ποδάρια της.

Η μελωδία που άφηνε να άναλάσει, ρύθμιζε τον άεωτικό χορό της Ιέρειας. άεωτικό χορό της Ιέρειας. "Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Μά τα μάτια του, η ψυχή του, δεν μπορούσαν να άποσπασθούν άπό το όπ' άροχο εκείνο θέαμα. "Αδίκαι η πείρα του συντρόφου του τον παρακινούσε να άπομακρυνθούν άπό το επικίνδυνο εκείνο μέρος.

Ο Τζίμη παρακαλούσε με κλάματα στα μάτια, σκλάβος του πάθους και της γοητείας, να τον άφήσει ο σύντροφός του και να φύγει.

Ο Χάρρυ Ουάλ άναγκάστηκε να τον άρπάξει στα δυνατά του χέρια, να τον φορτώσει στον ώμο του και να τον θγάλη έξω άπό τον επικίνδυνο εκείνο περίβολο του ναού.

Πέρασαν μέρες πολλές για να παρηγορηθή ο Τζίμη και να ξεχάσει το δράμα της νύχτας εκείνης.

Τό έργον τους δυσκολευόταν τρομερά άπό την εύαισθησία του Τζίμη.

Κι' έτσι ο Χάρρυ Ουάλ σκέφθηκε να έκτελεση μόνος την άποστολή.

Ο Χάρρυ Ουάλ άντικατέστησε το άδαμαντοκόλλητο άγαλμα της θεάς χωρίς να θρη κάμει άντίστασι. Αυτό άκριβώς του φάνηκε περίεργο.

Ούτε η Ιέρεια στην όποία είχε άνατεθή η φύλαξις, δεν κοιμόταν εκείνο το θράδυ στα πόδια της θεάς, όπως πάντοτε συνήθιζε.

Όταν έπέστρεψε στην κατασκήνωσι χαρούμενος, για να άναγγέλει την έκτέλεση της άποστολής στον σύντροφό του Τζίμη, άδίκαι τον έγύρεψε, άδίκαι έφώναζε το όνομά του μέσα στην νύχτα.

Αλλά δεν σκέφθηκε να τον άναζητήσει περισσότερο. Τό ίδιο εκείνο θράδυ ξεκίνησε για την Καλκούτα.

Αφού λοιπόν έμπιστεύθηκε στο μεγάλο θησαυροφυλάκιο του "Αγγλου άντισαίλεως της Καλκούτας το περίφημο άγαλμα, έπέστρεψε μόνος του στα παρθένα δάση της Σαμποκούτρα, για να άναζητήσει τον χαμένο φίλο του.

"Αδίκαι τον έγύρεψε έπ' μια ολόκληρη έβδομάδα: "Επήγε στον ναό ως προσκυνητής, έκυνήγηση άγρια θηρία μέσα στο δάσος, έφιλόκωρε δλους τους ζητιάνους του ναού, αλλά δεν κατόρθωσε να μάθω τίποτε για την τύχη του Τζίμη Σκώτ.

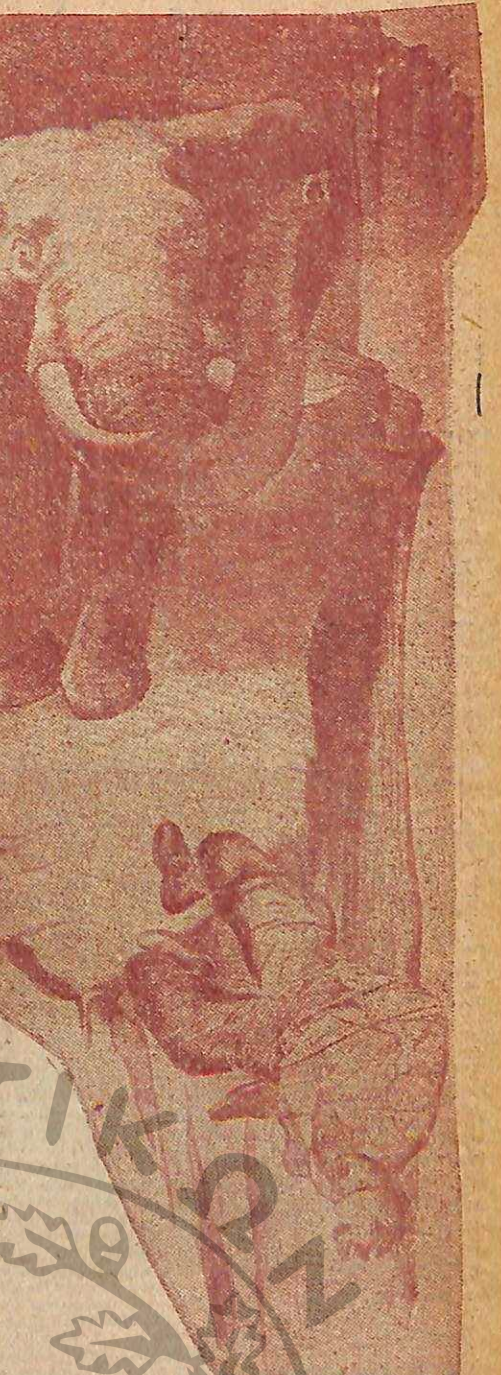
Η αίνιγματική σιωπή του μεγάλου άρχιερέως έλεγε πολλά μέσα στην ψυχή του Χάρρυ, τα πρόσλημα όμως της άνευρέσεως του φίλου του έμεινε άλυτα.

Άπογοητευμένος π' ά προχώρησε προς το θάβρο του ιερού λόφου, όπου οι "Ινδοί έκτελούσαν τις θυσίες τους, γκρεμίζοντας τους άμαρτωλούς μέσα στο θάραβρο.

Σκεπτόταν όχι μονάχα τις εύθνες προς την προίταμένη του άρχη, αλλά και σ' την την ζωή του φίλου και συντρόφου του.

"Εξαφνα ο θάρος γδούπος των πελμάτων ενός έλέφαντος τον έκαμε να στρέψη το κεφάλι του και να παραμερίσει για να κάνει τόπο στο τεράστιο εκείνο παχύ δερμα.

Μια κραυγή έέφυγε μέσα άπό τα στήθη του. Τυλιγμένος στην προδοσκήδα του έλέφαντος θριασκόταν ο Τζίμη! "Ο Τζίμη άεμένος χειροπόδα, στο έλεος του μα

νιασμένου εκείνου θηρίου. Ούτε οι σφαίρες του περιστρόφου του, μά ούτε και κανένα άλλο μέσον μπορούσε εκείνη την στιγμή να σταματήσει τον δρόμο του έλέφαντος για να σώσει την ζωή του φίλου του.

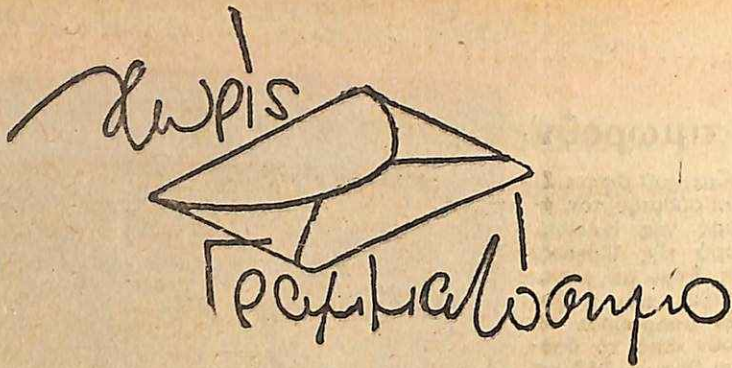
Απότομα ο τεράστιος έλέφας σταμάτησε έπάνω στο θάραβρο και σαν άλλος δήμιος, έκτελούσε το φορικό έργο της άποστολής που του είχαν αναθέσει. Με ένα τίναγμα της προδοσκήδας του πέταξε το σφιχτοδεμένο κορμί του Τζίμη μέσα στη θάλασσα.

Η θεία δίκη εξεπληρώθη!

Ναρκωμένος άπό το γλυκό ποτό της άγάπης, δεν μπόρεσε να άγρυπνή ο Τζίμη, θάταν δυο χέρια σφιχτά τον άρπάξαν άπό την άγκαλιά της άγαπημένης του. "Η θεά Σίντρα εξεδίκειτο. Δυο Ιερείς έκτελούσαν την έντολή της. Τόν έδεσαν χειροπόδα και τον παρέδωσαν στον δήμιο έλέφαντα του ιερού ναού της θεάς για να πληρώσει με την ζωή του την Ιεροσύλη.

Η Ζανανίρα ήταν το π' άδίο πράγμα μετ' την θεά μέσα στον ναό και ο θεός λος έπρεπε να τιμωρηθή με θάνατο.

ΤζΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΓΙΑ όσους έκ των άναγνωστών μας γράφουν και φιλοδοξούν να εμφανισθούν από τις στήλες της «Ατλαντίδος», δύο λέξεις είνε άρκετές: Είπατε κεκρυγμένοι και έκ πεποιθήσεως «φιλονεικούς». Σε τίποτε τό καλό ή πού δίνει έλπίδες για περαιτέρω εξέλιξη δέ θα κλείνομε την πόρτα. Σε κανένα νέο λογοτέχνη, πού δείχνεται άπλησμένος με τό εόδια της έπιτυχίας, δέν θα φανώμαστε άδιάφοροι, παρρηχώνοντας την προσπάθειά του. Σε όλους δά προθυμοποιούμεθα να δίνωμε ένα βοηθητικό χέρι για να άνεξη παραπάνω άπ' όπου βρίσκεται. Θά υποδεικνύωμε τους άνίδεους στις απαιτήσεις της τέχνης, θά συνηγορήσωμε τό όραό και τό πρέποντα, θά γινώμαστε όδηγοί και όδηγητές.

Τόσο ή κρίσις, όσο και ή έγκρισις και δημοσιεύσις της συνεργασίας των άναγνωστών μας στις σελίδες της «Ατλαντίδος» γίνεται χωρίς καμμία χρηματική άμοιβή, δηλαδή ΔΩΡΕΑΝ.

Παρακαλούμε μόνο όσους μας στέλνουν συνεργασία, να προσέχουν να είνε εύνανυνάστα τά χειρόγραφα τους και γραμμένα μόνο από τη μία πλευρά του χαρτιού. Επίσης αυτούς πού θέλουν να δημοσιεύθω τό έργο τους, πεζό ή ποιήμα, με ψευδώνυμο, να σημειώνουν και τό πραγματικό όνομα και τη διεύθυνσί τους, για την ύπηρεσία του περιοδικού.

★

Θρ. Θρύλον, Άλεξανδρούπολη. Σας εύχαριστούμε για τά συγχαρητήριά σας. Ελάθετε ύπ' όθιν τις αστάσεις σας.— Βιολέτταν, ένταύθα. Τό πεζό σας «Δελίνα» έγκρίνεται. Θά δημοσιεύθω. Ξωτικό, Θεσσαλονίκη. Κρατούμε τό «Κρασί» για να δημοσιεύθω με τη σειρά του.— Λέων. Σακελλαρίδην, Θεσσαλονίκη. Η ύπόθεσις της αντίπροσώπιας θά μελετηθώ από την Διεύθυνση και θά σάς δοθώ έν καιρό ή σχετική απάντησις. Όσο για τό πεζό σας, δέν μείνωμε άσωπικό μας. Έχετε ταλέντο, όποτε είνε άμωμος στό τεχνικό μέρος. Περιμένουμε κάτι καλλίτερό σας και πιο προσεγμένο.— Δημ. Χατζήαντωνιδήν, ένταύθα. Δυστυχώς τό συντακτικό πρό σωπικό μας. Απο πολλού καταρτίσθω. Όσο για την προσέχον σας να δεχθώμε συνεργασία μεταφραστική πρ., 50 δρχ., δέν είμαστε έφρονι: έμεις πληρώσαμε τη σελίδα 100 δρχ., γιατί έχουμε επαγγελματική συνείδησι.— πράγμα πού λείπει από τους διευθύνοντας την σύνταξι των άλλων περιοδικών. Τό ποιηματάκι σας «Η άδική θυσία» έχει άρκετη ένπνευσι, αλλά τό λείπει ή τεχνική. Ξαναστεύετε μας κάτι άλλο. Τα χειρόγραφα των μεταφράσεων σας έπιστρέφουμε ταχυδρομικώς.— Μουρτίλον Φενεάτην, Πειραιά. Εύχαριστούμε τό τμήμα της δώσωμε ταυτότητα. Άπειθύνετε πρós τό τμήμα της Διευθύνσεως «Ατλαντίδος» ιδιαίτεραν έπιστολήν με διαχειρίσεως σας και λοιπές λεπτομέρειες. Οι δύο φωτογραφίες σας και λοιπές είνε άξιόπρασκα.— Στέλιον Βαγιάν, ένταύθα. Τό ένθουσιαστικό σας έργομας μας κολακεύει. Από τά τραγούδια σας ξεχωρίζουμε κάποιους καλούς στίχους, στό σύνολό τους όμως ύ-

‘Η «Ατλαντίς»

μεταξύ των άλλων έκπληξων, θά προσφέρη στους άναγνώστας της ως

ΔΩΡΑ

Βιβλία, διαλεγμένα από τά άριστότερα άριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας.

ΣΗΜ.— Λοιπόν, για ν' αποκτήσετε την πρωτοφανή αυτή σειρά των θωρακισμένων αλυσίδων έργων του κόσμου αποκόπτετε και κρατείτε τα δελτία που καταχωρούμε στη σελίδα: «Χωρίς Γραμμάτισμο».

Μόλις συμπληρώσετε 8 δελτία, θά αποκτήσετε τό πρώτο μας βιβλίο, πού τον τίτλο των κρατούμε μυστικό για εύνόητους λόγους. Και κατόπιν θά σάς δίνωμε από ένα άριστούργημα με 4 μόνο δελτία, ήτοι κάθε μήνα.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ή «Ατλαντίς» θά προσφέρη εις όλους τους άναγνώστας της μίαν θαυμασίαν και πολυτελή ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ έπιτολό, κόντρα — πλακά.

στερούν. Πιστεύουμε ότι θά μπόρεσετε πολύ σύντομα να παρουσιάσετε άρτιωτέρα έργασίαν.— Ραφαήλ, ένταύθα και Πάργαλην, Νέαν Ίωνίαν. Οι εύχες σας και τά κολακευτικά σας λόγια μας έμψυχώνουν. Η «Ατλαντίς» θά φανή συνεπής σ' όλες τις υποσχέσεις της και θά γίνη ό πολυτιμότερος σύμπροσθεν όλων των φιλανθρωπικών Έλλήνων.— Π. Λαγκαδάν, ένταύθα. Σχετικώς με την αντίπροσώπια της «Ατλαντίδος» στην έπαρχία σας περάστε να συνειννοθώμε προφορικά καμμία ώρα. Τό πεζό σας οχοινότες. Στείλτε μας κάτι συντομώτερο.— Σφίγγα, ένταύθα. Τό διήγημά σας καταλαμμένο. Δυστυχώς όμως πολύ μεγάλο για την σελίδα μας. Περάστε από τά γραφεία καμμία Τετάρτη 7—9 να συνειννοθώμε.— Σ. Χατζόγλου, ένταύθα. Οι στίχοι σας δέν μας ικανοποίησαν. Άν και έχουν άρκετόν λυρισμό, έν τούτοις όποτερούν στό τεχνικό τους μέρος. Διαθέστε νεοέλληνας δοκίμους ποιητάς.— Α. Χατζήανθιμου, Ξάνθην. Εύχαριστούμε ιδιαίτερα για τις ένεργειές σας. Μας αποστέλλετε δύο φωτογραφίες, να έκδοθώ ή ταυτότης σας. Και τά δύο τραγούδια σας καλά. Κρατούμε τον «Χωρισμό».— Σ. Ώτον Γιωργαντόπουλον, ένταύθα. Έγκρίνεται τό «Σαν σθένη ή μέρα». Θά δημοσιεύθω με τη σειρά του.— Κώσταν Μαντζουράνην, ένταύθα. Πολύ καλό. Δημοσιεύω και στό σημερινό τεύχος.— Τζέννυν Δεστούνη, ένταύθα. Έγκρίνονται τά «Τώρα ή άνοιξη έρχεται» και «Στό διάβα του χρόνου».— Νίκον Μπαλτσίδην, ένταύθα. Ός θέμα καλό, όποτερις όμως στην έκτέλεσι. Ξαναγράψτε τό προσεκτικότερα και ξαναστεύετε τό.— Φώτον Πασχάλην, Πόργον. Οι ύποδείξεις σας για την έλλητική άποστολή άντιπρόσωπον στην πόλη σας, έλήφθησαν ύπ' όθιν. Από τους στίχους σας έγκρίνεται τό «Ποσειδών». Τό «Όλγία» σέ μια νωρόλαια, επίσης καλό, αλλά ακατάλληλο για την σελίδα μας, λόγω της τολμηρότητός του.— Γ. Άντωνόπουλον, ένταύθα και Α. Ζήραν, Χολαργόν. Για τά βιβλία δώρα της «Ατλαντίδος» θά καταβλήθω κάθε θυσία να είνε και καλλίτεχνικός άσυναγώνιστος, όπως θά είνε άς περιεχόμενον ασυνγκρίτα.— Α. Μάραντον, Καλάμας. Η ένπνευσις σας πρωτότυπη. Δυστυχώς ή έκτακτική τεχνική καταστρέφει την όραϊαν ύπόθεσι. Έργασθίτε προσεκτικότερα.— Κώσταν Βέρον, Πειραιά. Ξεχωρίζουν πολλοί στίχοι σας για την άριότητά του. Στό σύνολό του όμως τό ποιήμα όποτερις. Περιμένουμε κάτι νέο σας.— Εύθαλίαν Παπαγιάννην, ένταύθα. Τό θέμα κόνιτυπο. Να είστε έκλεκτικότερη άλλοτε. Στείλτε μας άλλο πιο πρωτότυπο.— Χρ. Χριστοδουλάκην, Νέαν Ίωνίαν. Εύχαριστούμε. Ελάτε να συνειννοθώμε στα γραφεία μας.— Δ. Π. Ρετινιδήν, Αμαλιάδα. Πρωτόλειος οι στίχοι σας. Πρέπει να μελετήσετε πολύ.— Χ. Ευσταθίου, ένταύθα. Τό ύφος σας άρκετά καλό. Δυστυχώς τό κομμάτι οχοινότες. Στείλτε κάτι συντομώτερο.— Ηλ. Πάριον. Έγκρίνεται τό «Ποιήτρις».— Γιάννην Λάμπαν, ένταύθα. Μη στέλνεται τόσο μεγάλη πεζά. Ό χάρος πού διαθέτουμε είνε περιορισμένος. Γι' αυτό προτιμούμε τά μικρότερα. Πάντως τό γράψιμό σας πολύ καλό.— Γ. Προκόπην, Πάτρας. Ένθ άρχίζει άρκετά καλά, καταστρέφει την όραϊαν ένπνευσι από τό β' κιόλας τετράστιχο. Προσέχετε στό μέλλον και μη διάζετε. Μικόλε, Α. μαρούσιον. Οι στίχοι σας πρωτόλειοι. Πρέπει να μελετήσετε.— Μ. Μονοκρούσον, ένταύθα. Λείπει ό έσωτερικός έρισμός από τους στίχους σας. Απορρύνετε όσο μπόρεϊτε τις έκζητημένες έκφράσεις, πού καταστρέφουν τό σύνολο και κάνουν ακατάλητο τό θέμα.— Τάκην Δόξαν, Πόργον. Να είστε βέβαιος ότι τά αισθηματά μας πρós τους νέους πού γράφουν είνε περισσότερο από αγαθά. Ιδιαίτερα μας εύχαρίστησε ή προσέλευσις σας στό πλευρό μας. Θά μας έπιστρέψετε όποτερούν μην κρατήσωμε άπ' αυτά πού μας στέλνετε κανένα, γιατί άπ' όνός τά «Μοιραίς» και «Μαγδαληνής» έχουν τοις άλλοις έκφράσεις ακατάλληλες για τό περιοδικό μας κι' άπ' έτέρου τό «Δικηγόρος» του διαβύλου της είνε πολύ μεγάλο για τον χώρο πού διαθέτουμε. Περιμένουμε σύντομα κάτι άλλο δικό σας. Θά μας είνε στό μέλλον πάντα εύσπρόδεκτο κάθε τι, σύμφωνα με τό πνεύμα της «Ατλαντίδος». Τάκην Δημόπουλον, Ναύπλιον. Λείπει τελείως ή τεχνική από τους στίχους σας. Και έν τούτοις διακρίνουμε πλούσιο ταλέντο στα γραφόμενά σας. Γιατί δέν βίνετε και κάποια μεγαλειώδη προσοχή στό τεχνικό μέρος; Χρύσανθον

Παντιβέαν. Τό πεζό σας άρκετά συμπαθητικό. Μόνο μερικές άστοχες έκφράσεις καταστρέφουν τό σύνολο. Άν θέλετε, δουλέψτε τό προσεκτικότερα και ξαναστεύετε τό. Άνδρέαν Ρομπόραν. Περιγράψτε Κορινθίας. Για τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε όλόθερα και περιμένουμε συνεργασία σας. Δέσπον Παναγιωτίδου, Βύρωνα. Τό «Νεκρολόγιο» καλό, θά δημοσιεύθω. Άν θέλετε, περάστε καμμία Τετάρτη 7—8 άπ' τά γραφεία. Π. Κανιάρην, ένταύθα. Σας είμεθα ύποχρεοί για τις εύχες και την έξυπνή σας.— Όσο για τό πεζό σας, δέν τό κρατήσαμε, περιμένοντας κάτι προσεκτικότερα.— Ότι έχετε καλλίτερα ρήν. Έχουμε την βεβαιότητα ότι περιμένουμε. Στά άλιν Κουράκον, ένταύθα. Περάστε πάλι εα ποίμα καλλίτερα. Κ. Λαμπράν, ένταύθα. Δέν καταλάβαμε τίποτε δυστυχώς. Άσυνάρτητα τά νοήματά σας. Έργασθίτε με περισσότερο ζήλο και να είστε βέβαιος πού θά νικήσετε. Φώτον Έσπεράν, Πειραιά. Έγκρίνεται τό «Ένθ ζυγώνει ή Άνοιξη». Π. Σταμπόλην, Άλεξανδρούπολη. Θά γινόνταν δημοσιεύσιμο με ένα προσεκτικό ρετούς. Μην άμελείστε να τό κάμψτε, για τό καλό σας. Γραπτόλιν, Λάριαν. Έχετε ταλέντο και γρήγορα θά καταφέρετε καλλίτερα πράγματα. Άσολήθιτε πρós τό παρόν με συντομώτερα και απλούστερα θέματα, για έξάσκηση. Μη παραλείπετε να μας στέλνετε κάτι πού και πού για να παρακολουθώμε την εξέλιξί σας. Παράσχο, Τριανταφυλλού, Θεσσαλονίκη. Ένθ άρχίζετε άρκετά καλά, τά χαλάτε παρακάτω και πέφτετε στην κοινοτυρία. Διαλέγεται πρωτότυπότερα θέματα. Μαριάννα Γεωργαντά, Καλό τό «Όλγία». Θά δημοσιεύθω με τη σειρά του. Ακιν Καλλίδην, Θεσσαλονίκη. Μπορείτε να μας στέλνετε μόνο ό,τι θέλετε. Παραγγέλεις θά ήταν άδύνατο να σάς κάναμε, λόγω της άποστάσεως πού μας χωρίζει. Μας ύποχρεώνει ή προθυμία σας. Ηρακλήν Πετρίδην, Πειραιά. Πρέπει άκόμη να έξασκηθώτε πολύ. Η τεχνική σας είνε άγνωστη. Μόνο με τη μελέτη και τό «γράφο»—οκίζεθ άποκτήσετε την τεχνική κατάρτιση. Σωτήριον Μήλιον, Θεσσαλονίκη. Τό «Ηβλα» καλό και έγκρίνεται. Τά άλλα δύο όποτερούν στην τεχνική. Φωκίωνα Λέκαν, Θεσσαλονίκη. Ένθ όλη την προθυμία να ύποστηρίξωμε τους νέους στα πρώτα τους θήματα και να τους ένθαρρύνωμε. Δυστυχώς, όπως κι' έσείς ό ίδιος μας λέτε, αυτό πού μας στέλνετε είνε πρωτόλειο άπό είνε και τό πρώτο πού γράψετε. Έξασκηθίτε ύπομονητικά και είμαστε βέβαιοι ότι θά έπιτύχετε. Τού λαν Βάρβη, Κέρκυρα. Έγκρίνεται τό «Αοιόρωμα». Ι. Φωτάκη, ένταύθα. Μεταχειρίσθε έκζητημένες έκφράσεις, οι όποιες καταστρέφουν την καλή ιδέα του ποιήματος σας. Ξεκαθαρίστε τό λεκτικό σας. Κώσταν Βρυώνην, Εοδόρων Χάρακον, Νίτσαν Βρυώνην, Εοδόρων Γαλέον, Εύτυχιαν Α. νάστάν, Πέτρον Έξαρχον κ. ά. Καθώς θέλετε, είχαμε ύπ' όθιν την ύστασις μας και καθιρώνωμε από τό σημερινό τεύχος μας την σελίδα πού σας ενδιαφέρει. Δημ. Πανουργιάν, Λεπιδόνη. Τάς ύποδείξεις σας διαβέβαμε στό άρμόδιο τμήμα της Διευθύνσεως. Επίσης την έκδοσι της ταυτότητός σας ανέλαβεν ή ειδική ύπηρεσία του περιοδικού. Όσο για τους στίχους σας είνε πολύ πρωτόλειοι δυστυχώς. Μελετήστε πολύ πριν ξαναγράψετε κάτι. Γιάννην Χρόνον και Α. Χαραλαμπίδην, Καλάμας. Στείλτε τις φωτογραφίες. Τό ζήτημα σας παρεπέμψαμε στό άρμόδιο τμήμα. Όσον άφορά τις αστάσεις σας, έξετέλεσθησαν όλες και έλπίζωμε τώρα να μείνεται τελείως ικανοποιημένοι. Θάνον Παρταλίδην, Πειραιά. Ός θέμα καλό, όποτερις όμως τεχνικώς τό τραγούδι σας. Με την έμπειρή και τό προσεκτικότερο δουλειά του στίχου θά μπόρεσετε άσφαλώς να άποκτήσετε την τεχνική πείρα. Δ. Μαυρομάτην, Πειραιά. Στά ποιήματά σας διακρίνουμε μίαν άξιοπρόσεκτη σατυρική διάθεσι. Καλλιέργηστε αυτό τό είδος, γιατί δείχνετε ότι θά έχετε μέλλον. Άντ. Κρυσταλλίδην, ένταύθα. Δυστυχώς ή σελίδα πού μας ύποδεικνύετε δέν είνε

‘Η «Ατλαντίς»

κατήρτισε έπιτελείον Ιατρών από τους έπιλεκτούς της έλληνικής έπιστήμης, οι όποιοι, έν συμβούλυν καθ' έκαστην εβδομάδα θά άπαντούν στις έρωτήσεις των άναγνωστών μας. Έκαστος λοιπόν άναγνώστης δύναται εύλευθέρως και έντελώς δωρεάν να άποστείλη την έπιστολήν, φροντίζων όπως ό φάκελος της άναφέρη άπαραιτήτως την φράσι:

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Και τότε για να μην άνοίγουνται οι έπιστολές από την σύνταξιν. Για τά ζητήματα της καλλονής σας άπαντά, από της ειδικής στήλης, ή συνεργάτης μας Μάδσα.

ΕΠΙΣΗΣ

άνθεσας στον διαπρεπή δικηγόρον της πόλεως μας, κ. Κωνσταντίνου Στεργίουπουλον, τά καθήκοντα του ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ των άναγνωστών μας. Ήτοι οι άναγνώσται μας θά δύνανται να συμβουλευώνται τον έπιφανή δικηγόρον στα γραφεία του δόξ Ρόμης 18, ένταύθα, και ώραν 7—8 μ.μ. έντελώς δωρεάν, έφ' όλων των νομικών όποθέσεων.

γενικό ενδιαφέροντος. Έπειτα μη ξεχνάτε ότι τό πλείον των άναγνωστών ενός περιοδικού είνε τό επαγγελματικό κοινό, πού δέν θα τό ικανοποιούσε μια άποκλειστικά πρωτευουσάκη πληροφοριακή είδησεογραφία. Χάρην Άθάναν, ένταύθα. Λείπει ό ρυθμός από τους στίχους σας, βασική άπαίτησις για την τεχνική άριότητα. Προσπαθήστε να διορθώσετε αυτό τό μειονέκτημα. Σταύρον Μαραγκόν, ένταύθα. Σας εύχαριστούμε για τό φιλικό σας ενδιαφέρον. Οι αστάσεις σας έλήφθησαν σοδάρά ύπ' όθιν. Θά άναποκριθώμε σιγά—σιγά πρós όλα. Ι. Φαφούτην, Χαλκίδα. Εύχαρίσως θά κάναμε ό,τι μπορώμε καλλίτερο στό πρόσωπο για τό όποιο ενδιαφερόσθε. Άς έλθω με καλό. Μανώλην Πραουλάκην, ένταύθα. Άν και έχετε άναμφισβήτητο ταλέντο, σας λείπει ή τεχνική κατάρτισις. Έξασκηθίτε σε μικρές λυρικές πρσές και έν καιρό στείλτε μας καμμία Ίωννήν Άναγνωστόπουλον, Πόργον. Εύχαρίσως σας διορίζω άναποκριτή. Στείλτε μας δύο φωτογραφίες, διεύθυνσι, στοιχεία σας κ.λ. π. για την έκδοσι της ταυτότητός. Περιμένουμε κανένα σύντομο πεζό σας και όχι σάν τό «Πορταίτο» οχοινότες. Τά χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα ή μη, δέν έπιστρέφουμε, κατά κανόνα. Ρέον Στάινμπεργκ, ένταύθα. Οι αστάσεις σας θά γίνουν σάν τό χρόνο. Είνε στό πρόγραμμά μας να δελτιώνωμε από τεύχος σε τεύχος την «Ατλαντίδα». Έχετε λήγην ύπομονή. Έναν φοιτητή, ένταύθα. Ό κ. Κ. έλαδε γνώσιν των γραφόμενων σας. Γ. Παπαγεωργίου, ένταύθα. Περάστε καμμία Τετάρτη από τά γραφεία μας να συνειννοθώμε προφορικά. Έναν κάποιον, Θεσσαλονίκη. Πολλά άριστολογία. Άσολήθιτε με κάτι τό πιο θετικό και ούσιώδες. Είμαστε βέβαιοι ότι μπόρεϊτε. Ι. Σ. Δρόσην, ένταύθα. Πρωτόλειον. Πρέπει να έξασκηθίτε πολύ, πριν μας ξαναστεύετε κάτι. Ίωννήν Σαρρήν, ένταύθα. Θά θέλαμε να σας γνωρίσωμε, για να τά ποίμα διεδοκώτε. Ελάτε καμμία Τετάρτη στα γραφεία μας. Δημήτην Πάτραν, ένταύθα. Άνεπαρκές ένα τετράστιχο για να έκφρασθώτε τά νοήματα πού περικλείονται στους στίχους σας. Στείλτε μας κάτι άλλο. Α. Γαβριελάτον, ένταύθα. Δέν σας λείπει τό ταλέντο. Οι άτέλειες όμως είνε αισθητές, αισθητότατες. Δουλέψτε προσεκτικότερα και χωρίς θιάσι. Σαμ. Καλ. Μαραντά, ένταύθα. Έγκρίνεται τό «Αυτοκτονία» και θά δημοσιεύθω με τη σειρά του. Νότην Ξάνθην, ένταύθα. Τα σκισμάκια σας έπιτυχημένα. Τά κρατούμε. Στείλτε μας κι' άλλα, άν θέλετε, έστω και χωρίς λεζάντες. Τις προσβάτουμε έμεις. Πότην Γισριγιάτην, Βόλον. Άσχυροί οι στίχοι σας. Τό περιεχόμενό τους έν τούτοις καλό. Μπορείτε να ξαναδουλέψετε προσεκτικότερα τό ίδιο θέμα. Παν. Γεωργιάκον, ένταύθα. Μ' έσας συμβαίνει τό αντίθετο από ό,τι σιγνά. Ένθ τεχνικώς οι στίχοι σας είνε καλοί, τό περιεχόμενό τους είνε άνυπόστατο. Γιατί; Περιμένουμε κάτι άλλο δικό σας με κάποια κεντρική ιδέα και όχι άδειαν τελείως. Α. Χατζήρη, Πειραιά. Δέν έχουμε ύπ' όθιν την όλη έργασίαν, γι' αυτό δέν μπορούμε να σας άπογοητεύσωμε. Αυτό πού έστέλλετε θά γινόνταν ίσως δημοσίευσιμο με ένα προσεκτικό ρετούς. Στόν Κουδάν, Κέρκυρα. Έγκρίνεται τό «Άνοιξιότικο δελτίον». Για την ταυτότητα έπέληφθω ή διαχείρισις. Περιμένουμε ένεργειες και νέα σας για την βρυσή του σούλλογυ. Άθων. Τσιόραν, Θεσσαλονίκη. Τό πεζό σας σχετικώς καλό. Τό καταστρέφουν πού και πού μερικές άστοχες έκφράσεις. Διορθώστε τό και ξαναστεύετε τό. Βάσον, ένταύθα. Έγκρίνεται τό «Στοχασμοί στή μοναξιά». Τέρην, ένταύθα. Καλογραμμένο, αλλά τό θέμα τριτημείο. Στείλτε κανένα πιο σύντομο. Περιμένουμε από σας πολλά καλά. Φίλ. Μπίμπην, Πάτρας. Εύχαριστούμε για τά ένθουσιαστικά σας λόγια. Σοφίαν Ζωγράφου, ένταύθα. Μας εύσυνκινε τό γράμμα σας. Από τέτοιους καλούς φίλους σάν κι' έσας, ή «Ατλαντίς» έξαρτά τό μέλλον της και την ολοκλήρωσι των ευγενικών της σκοπών. Α. Παπαμαρκάκην, Κ. Τοράκην και Σ. Περάκην, Ταλαιόχωρα Χανίων. Ένεργάριτε. Περιμένουμε συνδρομάς σας. Γ. Άηδονόπουλον, ένταύθα. Δέν έκάχαμε τίποτε περισσότερο από τό χρέος μας. Οι νέοι σας στίχοι έγκρίνονται και αυτοί. Β. Κωστάκην, ένταύθα. Τα ποιήματά σας δυστυχώς όχι δημοσιεύσιμα. Δείχνετε ότι έχετε ποιητική φλέβα, αλλά σας λείπει ή τεχνική κατάρτισις. Έργασθίτε με έμπειρήν, άν θέλετε να έπιτύχετε κάτι σοδάρ. Τ. Άλεξόπουλον, Γαργαλιάνους. Σας ξεφεύγει τό μέτρο συχνά και γι' αυτό άν θέλετε τό ξανακυττάξτε προσεκτικότερα. Άπειραιώτικην Συνοροφίαν. Μας ένθουσιασε τό έξαιρετικό ενδιαφέρον σας. Η «Ατλαντίς» με τον καιρό θά δει ότι θά γίνη τό ιδεώδες περιοδικό πού κι' έμεις φιλοδοξώμε. Δέ μας λείπουν ούτε ή διάθεσις, ούτε τά μέσα, γι' αυτό είμαστε βέβαιοι ότι δέν θα διαψευδθώμε στις έλπίδες μας κι' ούτε θά διαψεώσωμε τις δικές σας. Περιοδικό φίλον, Πειραιά. Θά μελετήσωμε την πρόσά σας. Μαριαν Κοράκη, Άράχωβαν. Σας εύχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Δαναόν, Άράχωβαν. Μας εύσυνκινε τό ενδιαφέρον σας. Εύχαριστούμε. Δ. Προβελέγγιον, Πειραιά. Οι στίχοι σας οι άσπινόμενοι στό περιοδικό μας έκφράζουν τον μεγάλο σας ένθουσιασμό και άποτελούν ικανοποίησι των πόθων και θυσιών μας. Τους μεταφέρουμε έδω, για να τους διαβάσουν και οι άλλοι φίλοι μας: Καλώς ήνε την όμορφη, πού έχει όμορφή και χάρη και μοιάζει σάν δανάισσα της λεμονιάς κλωνάρι. Μοιάζει με κόρη όμορφη όλη όμορφιάς και χάρη κι' έγινε κιόλας στην στιγμή της νεότης τό καιρό. Άλλη από σέ πιο όμορφη πού μου έγώ δέν είδα, πιο λατρετή νεράδα μου, πικρόρα «Ατλαντίδα»! ΟΡΧΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Διά τόν **GEORGE** τόν όποιον εύχαριστώ πολύ διά τά καλλυντικά του προϊόντα, πού εδρον έξαιρετα.

Μεταξύ της άνωτέρας κοινωνίας και του καλλιτεχνικού κόσμου, πού χρησιμοποιεί τά καλλυντικά μας, συγκαταλόγομε την πριγκίπισσαν Ίγκριφ και έκ των άστέρων του κινηματογράφου την Ντίτα Φάρλο, την Έσθέρ Κίς και έξαχώς την Πριγκίτιτε Χέλμ, άπασαι δέ εδρον αυτά έξαιρετικά.

Γενικός Άντιπρόσωπος

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

5, Άκαδημίας 5

GEORGE

5, Άκαδημίας 5. Τηλ. 20-918

Καλλιτεχνικών
Χρωμοσιγκογραφεϊον
«Ζωγραφίδη»

3 Χρυσοσπηλιωτίσσης 3

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΠΟΣΩΝ ΕΤΩΝ ΕΙΣΘΕ;

Τό ανθος της ηλικίας του ανθρώπου είναι μεταξύ του 20ου και 25ου έτους. Μετά το 25ον έτος αρχίζει, ίσως να μη είναι πιστευτόν, το γήρας! Από της ηλικίας αυτής αρχεται μία σιωπηρά, αλλά τακτική υποχωρητικότης των ενεργητικών μας δυνάμεων, οφειλομένη εις διάφορα γεγονότα, αναλόγως των δρών της ζωής, και η οποία επιδρ

σης ή αιτία του άσπρίσματος των μαλλιών μας. Ένθυμείσθε πότε κατά πρώτον εκάματε την λυπηράν ανακάλυψιν να δήτε την κτένα σας μετά το κτένισμα γεμάτην από ένα άσυνήθιστον άριθμόν τριχών; Είχατε τότε συμ- πληρώσει το 25ον έτος της ηλικίας σας!

Κατά γενικόν λοιπόν κανόνα, δι-

Διά της Trilysin διαβρέχουμεν την πρώϊαν ή την εσπέραν την επίδερ- μίδα της κεφαλής και δι' ελαφράς έντριβής διά των δακτύλων υποβο- ηθούμεν την απορρόφησιν. Τα άπο- τελέσματα έπέρχόμενα συνήθως έν- τός 14 ήμερών, είναι καταπληκτικά. Κατ' άρχάς μόν παρατηρείται αύξη- σις της τριχοπτώσεως. Πρόκειται περί τριχών, των οποίων αι ρίζαι εί- νε νεκράι και αι όποίαι θά έπιπτον κατά τας προσεχείς ήμέρας. Μετά πάροδον όμως όλίγων ήμερών, ή τριχοπτώσις σταματά, ή πυτιρίδα έ- ξαλείφεται και νέαι τρίχες αναφύου- νται. Έκείνο όμως όπερ προξενεί κα- τάπληξιν είναι ότι διά τακτικής και μακράς χρήσεως αι λευκανθείσαι τρίχες έπανακτούν σὺν τῷ χρόνῳ τὸ φυσικόν των χρώμα.

Η Trilysin σὺν τοῖς ἄλλοις έχει καὶ ἓν λεπτόν, εὐχάριστον ἄ- ρωμα. Διά τοῦτο δύνανται νὰ χρησι- μοποιηθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ υποφέ- ροντας ἐκ τριχοπτώσεως, πυτιρίδος, φαλάκρας, ἀντὶ λοσιόν. Ἀλλώστε, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, δὲν εἶνε οἱ πά- σχοντες ἐκ τῶν ἐν λόγω φαινομέ- νων, οἵτινες δέον νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν Trilysin. Ἡ χρῆσις της πρέπει νὰ εἶνε γενικὴ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς χοληστερίνης, ἡ ὁποία θά μᾶς λείπῃ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, παρὰ τὴν μεγάλην διάδοσιν τῶν μαλλιών ἀλά γκαρσόν — πρᾶγμα ὅπερ ἐπιτρέπει καλλιτέραν περιποίησιν τῶν μαλλιών ἢ κατὰ τὸ παρελθόν — ὁπότε ἀφί- νοντο ταῦτα μακρὰ — παρετηρή- θησαν εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ μάλι- στα τὰς νέας, συχνότεραι περιπτώ- σεις σχηματισμοῦ πυτιρίδος καὶ τρι- χοπτώσεως, ἢ πρότερον. Ἡ ἐξήγη- σις: Ἡ ἑλλειψις πάντοτε τῆς χολε- στερίνης ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς ψυχικὰς ταρα- χὰς, ἃς ὀφίσταται σήμερον ἡ γυνὴ καὶ μάλιστα ἡ ἐργαζομένη.

Ἡ Trilysin περὶ τῆς ὁποίας οἱ καλλίτεροι Καθηγηταὶ Δερματολό- γοι ἐδημοσίευσαν ἄρθρα καὶ μελέτας εἰς τὰ σοβαρώτερα ἐπιστημονικά περιοδικὰ τῆς Γερμανίας, ὑπάρχει ἤδη καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα. Ἐν ἑλλείψει δυνάταν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἀποταθῶσιν εἰς τὸν Γεν. Ἀντιπρόσωπον Κ. Κώ- στον Νικολαΐδην, Ἀκαδήμου 12 (πά- ροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς) τηλέφ. 22-166. Ὁ ἴδιος ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα ἰατρὸν ἢ ἰδιώ- την τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφί- αν τῆς Trilysin εἰς τὴν ἑλληνι- κήν, γαλλικὴν ἢ γερμανικὴν γλῶσ- σαν.

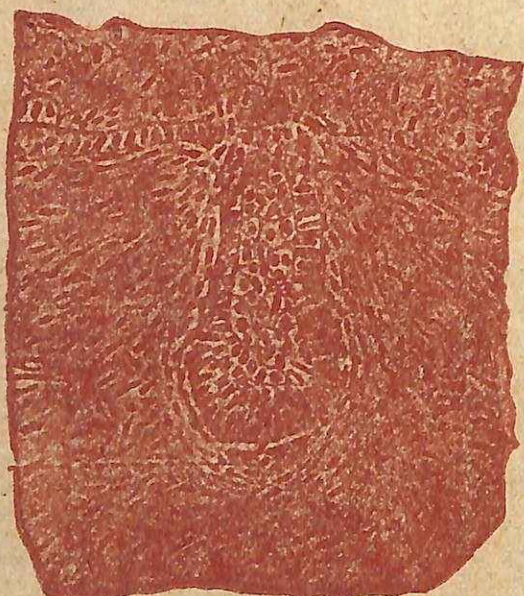
Κύριε Κώστα Νικολαΐδη,
Ἀκαδήμου 12, Ἀθήνας.

Παρακαλῶ μοι ἀποστέλλετε
δωρεὰν τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιο-
γραφίαν τῆς Trilysin εἰς τὴν
..... γλῶσσαν.

Ὄνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

.....

Βολβός τριχός

Θηλὴς τριχὸς
Κατάφυσις

Στάδιον σχηματισμοῦ βολβοῦ
τριχός. Κάθετος τομή.

ἐπὶ τῶν 30 δισεκατομμυρίων μι- κροσκοπικῶν μονάδων, αἰτίνες συ- κροτοῦν τὸ σῶμα μας. Ἡ αἰτία τοῦ ἐπέρχόμενου γήρατος ὀφείλε- ται εἰς τὸ ὅτι, εἰς ἐξαιρετικῶς σπου- δαῖος παράγωγόν, διὰ τὴν ζωὴν τῶν κυττάρων μας ἡ χοληστερίνη, μετα- φερόμενη διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, συγκεντρῶνται εἰς τὰ τοι- χώματα τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων. Λόγῳ ὅθεν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, διάφορα ὄργανα υποφέρουν. Εἰς κανέν ἄλλο μέρος τοῦ σώματος δὲν γίνεταί αἰσθητὴ τόσο ἐνῶρις ἡ ἑλ- λειψις τῆς χοληστερίνης ὅσον ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Διότι εἰδικώ- τερον τὰ μαλλιά ἔχουν ἀνάγκην πρὸς συντήρησιν καὶ διὰ τὴν διεα- γωγὴν τῆς πορείας τῆς συμπληρώ- σεως τῶν κυττάρων, μίαν ἐπαρκή πο- σότητα χοληστερίνης, ἥτις ὑπὸ κα- νονικῶς συνθήκας εὐρίσκεται ἐν ἀ- ναλογία 10 % εἰς τοὺς λιπώδεις πό- ρους τῶν τριχῶν. Ἀπεδείχθη ὅτι εἰ πόροι τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς πε- ριέχουν τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα χοληστερίνης ἀπὸ τοῦ 20οῦ μέχρι τοῦ 25οῦ ἔτους ἀρχεται ἡ τριχόπτω- σις καὶ πρέπει νὰ ληφθοῦν ἐγκαί- ρως μέτρα πρὸς ἀναχαίτισιν αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Τὴν ἑλλειψιν τῆς χοληστερίνης ἐ- σκέφθησαν νὰ ἀντικαταστήσουν δι' ἄλλης, εἰσαγομένης διὰ τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος τῆς κεφαλῆς. Διακε- κριμένοι δερματολόγοι ἐχρησιμο- ποίησαν εἰδικὴν διάλυσιν χολεστε- ρίνης εἰς ἡν ἔδωσαν τὸ ὄνομα Trilysin

νάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ 25ου ἔτους ἡ ὑπάρχουσα εἰς τοὺς πόρους τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μας ποσό- της χοληστερίνης ἐλαττοῦται, καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ τρίχες δὲν δύναν- ται νὰ ἀναπτυχθοῦν φυσιολογικῶς, οὔτε νὰ τὰς συγκρατήσουν οἱ πόροι. Ἐπίσης ἡ ἑλλειψις χοληστερίνης ἐ- πιδρᾷ ἐπὶ τῶν κυττάρων τῆς ἐπιδε- ρμίδος τῆς κεφαλῆς, ἄτινα ὡς ἐκ τοῦ- του μεταβάλλονται εἰς πυτιρίδα καὶ πύπτουν κατὰ μεγάλας ποσότητας. Ταυτοχρόνως ὁμως ἐξαφανίζεται ἡ χρωστικὴ οὐσία τῶν μαλλιών, ἡ ὕ- παρξις τῆς ὁποίας, καθὼς καὶ ἡ στυλπνότης τούτων εἶνε συνδεδεμένη μετὰ τὴν παρουσίαν τῆς χοληστερί- νης.

Τὰ μαλλιά χάνουν τὴν μεταξίνην στυλπνότητά των καὶ λευκαίνουν. Αἱ ἀνωμαλίας αὗται δὲν παρουσιάζου- νται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην· πότε πα- ρουσιάζεται ἡ μία καὶ πότε ἡ ἄλλη. Τὸ γεγονός ὁμως εἶνε τοῦτο: ἀπὸ τοῦ 25ου ἔτους ἀρχεται ἡ τριχόπτω- σις καὶ πρέπει νὰ ληφθοῦν ἐγκαί- ρως μέτρα πρὸς ἀναχαίτισιν αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Τὴν ἑλλειψιν τῆς χοληστερίνης ἐ- σκέφθησαν νὰ ἀντικαταστήσουν δι' ἄλλης, εἰσαγομένης διὰ τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος τῆς κεφαλῆς. Διακε- κριμένοι δερματολόγοι ἐχρησιμο- ποίησαν εἰδικὴν διάλυσιν χολεστε- ρίνης εἰς ἡν ἔδωσαν τὸ ὄνομα Trilysin

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ἁπλῶς καὶ μόνον προσθέτοντες τὸν ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΗΡΑ

RAPID

εἰς οἰονδήποτε τόπον ΚΟΙΝΗΣ ΕΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ
(Πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς Ἑλλάδα)

ΤΕΝΙΖΟΜΕΝΟΙ μὲ τὴν ξυριστικὴν αὐτὴν μηχανὴν ἀπαῖ της ἐβδομάδος, θά ἔ- χετε πάντοτε τὰ μαλλιά σας καλοκομμένα. Κερδίζετε χρόνον, ἔξοδα, πουργιπούρα, κλπ., καὶ κάνετε σὰ λίγα λεπτά ὅτι θά ἔκαμεν ὁ κουρέυς σας σὲ ὁλόκληρη ὥ- ρα. Μεταχειρισθῆτε τὰ μακρὰ δόντια τοῦ Προφυλακτήρος γιὰ τὰ μακρὰ πυκνὰ μαλλιά καὶ τὰ θραχύτερα γιὰ τὰ κοντότερα μαλλιά. Βάλετε ἀνάποδα τὸν Προ- φυλακτήρα, ὅταν θέλετε νὰ πάρете πολὺ θαθεῖα. Ὁ Προφυλακτήρ «ΡΑΠΙΝΤ» δὲν κάμνει ΣΚΑΛΕΣ, δὲν ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δὲν ΠΟΝΑΕΙ, ἀλλὰ παίρνει τὰ μαλλιά μὲ κανονικὴν ἀκρίβειαν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. Ἀπολύτου ἀσφαλείας, προφυ- λάττει τοὺς μεγάλους καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ψαλλιδιοῦ καὶ τὴν ὀ- δούσειάν των στὰ Κουρεῖα.

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 16 ΔΡΑΧΜΩΝ

ONDULA

Ἡ περίφημος κρεασιὸν τῆς Ἀμερικανίδος ἑξέπρ

MISS YVONNE WORTH

Η ΚΑΣΚΑ "ONDULA,"

(Πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς Ἑλλάδα)

ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΣ ΧΤΕΝΙΣΙΑΣ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΡΙ- ΘΜΟΝ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΦΙΞΕΡΝΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΕΙΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΝΟΣΤΙΜΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ. ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΣΤΙΓΜΗΝ Ε- ΠΙΘΥΜΕΙΤΕ... ΚΑΙ ΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ... ΑΠΑΝ, ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ ΚΑΙ ΤΟΣΟΝ ΕΥΚΟΛΗ... ΟΣΟΝ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΣΘΗΚΑΤΕ... ΣΑΣ ΧΡΗ- ΣΙΜΕΥΕΙ ΓΙΑ ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗ.

Χωρίς επιβλαβή φάρμακα, χωρίς θάρβαρα μηχανήματα, χωρίς ανθυγιεινήν θέρ- μανσιν, χωρίς επικίνδυνον ηλεκτρισμόν, χωρίς τὴν ΟΔΥΣΣΕΙΑΝ ΣΑΣ στὰ κοι- μωτήρια, χωρίς μάσκες, χωρίς ἔξοδα καὶ φασαρίες, τέλος πάντων, ἀλλὰ μόνον με ΝΕΡΟ σκέτο, ΚΑΘΕ Κυρία καὶ Δεσποινίς θά ἔχη εἰς τὸ ἔξῃς, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, τὰ μαλλιά της ὀντουλαρισμένα γιὰ ΜΗΝΕΣ καὶ ΧΡΟΝΙΑ (ἂν θέλει ὁμως καὶ γιὰ μίαν ἐβδομάδα μόνον), ἀγοράζοντας τὴν τελευταίαν Ἀμερικανικὴν κρεασιὸν ΟΝ- ΤΟΥΛΑ, ἥτις δὲν κοστίζει περισσότερον ὑπὸ ἑΝΑ ΜΟΝΟΝ κόψιμο τῶν μαλλιών σας καὶ ἑΝΑ Μιζ-άν-πλι, στὸ συνηθισμένον κομμωτήριον.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

λύει τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἑκατομμύρια γυναικῶν ΜΑΤΑΙΩΣ προσεπάθησαν νὰ λύσουν μέχρι σήμερον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνεκάλυψαν ὅτι χιλιάδες δραχμῶν κάθε χι-όνο διετίθεντο ἀπὸ τὰ θυλάκια των διὰ νὰ γεμίσουν τὰ θυλάκια τρίτων. Μετὰ τὴν Κάσκα ΟΝΤΟΥΛΑ ἐπιτυγχάνετε τόσον τελειὸν Μιζ-άν-πλι, ὅσον καὶ οἱ περισσότε- ρον ἐξησκημένοι κομμωταὶ τῆς πόλεως σας. Εἰς τὸ ἔξῃς θά ὀντουλαρετε μόνοι σας, στὸ σπίτι σας, τοῦ γούστου σας, ΟΣ ΑΚΙΣ θέλετε καὶ ΟΠΟΤΕΔΗΠΟΤΕ προ- τιμάτε, με ἀφάνταστον εὐκολίαν καὶ οικονομίαν, καὶ με τὸν καιρὸν θά γίνετε σο- στή EXPERT στὰς κομμώσεις σας, ὅσον καὶ ἡ Μις Ὑδὸν Γουόρθ, καὶ θά προκα- λήτε τὸν θαυμασμόν των γνωστῶν καὶ φίλων σας.

Ζητήσατε νὰ ἰδῇτε τὴν Κάσκαν ΟΝΤΟΥΛΑ, ἢ καὶ τὴν ΔΩΡΕΑΝ ἀποστελλομένην ἐκτενεστέραν Βιβλιογραφίαν της, καὶ ΜΗΝ ΑΜΕΛΗΣΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΥΤΟΝ ΣΑΣ, καὶ νὰ κερδίσετε χρήματα, ἀπευθυνόμε- νοι χωρὶς ἀναβολὴν ΣΗΜΕΡΟΝ πρὸς τοὺς προνομιοῦχους ἀντιπροσώπους:

ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57, ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΑΣΚΑ ΟΝΤΟΥΛΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΑΣ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ: ΟΙ πελάται μας ἐκ των ἑπαρχιῶν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεπάζονται μετὰ τὸ νὰ γράφουν ἐπιστολὴν. Ἀπλούστατα, ἡ μεταχειρίζονται τὸ παραπλεῖρωσ Δελτίον καὶ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα, ἢ σφραγίζουν ὁπισθεν τῆς ταχυ-δρομικῆς ἐπιταγῆς—διὰ τῆς ὁποίας ἀσφαλέστατα μᾶς ἐμβάζουν τὸ ἀντίτιμον—τὴν λέξιν ΟΝΤΟΥΛΑ ἢ ΡΑΠΙΝΤ, καὶ ἡ παραγγελία των θά ἐκτελεσθῇ Α- ΜΕΣΩΣ. Ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει τὸ ΡΑΠΙΝΤ καὶ τὴν ΟΝΤΟΥΛΑ. Παραγγεῖλατε καὶ Σεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν σας ΣΗΜΕΡΟΝ, καὶ ἐάν δὲν εἰσθε εὐ- χαριστήμενοι, ἀπλούστατα, ζητήσατε τὰ χρήματά σας πίσω. Θά σας ἐπιστραφῶν ΑΥΤΟ ΣΤΙΓΜΕΙ, ΧΑ- ΡΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ ΚΑΜΜΙΑΝ.

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟ 16 ΔΡΑΧΜΩΝ
ΘΑ ΚΟΠΤΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΣΑΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΣΑΣ ΤΗΝ
ΖΩΗΝ!

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΩΝ
ΘΑ ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΜΕ
ΣΤΥΛ, ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΑ
ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ
ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ!

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
Προνομιοῦχους ἀντιπροσώπους ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΝ
& ΣΙΑ, Κολοκοτρώνη 57, Ἀθῆναι.
Παρακαλεῖσθε ὅπως μοῦ ἀποστείλετε ΑΝΕΥ ΑΝΑ-
ΒΟΛΗΣ
Μοῦ εἶνε εἰς τὸ ἔξῃς
ἀπαραίτητα. Ἐννοεῖται ὅτι θά μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ
χρήματά μου, ἐάν δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν εἶμαι
ικανοποιημένη. Σφραγισθῇ.....
Διεύθυνσις
.....
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν 1 Λίρα Τουρκίας ἢ 1 Δολλά-
ριον ἢ οἰονδήποτε ἀνάλογον νόμισμα.

ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΑΥΡΙΟΝ ΜΕ ΤΗΝ "ONDULA."

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ

ΤΗΝ "LAVENOR,"

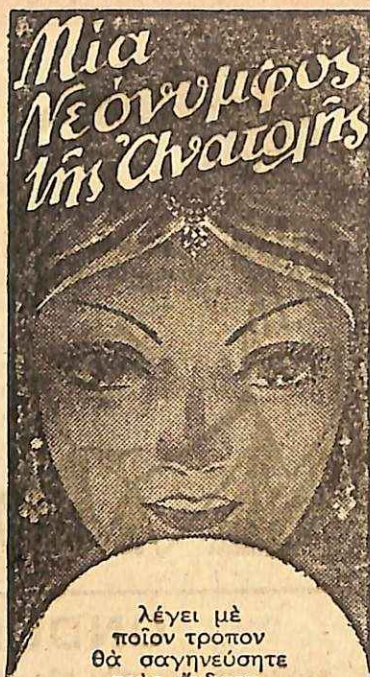

Διότι έχουν καταλάβει
ότι· είναι η μόνη λοσιόν,
η οποία είναι κατάλληλη
διά κάθε επιδερμίδα, είτε
στεγνή, είτε λιπαρά, είτε
εξασθετη. Τα μικρότερα
οι λεκέδες και όλα αι φ
καθαροίαι εξαφανίζονται
και το πρόσωπο γίνεται
λακκάδαρο και λείο. Δοκι-
μαστικών φιαλιδίων απο-
πέλλεται έναντι δραχμῶν
3 εἰς γραμματόσημα. Πα-
ράσσεται πρὸς δραχμᾶς 40,
00 και 160.
Γενικός Ἀντιπρόσωπος
Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ἑμ. Μπενάκη 8
Ἀθήναι

LAVENOR

Haut- und Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)

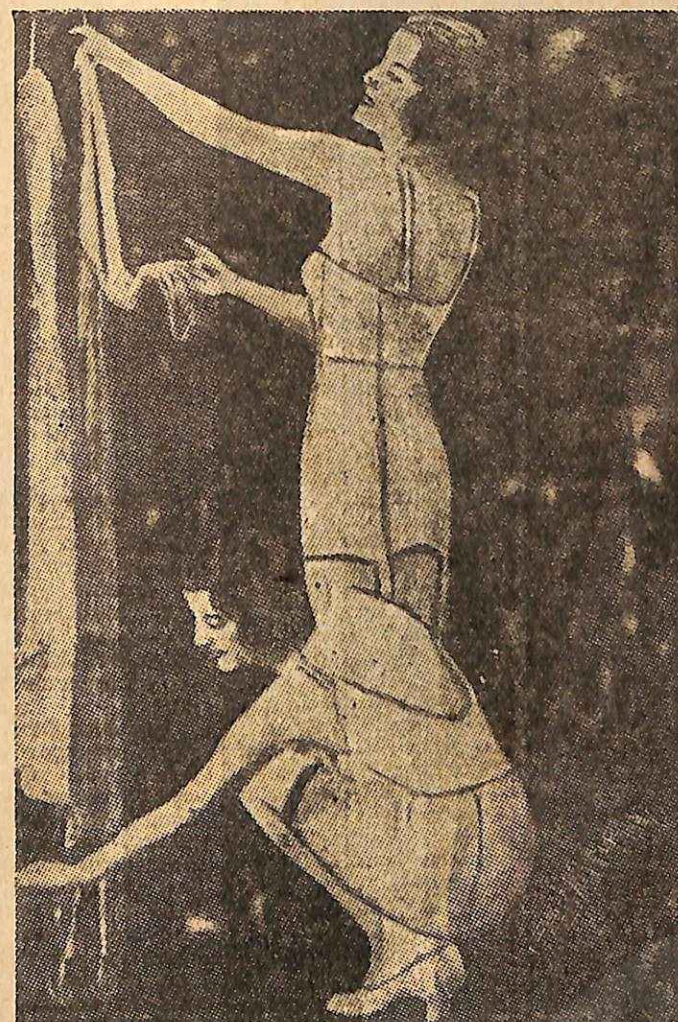
HERSTELLER: JÜNGER & GEBHARDT • GEGR. 1873 • BERLIN

λέγει με
ποιόν τροπον
θα σαγηνεύσετε
τούς άνδρας.

"Ημουν άπελπισμένη. "Άλλαι νέαι
έκαμαν πλουσίους γάμους και ή-
σαν εύτυχεις. "Εγώ δέν είχα καμμι-
αν πρότασιν. Μία Τσιγγάνα με έ-
πληροφόρησε ότι μαραμένη ύψι-
γυαλιστερή μύτη και λιπαρά έπιδερ-
μς, όπως ή Ιδική μου, ήνάγκαζαν
τούς άνδρας ν' απομακρύνωνται. Με
συνεβούλευσε νά δοκιμάσω την πο-
δρα Τοκαλόν με Μούσ ντε Κρέμ.
Τό αποτέλεσμα ύπήρξε σχεδόν μα-
γικόν, τελείως διαφορετικόν εκείν-
των άλλων ειδών πούδρας, των έ-
ποίων έκαμα χρήσιν. Κάθε Ιχνης
γυαλάδας έφυγε, οι διεσπελμένοι πό-
ροι ήλαττώθησαν και νέα ύψις μύτ
ένεφανίσθη θαυμασίας ώραιότητος,
η οποία έκαμε την καρδιά των άν-
δρων νά σκιρτά. Μία μόνον έπιθεσις
πούδρας διαρκεί καθ' όλην την ήμέ-
ραν ή όλην την νύκτα, όπου και άν
εύρίσκωμαι και ό,τι και άν κάμω.
Είμαι βεβαία ότι κάθε γυναίκα ήμ-
πορεί ν' αποκτήση άμέσως χάριν πιδ
σαγηνευτικήν μεταχειριζόμενη πιδ
δραν Τοκαλόν με Μούσ ντε Κρέμ.
Γεν. Ἀντιπρ. Δ. Π. Ρεμπουτζάκος,
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.
«ΛΑΜΑ»

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

"Εάν θέλετε νά περιορίσετε κάθε περιττόν και νά διατηρήσετε τας γραμμὰς
σας ως και την αισθητικήν μιάς κομψής και μονέρνας κυρίας, δοκιμάσατε
τις

**ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΜΑΓΙΩ
ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΥΣ**

και ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ τοῦ περιφήμου οἴκου BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙ-
ΣΙΩΝ.

Διά πῶσιν ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.
ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν ἄρτιον θά εἶνε εἰς την διάθεσίν σας
εἰς τό

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τό Φέναντ. είναι
τό εύκαώτερο καδάρτιο
για μεγάλα και
μικρά

Μασήσατε
3 λεπτά μια μαστίχα
και δά έχετε άσφαχώς άποτεχέ-
οματα

Δόσις κανονική 2 μαστίχες
Έλαφρά δόσις 1 μαστίχα
Διά τή παιδια το ήμιου της δόσεως.

Feen-a-mint

"Ακόμα και τὰ

ΕΘΝΗ

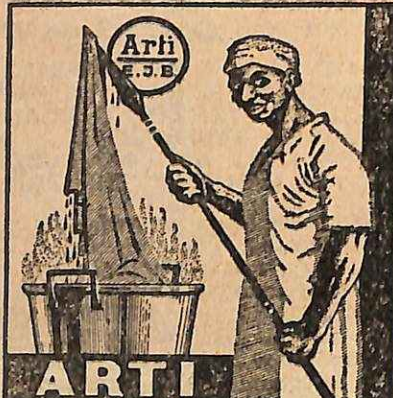
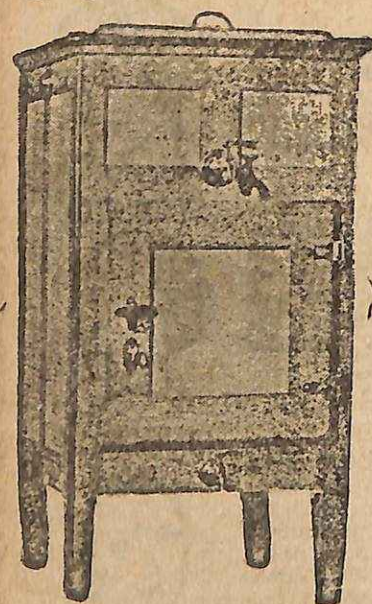
διοικούνται από εκείνους πού γνωρί-
ζουν νά προπαγανδίζουν αυτό πού
θέλουν. Προπαγάνδα έστι διαφήμι-
σις και διαφήμιση έστι ΑΠΑΚ
ΦΙΑΜ.

"Αδριανού 84.

Μόνον έγώ

προσφέρω τας καλλιτέρας τιμάς δι'
αδάμαντας, μπριλλάντια, πλατίνη,
μαργαριτάρια, σμαράγδια, παλαιά
νομίσματα, άσημια και χρυσά κο-
σμήματα. Λόγω ρεκαύμας, ήγγυ-
μένη έπισκευή διά 5 έτη ώρολογί-
ων και κοσμημάτων εις τιμάς άσυ-
ναγωνίστους. "Εχω τούς καλλιτέ-
ρους τεχνίτας. Επίσης σας προσφέ-
ρω τὰ παγκοσμίου ήμης ΣΥΓΓΗ-
ΓΗΡΙΑ (ΜΑΡΚΑΣ ΜΑΡΙ) ήγγυ-
ημένα διά 40 έτη και πάσα τυχόν
βλάβη των ή έπισκευή δωρεάν (έκ-
τός θραύσματος) και αντί δραχ. 150
έκαστον.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

*Βάφετε τὰ φορέματά σας
μόνον με τας γερμανίας Γερ-
μανικας βαφας ARTI*

ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
τό ένημερώτερον εις πληροφορίας
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΥ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

15 Β ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

"Αγοράζοντα
παντός είδους βιβλία.

"Αναλαμβάνοντες την προμήθειαν παντός βι-
βλίου, έστω και σπανίου.
ΑΠΟΘΗΚΗ: ΧΑΡ. "ΡΙΚΟΥΠΗ 14
ΑΘΗΝΑΙ

Κατάλογοι δωρεάν.

**"Ενα καινούργιο
φόρεμα**

Τό κερδίζετε άν θάψητε μόνη Σας
ένα περιινό Σας με τας Γερμανι-
κάς Βαφας ΑΡΤΙ, αι όποιαί κάθε
παλιν φόρεμα τό μεταβάλλουν σε
καινούργιο. Δέν είναι ρεκαύμα
α' εἶνε πραγματικό-
της. Δοκιμάσατε για νά πεισθήτε.
ΑΙ Βαφαί ΑΡΤΙ πωλόνται στα
Φαρμακεία και "Εμπορικά.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ
"Εγγλέζικες έπιπλώσεις
ΧΩΔ - ΣΑΛΟΝΙΑ - ΤΡΑ-
ΠΕΖΑΡΙΑΙ - ΠΟΛΥΦΩΤΑ -
ΛΑΜΠΑΤΕΡ - ΑΜΠΛΙΚ -
ΠΟΡΤΑΤΙΦ

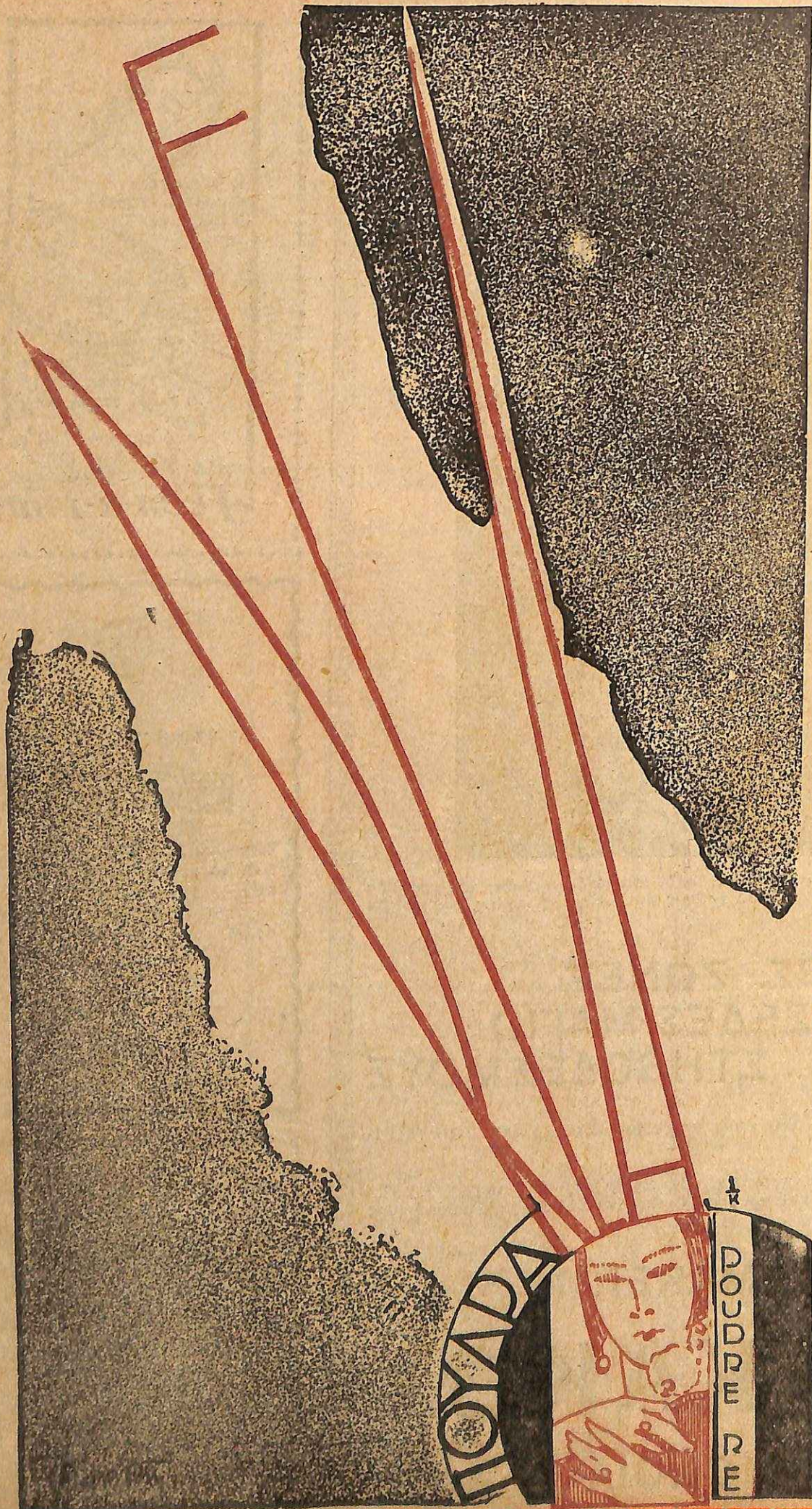
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ
ΤΗΛ. 27-570

ΕΤΟΙΜΑ
ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙ-
ΝΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΔ
ΑΠΟ 3500 ΚΑΙ ΑΝΩ
ΤΑ 10 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΤΗΝ ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
επιτυγχάνετε άν βάφετε μόνο
σας τὰ φορέματά σας με
τας Γερμανικας Βαφας
Θά γίνονιν καινούργια και μο-
δέρνο. Πραϋνται στα Φαρμακεία
και Έμπορικά της ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ARTI

Πολλές φορές θά σάς
 έτυχε νά θαυμάσετε σά
 μιά αΐθουσα χοροϋ ή σά
 μιά άπλή συγκέντρωση
 τό ώραιόν χρώμα καί
 την άπαλότητα ένός
 προσώπου. Μην φαντα-
 σθήτε ότι είνε δύσκολον
 νά τά άποκτήσετε καί
 σείς.

Μιά έντελώς άγνωστη
 μέχρι σήμερον νέα μέ-
 τοδος εις την κατα-
 σκευήν τής πούδρας, την
 ποίαν ήκολούθησαν οι
 ειδικοί οι κατασκευά-
 σαντες την πούδρα ΡΕΑ
 καί τά έκλεκτά συστα-
 τικά της την καθιστούν
 λεπτοτάτην καί Ικανήν,
 ώστε με μιά πολύ έλα-
 γρή επίθεση διά της
 ρύπ νά προσδίδη στην
 κάθε έπιδερμίδα μιά
 βελούδινη στιλπνότητα.

Καί ή δυσκολωτέρα
 έπιδερμς θά εύρη εύθως
 την απαιτουμένη της
 απόχρωση εις τό πλου-
 σιο χρωματολόγιο τής
 πούδρας ΡΕΑ. Έπί πλέ-
 ον τό λεπτό της άρωμα
 θά σάς αφήση ένθουσια-
 σμένην. Πωλείται παντοϋ
 δραχ. 30.

Ορασις

ΠΑΝΥΛΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ
ΠΑΝΗΝΙΑ

